

**Centralna Komisja
do Spraw Stopni i Tytułów
(1991–2020)**

**Centralna Komisja
do Spraw Stopni i Tytułów
(1991–2020)**

Wydawca
Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów

Redaktor prowadzący
prof. dr hab. Bronisław Sitek

Opracowanie redakcyjne
dr Jerzy Deneka
Piotr Korczala
Artur Woźniak

Recenzent
prof. dr hab. Krzysztof Mikulski

Redakcja językowa i korekta
Anna Matysiak

Projekt okładki, skład i łamanie
Katarzyna Mróz-Jaskuła, Studio Grafpa

ISBN 978-83-959442-0-8

©Copyright by
Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów
www.ck.gov.pl

Warszawa 2020

Spis treści

5	Słowo wstępne
9	Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów oraz poprzedzające ją organy. Podstawy prawne i działalność
55	Orzecznictwo Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów
75	Przewodniczący Centralnej Komisji
79	Zastępcy Przewodniczącego Centralnej Komisji
85	Sekretarze Centralnej Komisji
87	Dyrektorzy Biura Centralnej Komisji
89	Członkowie Centralnej Komisji IX Kadencji (2017–2020)
117	Skład osobowy Prezydiów Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych w latach 1973–2016
129	Wykaz członków CK (1973–2016)
173	Dane statystyczne z działalności CK i CKK
177	Najważniejsze akty prawne dotyczące działalności Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów

Słowo wstępne

Wiedza jest drugim słońcem dla ludzi
(Platon)

**prof. dr hab. inż.
Kazimierz Furtak**

Szanowni Państwo,

31 grudnia 2020 roku mija dokładnie trzydzieści lat od powołania Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, która w 2003 roku przybrała aktualną nazwę Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów. Można zatem rzec, że instytucja ta została utworzona na fali wprowadzania zmian ustrojowych w Polsce i działa niemal od samego początku istnienia demokratycznego państwa polskiego, pełniąc funkcję centralnego organu administracji państwowej, powołanego do zapewnienia harmonijnego rozwoju kadr naukowych. Przyjęte przez Sejm PR z inicjatywy rządu Tadeusza Mazowieckiego w roku 1990 dwie ustawy (o szkolnictwie wyższym oraz o tytule naukowym i stopniach naukowych) nadały Centralnej Komisji – jako nowemu

organowi – w pełni demokratyczny charakter, wprowadzając istotne zmiany systemowe między innymi w procesie awansów naukowych, na przykład możliwość wyboru członków Komisji przez osoby posiadające tytuł naukowy spośród kandydatów przedstawionych przez rady jednostek posiadających uprawnienia do nadawania stopni doktora; przyznanie Komisji kompetencji stanowiących, w tym możliwość uchwalania statutu, określania dziedzin nauki i dziedzin sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, przyznawania uprawnień do nadawania stopnia doktora i doktora habilitowanego i wiele innych. Niezwykle ważnym elementem wdrażania demokratycznych rozwiązań było także przyznanie Komisji statusu organu wydającego decyzję, z czym wiązała się konieczność stosowania odpowiednich przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach dotyczących nadania stopnia naukowego lub tytułu naukowego czy też nadawania, pozbawiania lub ograniczania uprawnień do nadawania stopnia naukowego jednostkom naukowym. A zatem strony postępowania, zarówno osoby indywidualne uczestniczące w postępowaniach awansowych, jak i jednostki naukowe ubiegające się o przyznanie uprawnień do nadawania stopnia naukowego, uzyskały możliwość zaskarżania niezgodnych z prawem decyzji administracyjnych. Wdrożenie tego właśnie nowego rozwiązania w prowadzonych przez Centralną Komisję postępowaniach, a więc prawo zaskarżania wydanych decyzji, wynika z poszanowania konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego.

Ustawa z 2003 roku wprowadziła istotną zmianę w zakresie awansów naukowych, polegającą na zastąpieniu stopni w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych oraz kwalifikacji I i II stopnia stopniami w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych oraz odpowiednio tytułu naukowego w zakresie sztuki przez tytuł profesora sztuki.

Należy dobitnie podkreślić, że w czasie trzydziestu lat działalności Centralnej Komisji w jej składzie znalazło się wielu wybitnych uczonych, reprezentujących różne dziedziny i dyscypliny naukowe, którzy nie tylko wnieśli ogromny wkład w rozwój nauki polskiej i światowej oraz mogą poszczycić się wieloma sukcesami naukowymi, badaniami, odkryciami, patentami, zaszczytnymi wyróżnieniami doktora honoris causa, ale także mają znaczny udział w pracach na rzecz rozwoju kadr naukowych. Do głównych zadań Centralnej Komisji należało bowiem przede wszystkim dbanie o harmonijny rozwój kadr naukowych zgodnie z najwyższymi standardami jakości badań wymaganych do uzyskania stopni naukowych, stopni w zakresie sztuki, tytułu naukowego oraz tytułu w zakresie sztuki; powoływanie komisji

habilitacyjnych, recenzentów w procedowanych postępowaniach awansowych; przyznawanie jednostkom organizacyjnym szkół wyższych, instytutom naukowym Polskiej Akademii Nauk, instytutom badawczym i międzynarodowym instytutom naukowym działającym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej uprawnień do nadawania stopni naukowych oraz stopni w zakresie sztuki. Warto także podkreślić, że zadania te członkowie Centralnej Komisji starali się wypełniać rzetelnie, zgodnie z najwyższymi standardami i dobrymi obyczajami w nauce.

Ponieważ w 2020 roku kończy się działalność Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, w której prawa wstąpi 1 stycznia 2021 roku Rada Doskonałości Naukowej, uznaliśmy, że to właściwy czas, aby utrwalić i przekazać zainteresowanym czytelnikom historię tej zacnej i mającej zasługi dla rozwoju nauki polskiej instytucji. Dlatego oddajemy do rąk czytelników publikację, której autorem jest zasłużony i zaangażowany w jej prace prof. dr hab. Hubert Izdebski, pełniący – jako wybitny prawnik – w latach 2011–2016 funkcję sekretarza Komisji. Opracowanie to pozwoli czytelnikom zapoznać się z krótkim rysem historycznym, zwięzłym opisem organów poprzedzających powstanie Centralnej Komisji, podstaw prawnych jej funkcjonowania oraz historii orzecznictwa. Do rysu historycznego dołączone zostały dane statystyczne, np. liczba rozpatrywanych spraw dotyczących awansów naukowych oraz wykaz członków poszczególnych Prezydiów Centralnej Komisji. Czytelnicy znajdą także wiele nazwisk wybitnych uczonych, wykaz wszystkich członków Centralnej Komisji od początków jej istnienia, którzy aktywnie i z zaangażowaniem uczestniczyli w pracach na rzecz rozwoju nauki polskiej, tworzenia jej dobrego wizerunku w kraju i na arenie międzynarodowej. I za to właśnie wszystkim członkom CK składam serdeczne podziękowania.

Podziękowania składam także członkom zespołu redakcyjnego, przede wszystkim prof. dr. hab. Bronisławowi Sitkowi, redaktorowi wydania, Piotrowi Korczali wieloletniemu dyrektorowi Biura CK, obecnemu dyrektorowi dr. Jerzemu Denece, a także Arturowi Woźniakowi, kierownikowi Działu rozwoju kadr naukowych oraz pracownikom Biura za wydobycie z archiwum oraz przygotowanie i opracowanie materiałów do niniejszego wydania.

Mam nadzieję, że publikacja zostanie przyjęta z życzliwością, zwłaszcza przez szeroko rozumiane środowisko akademickie, i potraktowana jako próba utrwalenia historii zmian organizacyjnych i prawnych, jakie nastąpiły w ostatnich dziesięcioleciach w obszarze nauki i szkolnictwa wyższego, zwłaszcza w zakresie rozwoju kadr naukowych, a więc i w działalności Centralnej Komisji,

która przechodzi do historii, a także jako próba upamiętnienia nazwisk wielu wybitnych uczonych polskich pełniących funkcję członków Komisji.

Należy zatem wyraźnie podkreślić, że historia Centralnej Komisji jest częścią historii nauki polskiej. Utrwalanie historii, która jest także pewnym rodzajem wiedzy, stanowi ważne zadanie dla nas wszystkich, zwłaszcza dla przedstawicieli świata nauki. Wiedza bowiem – jak to trafnie ujął Ignacy Paderewski – jest jedyną rzeczą, która wzbogaca, a której nikt nikomu nie może odebrać.

Kazimierz Furtek

Przewodniczący Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów oraz poprzedzające ją organy. Podstawy prawne i działalność

1. Wprowadzenie

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów kończy swą działalność 31 grudnia 2020 r. i zgodnie z art. 179 ust. 1 ustawy z 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce¹ ustępuje miejsca Radzie Doskonałości Naukowej. Jak wynika z art. 52 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki², Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów jest tym samym, choć działającym pod zmienioną nazwą, organem co Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, utworzona na mocy ustawy z 12 września 1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych³. Stwierdzenie to uznać można za oczywiste⁴, w publicystyce jednak dość powszechnie wyrażany jest pogląd, że obecna Centralna Komisja stanowi kontynuację Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki, powołanej do życia na mocy ustawy z 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki⁵ – co miałyby wskazywać na sowiecki

¹ Dz.U. poz. 1669, z późn. zm.

² Dz.U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1789).

³ Dz.U. Nr 65, poz. 386, z późn. zm.

⁴ O oczywistości może świadczyć to, że w sprawozdaniach Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, w tym w ostatnim dostępnym, za 2019 r., kadencje tego organu liczy się od 1991 r.

⁵ Dz.U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38, z późn. zm. Nazwą ustawową była „Centralna Komisja Kwalifikacyjna”; określenie „dla Pracowników Nauki” zostało dodane aktami podustawowymi: rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1952 r. w sprawie warunków i trybu nadawania stopni naukowych (Dz.U. Nr 24, poz. 164) oraz uchwałą nr 339 Rady Ministrów z tego samego dnia w sprawie regulaminu Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla nauczycieli akademickich (M.P. nr A-42, poz. 601). W ustawie o szkołach wyższych z 1958 r. użyta już jednak została nazwa z dodatkiem „dla Pracowników Nauki”.

rodowód instytucji Centralnej Komisji⁶. Rzeczywistość była jednak znacznie bardziej skomplikowana.

Przed utworzeniem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki funkcjonowała bowiem powołana na podstawie dekretu z 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego⁷ Rada Główna do Spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego, stanowiąca próbę oryginalnego polskiego rozwiązania w zakresie zarządzania nauką. Do idei tej Rady powrócono w roku 1958 w ustawie o szkołach wyższych, rezygnującej z Centralnej Komisji; powołano wówczas Radę Główną Szkolnictwa Wyższego; do nowej Rady Głównej należały jednak tylko niektóre zadania Rady z 1947 r., do tego mające już charakter opiniodawczy⁸. Tym samym można powiedzieć, że Centralna Komisja do Spraw Tytułów i Stopni posiada podwójny, a nawet potrójny rodowód, ponieważ w pewnym sensie kontynuacją Rady Głównej z 1947 i 1958 r. jest obecna Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a dodatkowo przez kilkanaście lat (1960–1973) równoległe do Rady Głównej kompetencje miała Komisja Kwalifikacyjna przy Polskiej Akademii Nauk. Do konstrukcji Centralnej Komisji powrócono jednak w 1973 r., przy rezygnacji z wykonywania odpowiednich kompetencji przez Radę Główną i przez Główną Komisję Kwalifikacyjną przy PAN. Powołano wówczas do życia Centralną Komisję Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Naukowych⁹ – Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych nie stała się jednak jej formalną kontynuacją, co wyraźnie wynika z art. 43 ustawy z 12 września 1990 r.¹⁰. Centralna Komisja, funkcjonująca formalnie od 1 stycznia 1991 r. (faktycznie od maja 1991), była organem całkowicie odmiennym od Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej, przede wszystkim ze względu na to, że wyłaniało ją w trybie bezpośrednich wyborów środowisko naukowe. Zarazem jednak przejęła, choć nie od razu, pewne jej zadania, uzyskując jednak znacznie szerszy zakres podejmowania decyzji.

⁶ Por. np. hasło „Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów” w Wikipedii: „Została powołana, na wzór sowiecki, w 1951 na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki”.

⁷ Dz.U. Nr 66, poz. 415, z późn. zm.

⁸ Dz.U. Nr 68, poz. 336, z późn. zm.

⁹ Ustawa z 12 kwietnia 1973 r. o zmianie przepisów dotyczących stopni naukowych i tytułów naukowych oraz organizacji instytutów naukowo-badawczych (Dz.U. Nr 12, poz. 89).

¹⁰ „Kadencja Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych wygasa z dniem 31 grudnia 1990 r. [...]” (ust. 1); „Wyboru pierwszego składu Centralnej Komisji należy dokonać nie później niż przed dniem 1 stycznia 1991 r. [...]” (ust. 3).

Przedmiotem niniejszego opracowania będzie zatem ten skomplikowany rodowód Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, wymagający sięgnięcia do czasów bezpośrednio po II wojnie światowej, a także działalność nie tylko samej Komisji, ale także poprzedzających ją organów. Należy zaznaczyć, że o ile tak rozumiana instytucjonalna historia Centralnej Komisji nie stała się dotąd przedmiotem szerszych badań naukowych (poza studiami nad Radą Główną do Spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego¹¹ i, w mniejszym zakresie, nad Centralną Komisją Kwalifikacyjną do Spraw Pracowników Nauki¹²), o tyle zarówno organizacja nauki i szkolnictwa wyższego po 1945 r., jak i prawne rozwiązania kwestii stopni i tytułów naukowych, obejmujące także problematykę pozycji i zadań organów poprzedzających Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów, doczekały się stosunkowo licznych opracowań¹³. W odniesieniu do składu Komisji i jej organów od 1973 r. wykorzystane zostały zestawienia sporządzone na podstawie archiwalnych materiałów z zasobów Biura CK. Istotne znaczenie dla scharakteryzowania działalności Komisji od 1991 r. miały z kolei jej sprawozdania roczne, a za pięć pierwszych kadencji także obejmujące całą kadencję, przedstawiane Prezesowi Rady Ministrów oraz udostępniane środowiskom naukowym.

2. Rada Główna do Spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1947–1952)

Pierwszym w dziejach nowoczesnej administracji polskiej organem, w którego zakresie zadań znalazło się rozpatrywanie spraw po 1990 r. należących do

¹¹ P. Hübner, *Nauka polska po II wojnie światowej – idee i instytucje*, Warszawa 1987 oraz tenże, *Polityka naukowa w Polsce w latach 1944–1953. Geneza systemu*, t. 1, Wrocław 1992. Por. też J. Błażejowski, *Rada Główna Szkolnictwa Wyższego – historia, teraźniejszość i przyszłość*, „Gazeta Uniwersytecka UŚ” 2006, nr 5.

¹² P. Hübner, *Polityka naukowa w Polsce w latach 1944–1953. Geneza systemu*, t. 2, Wrocław 1992.

¹³ Są to przede wszystkim opracowania K. Wojtczak publikowane w „Studiach Prawa Publicznego”: *O stopniach naukowych w Polsce Ludowej*, cz. 2: *Organizacja aspirantury naukowej i studiów doktoranckich*, 2016, nr 2; *W kwestii wyższego stopnia naukowego doktora w Polsce Ludowej*, 2016, nr 4; *Habilitacja w Polsce Ludowej*, cz. 1: *Warunki i przebieg habilitacji w prawie szkół wyższych*, 2017, nr 1 oraz cz. 2: *Warunki i przebieg habilitacji w prawie o stopniach i tytułach naukowych*, 2017, nr 2; *Tytuł profesora w Polsce w latach 1932–1990*, cz. 2: *Warunki nadawania tytułu profesora w prawie o stopniach i tytułach naukowych*, 2018 nr 1; *Habilitacja jako warunek awansu naukowego w Polsce w latach 1990–2018*, 2019, nr 3.

Centralnej Komisji – najpierw do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, następnie do Spraw Stopni i Tytułów – była Rada Główna do Spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego, utworzona na podstawie powołanego już dekretu z 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego.

Trzeba jednak podkreślić, że zakres działania Rady Głównej był znacznie szerszy niż zakres działania Centralnej Komisji, a zarazem praktyka jej działania, ze względu na okres, w którym funkcjonowała, tym bardziej nie czyniła z niej niezależnego przedstawicielskiego organu środowiska naukowego – jakim od początku swojego istnienia, czyli od 1991 r., była Centralna Komisja. Rada Główna do Spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego, działając w warunkach tzw. demokracji ludowej, traktowanej jako droga pośrednia między demokracją burżuazyjną a instytucjami typu radzieckiego, była efektem poszukiwania rozwiązań, które nie zrywałyby całkowicie z dorobkiem II Rzeczypospolitej, ale umożliwiałyby, w nowych warunkach politycznych i z nowym uzasadnieniem ideologicznym, centralne sterowanie (i kierowanie) sprawami publicznymi w wyższym nawet stopniu niż po przewrocie majowym 1926 r.¹⁴. Radę Główną w wydaniu dekretu z 1947 r. poprzedzała Rada Szkół Wyższych przy Prezesie Rady Ministrów, utworzona dekretem z 17 maja 1946 r.¹⁵, zastąpionym przez ustawę z 23 września 1946 r.¹⁶ – ciało to nie miało jednak kompetencji w sferze stopni naukowych.

Utworzenie Rady Głównej stanowiło próbę realizacji koncepcji scentralizowanej autonomii, z którą w ramach Rady Szkół Wyższych wystąpił Maurycy Jaroszyński, świeżo mianowany profesor Uniwersytetu Warszawskiego, w owym czasie wiceprzewodniczący Rady, a jednocześnie dyrektor Biura Organizacji Prezydium Rady Ministrów; Jaroszyński został też pierwszym sekretarzem generalnym Rady Głównej¹⁷. O ile konstrukcję samej Rady Głównej

¹⁴ Ogólnie – por. H. Izdebski, „Polska rewolucja” – „pokojowa rewolucja”. *Ze studiów nad terminologią polityczną pierwszych lat Polski Ludowej (1944–1948)*, „Czasopismo Prawno-Historyczne” t. 37, 1985, nr 2, s. 301 i n.

¹⁵ Dz.U. Nr 26, poz. 164. Wcześniej istniała Rada Naukowa przy Ministrze Oświaty – por. J. Chodakowska, *Wokół reformy szkół wyższych w Polsce w latach 1944–1947*, „Rozprawy z Dziejów Oświaty” t. 22, 1979, s. 163 i n.

¹⁶ Dz.U. Nr 49, poz. 277 oraz rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 października 1946 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 23 września 1946 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 306).

¹⁷ Por. P. Hübner, *Nauka polska...*, s. 45 i n. oraz tenże, *Polityka naukowa...*, t. 1, s. 206 i n., s. 253 i n. Maurycy Jaroszyński był wcześniej działaczem państwowym i samorządowym w II Rzeczypospolitej, a w czasie wojny pracownikiem emigracyjnego rządu w Londynie – H. Izdebski, *Maurycy Zdzisław Jaroszyński. 1890–1974*, w: *Portrety uczonych. Profesorowie*

można uznać za rozwiązanie oryginalne, niemające przy tym za sobą odpowiedniego wzoru radzieckiego, o tyle ogólna idea ciała, które zajmowałyby się także konkretnymi sprawami szkolnictwa wyższego i nauki, mogła znajdować swoje źródła i wyrazy w niektórych innych państwach – jednakże również nie w Związku Radzieckim, lecz, w szczególności, we Francji¹⁸.

Rada Główna do Spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego – składająca się, zgodnie z dekretem, pod przewodnictwem Ministra Oświaty (do którego do 1950 r. należały także sprawy szkolnictwa wyższego) albo reprezentującego go podsekretarza stanu, z 15 członków powołanych na trzy lata przez Prezydenta RP na wniosek Ministra Oświaty uzgodniony z Prezesem Rady Ministrów, w tym co najmniej 2/3 czynnych pracowników naukowych – miała, zgodnie z art. 9 ust. 1 dekretu z 1947 r., współdziałać z Ministrem Oświaty, dysponując głosem stanowiącym lub doradczym.

W interesującym nas zakresie dla Rady Głównej zastrzeżono wyrażanie zgody na:

- wydawane przez Ministra Oświaty rozporządzenie w sprawie zasad i trybu nadawania stopni naukowych (były to wówczas, jak przed wojną, stopnie magistra i doktora); rozporządzenie takie nie zostało zresztą wydane i stosowano odpowiednie przepisy przedwojenne;
- nadanie przez Ministra Oświaty szkole akademickiej prawa habilitowania z poszczególnych gałęzi nauki;
- złożenie przez Ministra Oświaty wniosku o nadanie przez Prezydenta RP tytułu profesora zwyczajnego (przy czym tytuł stanowił instytucję nawiązującą do prawa II Rzeczypospolitej i nie może być utożsamiany z obecnym rozumieniem tytułu naukowego, utrwalonym po 1965 r.);
- zatwierdzenie przez Ministra Oświaty uchwały rady wydziałowej nadającej prawo nauczania z tytułu habilitacji (habilitacja była, jak w II Rzeczypospolitej uprawnieniem, ale i zobowiązaniem do dydaktyki w danej szkole akademickiej, a nie stopniem naukowym), jak również przeniesienie

Uniwersytetu Warszawskiego po 1945, A-K, red. W. Baraniewski, W. Tygielski, A.K. Wróblewski, Warszawa 2016, s. 435 i n.

¹⁸ W czasie, gdy wydawano dekret o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego, we Francji działały wybieralne ciała, nawiązujące do instytucji funkcjonujących od XIX w.: w zakresie oceny wniosków o zatrudnienie profesorów *Comité consultatif des Universités*, a w wielu innych sprawach *Conseil supérieur de l'Education nationale* (sekcja piąta zajmowała się szkolnictwem wyższym) – por. E. Picard, *Les enseignants-chercheurs: une évaluation centralisée (1873–1992). Du Comité consultatif de l'enseignement supérieur (CNU) (1873–1992)*, „Spirale. Revue de Recherches en Education” 2012, nr 49, s. 73 i n.

przez Ministra prawa nauczania do innej uczelni oraz wyrażenie przez niego zgody na rozszerzenie (zakresu) habilitacji;

- decyzję Ministra Oświaty w wyniku rozpatrzenia odwołania od decyzji rady wydziałowej odmawiającej habilitacji.

Do Rady Głównej należało również przeprowadzanie postępowania kwalifikacyjnego dotyczącego kandydatów na profesorów zwyczajnych, nadzwyczajnych i tytularnych¹⁹ oraz przedstawianie kandydatur Ministrowi Oświaty w celu ich przedstawienia Prezydentowi RP, kwalifikowanie kandydatów na stanowiska zastępców profesorów, a także przeprowadzanie, w powoływanej w tym celu przez Prezydium Rady odrębnej dla każdej sprawy sekcji specjalnej, habilitacji (tzw. centralnej), w szczególności gdy nie było możliwości przeprowadzenia habilitacji w żadnej z uprawnionych szkół akademickich.

Rada miała wykonywać swoje zadania na zebraniu plenarnym lub przy pomocy sekcji fachowych, do których powoływała swoich członków lub osoby spoza swojego grona²⁰. W praktyce jednak – wykorzystując przepis dekretu, zgodnie z którym „w czasie pomiędzy posiedzeniami Rady Głównej Prezydium załatwia sprawy bieżące i przedstawia je do zatwierdzenia Radzie na najbliższym posiedzeniu” – kompetencje Rady wykonywało jej Prezydium, co określano jako „rządy prezydialne”. Prezydium było formalnie złożone z przewodniczącego Rady, jego zastępcy, sekretarza generalnego i dwóch członków wybranych przez Radę, faktycznie jednak coraz częściej pod nazwą Prezydium występował zespół dwóch-trzech jego członków, legitymizujących decyzje przygotowane przez aparat ministerialny, a coraz częściej przez aparat partyjny; pod koniec istnienia Prezydium w ogóle nie zbierało się, lecz podejmowało decyzje drogą obiegową²¹.

Tak jak koncepcja demokracji ludowej musiała rychło ustąpić miejsca tezie o budowie państwa i społeczeństwa socjalistycznego na wzór Związku Radzieckiego, tak i próbę wypracowania własnego modelu musiało zastąpić, wraz z uznaniem nauki za część frontu ideologicznego, przejście radzieckiego modelu organizacji nauki i szkolnictwa wyższego.

Formalny wyraz tego przejścia stanowiła ustawa z 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki. Już jednak wcześniej zaczęto dokonywać na wzór radziecki resortowego podziału nauki – rozwijając

¹⁹ Tryb postępowania kwalifikacyjnego był określony w art. 67 dekretu.

²⁰ Utworzono „dziedzinowe” sekcje: humanistyczną, ekonomiczno-prawną, techniczną, zdrowia, gospodarstwa wiejskiego i matematyczno-przyrodniczą, dzielące się jeszcze na komisje.

²¹ P. Hübner, *Nauka polska...*, s. 61 i n. oraz s. 118–119; tenże, *Polityka naukowa...*, t. 1, s. 342 i n.

i tworząc resortowe instytuty badawcze, które starały się nie stosować się do przepisów dekretu z 1947 r.²², wyłączając z zakresu działania Ministra Oświaty (od 1950 r. Ministra Szkół Wyższych) i oddając nadzorowi odpowiednich ministrów wyodrębniane z uniwersytetów uczelnie medyczne oraz uczelnie artystyczne i uczelnie wychowania fizycznego, a także podejmując przygotowania do utworzenia Polskiej Akademii Nauk²³. W konsekwencji, ustawą z 28 czerwca 1950 r. o organizacji wyższego szkolnictwa artystycznego²⁴, dokonano formalnego wyłączenia prawie wszystkich kompetencji Rady Głównej w odniesieniu do szkół artystycznych – dając tym samym początek, utrzymywanemu do 1982 r., ustawodawstwu dotyczącemu tych szkół odrębnemu w stosunku do ogółu szkół wyższych²⁵ oraz ustawodawstwu dotyczącemu szczególnej instytucji kwalifikacji w dyscyplinach artystycznych, utrzymywanemu do 2003 r. Odrębnie potraktowano również, pozostawiając unormowanie spraw awansowych Ministrowi Obrony Narodowej, akademie wojskowe, działające najpierw na podstawie ustaw o poszczególnych akademiach²⁶, a następnie ustawodawstwa o wyższym szkolnictwie wojskowym²⁷.

²² W szczególności dekret z 25 października 1948 r. o tworzeniu Głównych Instytutów Naukowo-Badawczych Przemysłu (Dz.U. Nr 50, poz. 388), zastąpiony przez ustawę z 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz.U. Nr 5, poz. 38, z późn. zm.); ustawa ta obowiązywała do wejścia w życie ustawy z 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz.U. Nr 12, poz. 60, z późn. zm.), po której nastąpiła obowiązująca do 2010 r. ustawa z 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz.U. Nr 36, poz. 170, z późn. zm.).

²³ Polska Akademia Nauk została utworzona na mocy ustawy z 30 października 1951 r. (Dz.U. Nr 57, poz. 391), po której kolejno następowały, nie licząc ustawy obecnie obowiązującej, ustawy: z 17 lutego 1960 r. (Dz.U. Nr 10, poz. 391, z późn. zm.) i z 25 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 75, poz. 469, z późn. zm.).

²⁴ Dz.U. Nr 29, poz. 269.

²⁵ Kolejne akty ustawowe w tym zakresie to: dekret z 16 września 1953 r. o wyższym szkolnictwie artystycznym (Dz.U. Nr 43, poz. 212, z późn. zm.) oraz ustawa z 29 marca 1962 r. o wyższych szkołach artystycznych (Dz.U. Nr 20, poz. 88, z późn. zm.).

²⁶ Trzy ustawy z 22 marca 1951 r. – Dz.U. Nr 17, poz. 134–137, z późn. zm.

²⁷ Dekret z 10 grudnia 1952 r. o akademiach wojskowych – Dz.U. Nr 49, poz. 324, z późn. zm., zastąpiony przez ustawę z 16 lutego 1960 r. o akademiach wojskowych (Dz.U. Nr 9, poz. 56, z późn. zm.), wprowadzający Radę Wyższego Szkolnictwa Wojskowego z uprawnieniami opiniodawczymi. Następnie, do 2005 r., tj. do momentu wejścia w życie Prawa o szkolnictwie wyższym, obowiązywała szersza ustawa z 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz.U. Nr 14, poz. 102, z późn. zm.).

3. Centralna Komisja Kwalifikacyjna dla Pracowników Nauki (1952/1953–1958/1960)

Ustawa o szkolnictwie wyższym i nauce wprowadzała nowy system stopni i tytułów naukowych. Przewidziano zatem, na wzór radziecki, dwa stopnie naukowe: niższy – kandydata nauk oraz wyższy – doktora nauk (nadawane nie tylko przez wyższe uczelnie, ale także przez instytuty naukowe i inne placówki naukowe objęte wykazem ustalonym przez Radę Ministrów²⁸), jak również trzy tytuły naukowe: docenta, profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego. Utrzymano instytucję Rady Głównej – ale już tylko Szkolnictwa Wyższego. Miała ona działać przy ministrze właściwym do spraw tego szkolnictwa i wypowiadać się, z uprawnieniami wyłącznie opiniodawczymi, w sprawach ogólnych tego szkolnictwa²⁹. Wprowadzono natomiast nowy organ – Centralną Komisję Kwalifikacyjną, która uzyskała kompetencje decydujące w odniesieniu zarówno do stopni naukowych, jak i do tytułów naukowych. W jej skład wchodził przewodniczący powołany przez Prezydenta RP (którego kompetencję w tym zakresie przejęła w 1952 r. w związku z wejściem w życie Konstytucji PRL Rada Ministrów, a w 1956 r. przekazano ją ustawowo Prezesowi Rady Ministrów³⁰) oraz członkowie powołani przez Prezesa Rady Ministrów spośród samodzielnych pracowników nauki (poza ustawą przyjęto, że jedynie spośród profesorów). Nadzór nad Komisją miało sprawować Prezydium Rządu.

„Modelowa separacja CKK – była to emanacja Rady Głównej w tej części, która miała zachować rolę zbiorowego decydenta – miała nie tyle osłabiać pozycję Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, ile umożliwiać pełną i bezpośrednią dyspozycyjność Komisji wobec wskazań aparatu partyjnego”, ale zarazem „rozbudowa procedur biurokratycznych ubocznie osłabiła skuteczność partyjnej ingerencji”³¹. Za trafnością tej oceny może przemawiać fakt, iż przewodniczącym Komisji został Adam Rapacki – mający dostateczną własną pozycję polityczną (od 1948 r. członek Biura Politycznego Komitetu

²⁸ Pierwszy wykaz szkół wyższych zawarty był w załącznikach nr 1 i 2 do uchwały nr 1116 Rady Ministrów z 26 listopada 1952 r. (M.P. z 1953 r. Nr 1, poz. 12), a instytutów naukowych – w załączniku do uchwały nr 997 Rady Ministrów z 23 grudnia 1953 r. (M.P. z 1954 r. Nr A-3 poz. 146).

²⁹ O niewielkiej do 1956 r. aktywności Rady – P. Hübner, *Nauka polska...*, s. 213 i n.

³⁰ Zob. tekst jednolity ustawy – Dz.U. z 1965 r. Nr 45, poz. 205.

³¹ P. Hübner, *Polityka naukowa...*, t. 2, s. 654.

Centralnego PZPR – w 1954 r. został zastępcą członka Biura Politycznego), ówczesny (od 1950 r.) minister szkolnictwa wyższego.

W zakresie stopni naukowych – co wynikało nie z ustawy, lecz z rozporządzenia Rady Ministrów z 26 kwietnia 1952 r. w sprawie warunków i trybu nadawania stopni naukowych³²) – Komisja (działając co do zasady na zebraniu ogólnym po rozpatrzeniu przez właściwą sekcję³³) zatwierdzała uchwały rad wydziałów i rad naukowych o nadaniu stopni, Prezydium Komisji (składające się z przewodniczącego Rady, przewodniczących sekcji oraz trzech członków wybranych przez Komisję spośród jej członków) decydowało o dopuszczeniu do ponownego zdawania egzaminów kandydackich, rozpatrywało odwołania od uchwał o odrzuceniu pracy kandydackiej albo nieprzyjęciu pracy doktorskiej oraz od uchwał w sprawie nadania stopnia; przewodniczący Komisji udzielał z kolei zezwolenia na ubieganie się o stopień kandydata nauk przez osobę, która nie ukończyła studiów wyższych, oraz wyrażał zgodę na odstąpienie od wymagania ogłoszenia drukiem pracy doktorskiej. Do Prezydium należało także ustalenie listy rzeczoznawców Komisji; tylko oni mogli być referentami na posiedzeniach sekcji. Ponieważ regulamin Komisji przyznawał Prezydium kompetencję „załatwiania innych [niż przypisanych mu] spraw w granicach upoważnień zebrania ogólnego”, otwarto szeroko możliwość kontynuowania „rządów prezydialnych”.

Kompetencje Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej w odniesieniu do tytułów naukowych wynikały wprost z ustawy. Komisja przyznawała tytuły naukowe, „biorąc po uwagę kwalifikacje naukowe i moralne oraz wyniki działalności naukowej pracownika”. Podobnie, z ustawy wynikała kompetencja Komisji do pozbawienia tytułu naukowego osoby, wobec której orzeczona została kara dyscyplinarna wydalenia z pracy.

Ponadto, lecz już tylko z mocy regulaminu nadanego przez Radę Ministrów, Komisja miała ustalać wytyczne dla komisji kwalifikacyjnych dla pomocniczych pracowników nauki oraz sprawować kontrolę działalności tych

³² Dz.U. Nr 24, poz. 164.

³³ Tryb działania Rady określał jej regulamin nadany uchwałą nr 339 Rady Ministrów z 26 kwietnia 1952 r., powołaną w przyp. 5. W regulaminie wymieniono cztery sekcje Komisji, do spraw nauk: społecznych, biologicznych (także rolniczych i lekarskich), matematyczno-fizycznych, chemicznych i geologiczno-geograficznych oraz technicznych. Podział na sekcje odpowiadał podziałowi na wydziały nowo utworzonej Polskiej Akademii Nauk. Zauważyć trzeba, że członkowie (i przewodniczący) sekcji nie musieli być członkami Komisji.

komisji, a także rozpatrywać wnioski o przywrócenie praw utraconych na skutek pozbawienia pracownika nauki tytułu naukowego.

Komisja zaczęła działać faktycznie dopiero w 1953 r. – pierwsze posiedzenie, na którym wyłoniono Prezydium, odbyło się 29 kwietnia 1953 r., a tak długi okres niedziałania można tłumaczyć chęcią „przytrzymania” naturalnego rozwoju nauki i „wytrącenia” z równowagi dotychczasowych form działania³⁴. Na pierwszym posiedzeniu Komisja podjęła uchwały: nr 1 w sprawie zasad postępowania przy nadawaniu stopnia kandydata nauk i nr 2 w sprawie zasad przyznawania tytułu naukowego docenta³⁵; kolejne dwie uchwały: nr 3 w sprawie zasad przyznawania w przypadkach wyjątkowych tytułu naukowego docenta inżynierom-magistrom pełniącym obowiązki samodzielnych pracowników nauki w szkołach wyższych i instytutach naukowo-badawczych oraz nr 4 w sprawie zasad przyznawania tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego były o pół roku późniejsze (z 3 października 1953 r.)³⁶. Normotwórstwo Komisji w sprawach stopni i tytułów naukowych było przy tym dwupoziomowe, bowiem obok wskazanych uchwał funkcjonowały uchwalane przez Prezydium wytyczne: z 2 czerwca 1953 r. w sprawie zasad kolejności przeprowadzania przewodów kandydackich, z tego samego dnia w sprawie składania i rozpatrywania wniosków o nadanie tytułu naukowego docenta oraz z 5 października 1953 r. w sprawie składania i rozpatrywania wniosków o przyznanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego³⁷.

Akty Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej od 1954 r. były publikowane w dzienniku urzędowym wspólnym z Ministerstwem Szkolnictwa Wyższego („Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki”). Ostatnim numerem takiego dziennika był nr 2 z 1960 r.

Działalność Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej nie zakończyła się bowiem wraz z wejściem w życie ustawy z 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych³⁸

³⁴ P. Hübner, *Nauka polska...*, s. 227 i n.; tenże, *Polityka naukowa...*, t. 2, s. 675.

³⁵ M.P. Nr A-66, poz. 806 i 808; uchwały te utraciły formalnie moc na podstawie uchwały nr 211 Rady Ministrów z 14 października 1976 r. w sprawie utraty mocy obowiązującej niektórych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim (M.P. Nr 40, poz. 179).

³⁶ M.P. Nr A-99, poz. 1368 i 1368. Również te uchwały utraciły formalnie moc prawną w 1976 r. – zob. poprzedni przypis.

³⁷ M.P. Nr A-66, poz. 807 i 809 oraz Nr A-99, poz. 1370.

³⁸ Dz.U. Nr 68, poz. 336. Ustawa, obowiązująca do 1982 r., była zmieniana – i to, jak będzie o tym mowa, w sposób istotny także z punktu widzenia przedmiotu niniejszego opracowania –

(która od 1965 r. nosiła tytuł „ustawa o szkolnictwie wyższym”) – mimo że w tej ustawie nie przewidziano dla Komisji miejsca w systemie zarządzania nauką, a należące do niej zadania, choć już nie jako stanowiące, przekazano nowej Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego. W przepisach przejściowych ustawy z 1958 r. przewidziano, że Centralna Komisja Kwalifikacyjna będzie rozpatrywać, na podstawie dotychczasowych przepisów, skierowane do niej przed wejściem w życie ustawy sprawy o nadanie stopnia naukowego oraz dotyczące nadania tytułu naukowego. Do tego „Centralna Komisja, przekształcona już tylko w Komisję Kwalifikacyjną, pozostała właściwą już tylko w stosunku do Akademii Nauk i instytutów naukowo-badawczych, i to w osłabionym pod względem rzeczowym zakresie”³⁹.

Centralna Komisja Kwalifikacyjna działała zatem do lutego 1960 r. Na mocy ustawy z 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk⁴⁰ utworzona na jej podstawie Komisja Kwalifikacyjna przejęła wszystkie funkcje Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej w zakresie instytutów naukowych poza Akademią i szkołami wyższymi oraz kompetencje Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

4. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego i (Główna) Komisja Kwalifikacyjna przy Polskiej Akademii Nauk (1959/60–1973)

Na mocy ustawy z 5 listopada 1958 r. utworzona została, jako organ nowy, niebędący kontynuacją Rady Głównej z 1951 r., Rada Główna Szkolnictwa Wyższego, określona jako organ doradczy i opiniodawczy Ministra Szkół Wyższych – z rozwijającym sformułowanie ustawowe dodatkiem w jej regulaminie⁴¹: „we wszystkich istotnych sprawach dotyczących szkolnictwa

dziewięć razy, skutkiem czego było również ogłoszenie trzech tekstów jednolitych (Dz.U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114, z 1969 r. Nr 4, poz. 31 i z 1973 r. Nr 32, poz. 191).

³⁹ M. Jaroszyński, *Prawo pracowników naukowych*, Wrocław 1971, s. 117.

⁴⁰ Dz.U. Nr 10, poz. 63, z późn. zm.

⁴¹ Załącznik do uchwały nr 387 Rady Ministrów z 21 sierpnia 1959 r. (M.P. Nr 83, poz. 437, z późn. zm.), zastąpionej przez uchwałę nr 95 Rady Ministrów z 3 czerwca 1969 r. (M.P. Nr 23, poz. 178) – która utraciła moc na podstawie uchwały nr 111 Rady Ministrów z 14 października 1976 r. (przyp. 35).

wyższego”; Minister też był z urzędu przewodniczącym Rady Głównej, przy czym mógł go w tej funkcji zastępować podsekretarz stanu.

Członkami Rady Głównej mogli być samodzielni pracownicy nauki reprezentujący główne kierunki studiów w szkołach wyższych; 2/3 członków miało pochodzić z wyboru, na zasadach i w trybie określonych w regulaminie uchwalonym przez Radę Ministrów, a 1/3 powoływał Minister. Zgodnie z regulaminem początkowo było 66 członków (w tym 44 z wyboru), od 1963 r. 81 członków (54 z wyboru) i od 1969 – 99 członków (66 z wyboru). Wyboru na trzyletnią kadencję dokonywali elektorzy poszczególnych typów szkół, wybierani w każdej szkole wyższej na zebraniach samodzielnych pracowników nauki oraz starszych wykładowców i wykładowców, a od 1969 r. przez senaty szkół wyższych.

Wśród – zakresowo szerokich – kompetencji Rady Głównej wymienione zostały sprawy, w których Minister obowiązany był zasięgnąć jej opinii, obok wydawania rozporządzeń w materiach z zakresu awansów naukowych:

- odwołania od uchwały rady wydziału odmawiającej zatwierdzenia tematu rozprawy doktorskiej albo przyjęcia rozprawy doktorskiej;
- zatwierdzania uchwały rady wydziału o nadaniu stopnia naukowego docenta (od 1968 r. doktora habilitowanego);
- odwołania od uchwały rady wydziału odmawiającej nadania stopnia docenta;
- złożenia przez Ministra „w wyjątkowych przypadkach” wniosku do Rady Państwa o mianowanie na stanowisko profesora zwyczajnego albo profesora nadzwyczajnego z pominięciem zwyczajnego trybu wysunięcia kandydata przez radę wydziału za zgodą senatu uczelni (w którym to trybie nie przewidziano udziału Rady Głównej, chyba że rada wydziału nie miała uprawnień do doktoryzowania, a wówczas wnioskodawcą w zwyczajnym trybie była sama Rada Główna) – Rada Główna mogła być również wnioskodawcą w trybie szczególnym; warto zaznaczyć, że mianowanie na stanowisko profesora zwyczajnego albo nadzwyczajnego pociągało za sobą automatyczne uzyskanie dożywotnio odpowiedniego tytułu profesora.

Podstawowym organem Rady Głównej było Prezydium, złożone, poza przewodniczącym, z sekretarza i pięciu członków wybranych na posiedzeniu plenarnym, trzech członków powołanych przez przewodniczącego oraz z przewodniczących sekcji odpowiadających typom szkół, wybranych na

posiedzeniu sekcji. W pierwszym regulaminie Rady Głównej (z 1959 r.) wyraźnie wskazano, że Prezydium opracowuje wnioski i opinie przedstawiane Ministrowi, zasadniczo po rozpatrzeniu sprawy przez sekcję. W drugim regulaminie (z 1969 r.) nie dokonano już tak wyraźnego rozdziału zadań między posiedzenie plenarne i Prezydium, co oznaczało rozszerzenie, a nie zawężenie zakresu działania Prezydium. Jako – fakultatywne już – organy Rady Głównej wymieniono w regulaminach również komisje (w ramach całej Rady albo w ramach sekcji) oraz zespoły rzeczoznawców (w obrębie sekcji).

Równolegle do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego działała Komisja Kwalifikacyjna Pracowników Nauki przy Polskiej Akademii Nauk, która, zgodnie z powołaną ustawą o PAN z 17 lutego 1960 r., znajdowała się pod zwierzchnim nadzorem Prezesa Rady Ministrów. Jej członków powoływał Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezydium PAN w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego. Regulamin Komisji⁴² zawierał, obok określenia organizacji (Prezydium, sekcje odpowiadające sekcjom CKK) i trybu działania, sprecyzowanie jej zadań. Do Komisji należało zatem:

- opiniowanie wniosków Sekretariatu Naukowego PAN w sprawie powołania na stanowisko profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego w Akademii;
- przyznawanie na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) tytułów naukowych profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego w instytutach naukowych i naukowo-badawczych;
- zatwierdzanie uchwał i rozstrzyganie odwołań w sprawach stopni naukowych w tym zakresie, w jakim według dotychczasowych przepisów należało to do Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

Wyraźnie też utrzymana została możliwość stosowania „rządów prezydialnych”. Prezydium mogło bowiem załatwiać wszelkie sprawy należące do zakresu działania Komisji „w granicach upoważnień zebrania ogólnego”.

Z zakresu działania Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego wyłączone były także określone sprawy, w tym postępowania awansowe w dyscyplinach artystycznych, w których nie nadawano stopni naukowych. Ustawa z 29 marca 1962 r. o wyższych szkołach artystycznych normowała instytucję przewodu kwalifikacyjnego na stanowisko docenta, w zakresie którego właściwa była

⁴² Załącznik do uchwały nr 166 Rady Ministrów z dnia 23 maja 1960 r. w sprawie regulaminu Komisji Kwalifikacyjnej Pracowników Nauki (M.P. Nr 45, poz. 217).

Rada Wyższego Szkolnictwa Artystycznego, do której odpowiednio stosowały się przepisy o Radzie Głównej.

31 marca 1965 r. została uchwalona odrębna – i to po raz pierwszy odrębna – ustawa o stopniach naukowych i tytułach naukowych⁴³, a wraz z nią uchwalono serię ustaw zmieniających ustawy z zakresu szkolnictwa wyższego i nauki, w tym dostosowujących te ustawy do nowych rozwiązań w zakresie stopni i tytułów naukowych. Ustawą o stopniach naukowych i tytułach naukowych dokonano przede wszystkim zasadniczej zmiany w rozumieniu tytułu naukowego, który – nadawany odąd przez Radę Państwa – po raz pierwszy został całkowicie oderwany od zatrudnienia.

Ustawa umacniała paralelność kompetencji w sprawach stopni naukowych – czy, jak to wówczas określano, „bifurkację organizacyjną”⁴⁴. Rada Główna opiniowała wnioski o przyznanie uprawnień do nadawania stopni w jednostkach organizacyjnych szkół wyższych, Główna Komisja Kwalifikacyjna przy PAN – wnioski dotyczące jednostek Akademii oraz instytutów naukowo-badawczych⁴⁵, a w zakresie nauk wojskowych właściwa była Rada Wyższego Szkolnictwa Wojskowego. Odnosiło się to odpowiednio do wyrażania opinii w sprawie nadania stopnia doktora (ministrowi nadzorującemu szkołę wyższą, Sekretarzowi Naukowemu PAN oraz Ministrowi Obrony Narodowej przyznano prawo zgłoszenia sprzeciwu wobec uchwały o nadaniu tego stopnia) oraz do uchwał o nadaniu stopnia docenta (od 1968 r. doktora habilitowanego). W zakresie tytułów naukowych odpowiednio właściwe były te trzy ciała, a do tego w zakresie dyscyplin artystycznych kompetencja opiniodawcza przysługiwała Radzie Wyższego Szkolnictwa Artystycznego.

Od 1965 r., w następstwie nowelizacji ustawy o PAN⁴⁶ skorelowanej z wejściem w życie pierwszej odrębnej ustawy o stopniach i tytułach naukowych, zadania Komisji Kwalifikacyjnej przejęła Główna Komisja Kwalifikacyjna przy Polskiej Akademii Nauk. Członków Komisji powoływał na trzyletnią kadencję Prezes Rady Ministrów „spośród wybitnych uczonych, reprezentujących główne kierunki nauki” – już bez formalnego udziału Prezydium PAN. Również Prezes Rady Ministrów powoływał przewodniczącego

⁴³ Dz.U. Nr 14, poz. 101, z późn. zm.

⁴⁴ M. Jaroszyński, *Prawo...*, s. 117.

⁴⁵ Z rozporządzenia Rady Ministrów z 8 lutego 1966 r. w sprawie określenia warunków wymaganych do uzyskania prawa nadawania stopni naukowych (Dz.U. Nr 8, poz. 54, z późn. zm.) wprost wynikało, że opinię miały wyrażać Prezydium (Rady Głównej i Komisji Kwalifikacyjnej).

⁴⁶ Ustawa z 31 marca 1965 r. o zmianie ustawy o Polskiej Akademii Nauk (Dz.U. Nr 14, poz. 99).

Komisji i dwóch jego zastępców – z tym zastrzeżeniem, że osoby te musiały być zarazem członkami Komisji i członkami PAN.

Zgodnie z ustawą, Główna Komisja Kwalifikacyjna była powołana do:

- wyrażania opinii w sprawie nadania stopni naukowych i tytułów naukowych zgodnie z przepisami o stopniach naukowych i tytułach naukowych;
- stwierdzania posiadania kwalifikacji wymaganych do powołania na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego zgodnie z przepisami ustawy o PAN oraz z przepisami o instytutach naukowo-badawczych;
- sprawowania kontroli nad przebiegiem postępowania w sprawie nadawania stopni naukowych w placówkach naukowych Akademii i w instytutach naukowo-badawczych oraz do wydawania wytycznych i wyjaśnień w sprawach należących do jej zakresu działania.

Były to, w materii omawianej w niniejszym opracowaniu, zadania szersze od przewidzianych dla Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego⁴⁷. W regulaminie Głównej Komisji Kwalifikacyjnej⁴⁸ wymieniono jeszcze, w ślad za ustawą o stopniach naukowych i tytułach naukowych, wyrażanie opinii o objęciu placówek naukowych PAN i instytutów naukowo-badawczych wykazem jednostek uprawnionych do nadawania stopni naukowych. Wyrażnie też wskazano, że nadzór nad działalnością Komisji sprawuje Prezes Rady Ministrów. Określenie ustawy, zgodnie z którym Komisja miała działać „przy Akademii”, rozumiano w ten sposób, że miała ona być obsługiwana pod względem administracyjnym przez aparat administracyjny Akademii, nie będąc jednak organem PAN; miała ona stanowić (co zresztą zapisano w regulaminie) organ samoistny i niezależny przy wykonywaniu swoich zadań, choć znajdujący się pod nadzorem premiera⁴⁹. Od uchwał Komisji nie przysługiwały odwołania ani inne środki prawne; jedyne, co mógł uczynić zainteresowany, to wniesienie skargi (w rozumieniu działu Kodeksu postępowania administracyjnego o skargach i wnioskach obywateli) do Prezesa Rady Ministrów⁵⁰.

Co do wydawanych przez Komisję wytycznych, zauważano, iż merytoryczne wytyczne (dotyczące rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz zakresu egzaminów doktorskich i kolokwiiów habilitacyjnych) mógł, na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy o stopniach i tytułach, wydawać jedynie Minister

⁴⁷ M. Jaroszyński, *Prawo...*, s. 117.

⁴⁸ Załącznik do uchwały nr 120 Rady Ministrów z 11 sierpnia 1965 r. w sprawie regulaminu Głównej Komisji Kwalifikacyjnej działającej przy Polskiej Akademii Nauk (M.P. Nr 44, poz. 250).

⁴⁹ M. Jaroszyński, *Prawo...*, s. 680.

⁵⁰ Tamże, s. 687.

Oświaty i Szkolnictwa Wyższego wspólnie z Sekretarzem Naukowym PAN, natomiast wytyczne Komisji mogły dotyczyć tylko strony technicznej (spraw, takich jak rodzaj wymaganej dokumentacji czy forma i treść protokołów rad naukowych)⁵¹.

W regulaminie stwierdzono, że Komisja działa przez zgromadzenie ogólne, Prezydium (złożone z przewodniczącego Komisji i jego zastępców oraz przewodniczących sekcji wybranych przez zebranie ogólne), sekcje (w dotychczasowym układzie), a także przewodniczącego i jego zastępców. Przyjęto domniemanie kompetencji Prezydium, ale już bez możliwości przyznania mu dodatkowych uprawnień przez zebranie ogólne. Co więcej, przyznano sekcjom istotne samodzielne uprawnienia: jeżeli sekcja wyraziła opinię w sprawie nadania stopnia albo tytułu bądź stwierdzenia posiadania kwalifikacji większością ogólnej liczby swoich członków, była to już opinia Komisji; jedynie sprawa sprzeciwu od uchwały o nadaniu stopnia doktora mogła być skierowana przez przewodniczącego Komisji do Prezydium z pominięciem sekcji. Godne uwagi jest również zapewnienie tajności głosowania Prezydium i sekcji w sprawach objęcia wykazem uprawnionych jednostek naukowych oraz w sprawach nadania stopnia albo tytułu.

5. Centralna Komisja Kwalifikacyjna do Spraw Kadr Naukowych (1973–1990)

„Bifurkacja organizacyjna” została zlikwidowana w wyniku wejścia w życie ustawy z 12 kwietnia 1973 r. o zmianie przepisów dotyczących stopni naukowych i tytułów naukowych oraz organizacji instytutów naukowo-badawczych⁵². Radę Główną Szkolnictwa Wyższego (w omawianym zakresie) oraz Główną Komisję Kwalifikacyjną przy Polskiej Akademii Nauk zastąpiła Centralna Komisja Kwalifikacyjna do Spraw Kadr Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów – przy utrzymaniu dotychczasowych uprawnień Rady Wyższego Szkolnictwa Wojskowego (której później dodano do nazwy „i Nauki”)

⁵¹ Tamże, s. 686.

⁵² Dz.U. Nr 12, poz. 89. Skutkiem tej nowelizacji było wydanie tekstu jednolitego ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz.U. z 1973 r. Nr 32, poz. 192, z późn. zm.).

w zakresie nauk wojskowych oraz Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego w zakresie dyscyplin artystycznych⁵³.

Członków Rady, którymi mieli być „wybitni uczeni reprezentujący główne kierunki nauki”, powoływał Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, uzgodniony z Prezydium PAN oraz ministrami nadzorującymi szkoły wyższe i instytuty naukowo-badawcze. W tym samym trybie powoływani byli przewodniczący Komisji, jego zastępcy i sekretarz Komisji. Powołanie miało następować na trzyletnią kadencję, jednak trzecia i czwarta kadencja były na mocy decyzji premiera przedłużone o rok.

Centralna Komisja Kwalifikacyjna rozpoczęła działalność w czerwcu 1973 r. Jej pierwszym przewodniczącym (zrezygnował z tej funkcji w toku drugiej kadencji) został chemik Maciej Wiewiórowski, w owym czasie także członek Prezydium PAN. Nie był on członkiem PZPR – tak jak nie należeli do partii (a zarazem byli członkami PAN) jego następcy: prawnik Witold Czachórski i lekarz Stefan Ślopek; jedynym partyjnym przewodniczącym był historyk Benon Miśkiewicz, powołany w 1988 r. były wieloletni Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, którego w toku kadencji zastąpił jednak wybitny matematyk Czesław Olech, uprzednio jeden z zastępców przewodniczącego. Sekretarzem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do spraw Kadr Naukowych przez cały czas był Gustaw Rakowski, specjalista budownictwa z Politechniki Warszawskiej – jako jedyny z członków Prezydium pierwszego składu Komisji nie był członkiem PAN, uprzednio był natomiast etatowym pracownikiem KC PZPR; godne uwagi jest to, że tytuł profesora zwyczajnego uzyskał dopiero w 1987 r. W pracach Prezydium uczestniczył – bez wyraźnej podstawy prawnej⁵⁴ – także tzw. grupowy partyjny (w pierwszych dwóch kadencjach – prawnik, również pracownik Wydziału Nauki i Oświaty KC, Zbigniew Salwa), wybrany przez partyjnych członków Komisji; grupowych partyjnych wybierano też w sekcjach. Faktyczna instytucja „grupowego partyjnego” była jednym z instrumentów partyjnego wpływu na działania Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej; nie zawsze przynosił on efekty w obrębie samej Komisji, wpływ PZPR występował jednak zarówno przed wpłynięciem

⁵³ Następnie odpowiednie uprawnienia w zakresie nauki o bezpieczeństwie państwa i porządku publicznego oraz ochrony przeciwpożarowej uzyskała Rada Wyższego Szkolnictwa Spraw Wewnętrznych i Nauki.

⁵⁴ Od drugiej kadencji, w związku ze zmianą statutu, uzasadnieniem mogło być rozszerzenie składu Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej o sześciu członków wybranych przez zebranie plenarne.

sprawy do Komisji, jak i, w sprawach awansów profesorskich, w których Komisja była jedynie podmiotem opiniującym, przede wszystkim po zajęciu przez nią stanowiska⁵⁵.

Jako zadania Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej w zakresie nadawania stopni naukowych w ustawie wymieniono:

- opiniowanie wniosków ministrów oraz Sekretarza Naukowego PAN o przyznanie odpowiednim jednostkom uprawnień do nadawania stopni naukowych;
- rozstrzyganie odwołań od uchwał rad (wydziałowych i naukowych) w sprawach dotyczących przewodów doktorskich;
- wyrażanie opinii w zakresie nadawania tytułów naukowych: profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego;
- zatwierdzanie uchwał rad w sprawie nadania stopni doktora habilitowanego oraz rozstrzyganie odwołań od uchwał w sprawach przewodów habilitacyjnych;
- dokonywanie okresowych analiz działalności uprawnionych jednostek naukowych, dotyczących korzystania z uprawnień, poziomu rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz prawidłowości przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych, a ponadto
- opiniowanie wniosków w sprawie powołania osób nieposiadających stopnia doktora habilitowanego na stanowisko docenta (jako skutek zmian ustawowych w 1968 r.).

W sprawach odwołań oraz zatwierdzania habilitacji powrócono zatem do rozwiązania przyjętego dla poprzedniej Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej, polegającego na wyposażeniu Komisji w kompetencje stanowiące.

O ile w sprawach profesorskich udział opinii negatywnych przez cały czas funkcjonowania Komisji nie przekroczył kilkunastu procent (w sprawach habilitacyjnych decyzji negatywnych było jeszcze znacznie mniej), o tyle opinie dotyczące docentury bez habilitacji były negatywne w ponad połowie spraw. Może to wskazywać na to, że Centralna Komisja Kwalifikacyjna w znacznym stopniu kierowała się kryteriami merytorycznymi w swoich ocenach i decyzjach.

⁵⁵ Por. też P. Pleskot, T.P. Rutkowski, *Trudna sztuka kierowania nauką. Wydział Nauki i Oświaty KC PZPR wobec Polskiej Akademii Nauk (1949–1989)*, w: *PZPR jako machina władzy*, red. D. Stola, K. Persak, Warszawa 2012, s. 299 i n.

Komisji przyznano zarazem kompetencję wydawania instrukcji w sprawach dotyczących trybu i formy zgłaszania wniosków w sprawach tytułów oraz oceny kwalifikacji, a także przyznawania uprawnień do nadawania stopni naukowych.

Regulamin nowej Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej⁵⁶ wprowadził określenie, które później zastosowano także w ustawodawstwie od 1990 r.: Komisja działa na plenarnych posiedzeniach oraz przez swoje organy (jako takie wymienione zostały Prezydium i sekcje). W akcie tym przyjęto pewne rozwiązania uprzednio zastosowane w odniesieniu do Głównej Komisji Kwalifikacyjnej, w tym określenie zadań posiedzenia plenarnego (w szczególności ustalanie składu sekcji oraz powoływanie przewodniczących sekcji i ich zastępców) wraz z domniemaniem kompetencji Prezydium (złożonego z przewodniczącego, jego zastępców, sekretarza oraz przewodniczących sekcji). Organem decyzyjnym było jednak Prezydium, a sekcjom (których było sześć w układzie adaptowanym także po 1990 r.⁵⁷) przypadły zadania przygotowawczo-opiniotwórcze.

Aparatem pomocniczym Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej stało się Biuro Komisji w Polskiej Akademii Nauk. W nowym regulaminie z 1976 r. przepisy o Biurze, nabierającym charakteru odrębnego urzędu, zostały rozbudowane poprzez określenie jego zadań, a także przez wskazanie trybu powołania dyrektora Biura (powoływał go przewodniczący Komisji w uzgodnieniu z Szefem Urzędu Rady Ministrów) oraz podstaw statusu prawnego jego pracowników (stosować się miały przepisy o zatrudnianiu pracowników centralnych urzędów administracji).

W nowym regulaminie, obowiązującym do 1985 r., dodano także do organów Komisji fakultatywnie „okresowo działające zespoły” oraz zgodnie z ustawą wskazano, że w skład Prezydium wchodzi także członkowie wybrani na posiedzeniu plenarnym.

⁵⁶ Ściślej (ponieważ nie użyto już nazwy „regulamin”) załącznik do uchwały nr 106 Rady Ministrów z 8 maja 1973 r. w sprawie wewnętrznej organizacji Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych, zakresu działania jej organów oraz zasad wynagradzania stale urzędujących członków Komisji (M.P. Nr 27, poz. 166, z późn. zm.). Ta uchwała została zastąpiona uchwałą nr 125 Rady Ministrów z 15 czerwca 1976 r. pod takim samym tytułem (M.P. Nr 26, poz. 112, z późn. zm.).

⁵⁷ W regulaminie z 1973 r. wymienione zostały sekcje: nauk humanistycznych i społecznych, nauk ekonomicznych, nauk biologicznych, rolniczych i leśnych, nauk medycznych, nauk matematycznych, fizycznych, chemicznych i nauk o ziemi oraz nauk technicznych.

W 1985 r. doszło do istotnych zmian w organizacji i trybie działania Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej w następstwie wejścia w życie ustawy z 25 lipca tego roku o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych⁵⁸.

W szczególności określono liczbę członków Komisji (180–260) – „wybitnych uczonych posiadających tytuły naukowe”, powołanych, z obowiązkiem zapewnienia udziału przedstawicieli głównych dyscyplin naukowych, na trzyletnią kadencję (z możliwością przedłużenia o rok) przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego uzgodniony z Sekretarzem Naukowym PAN oraz z ministrami nadzorującymi jednostki organizacyjne, w których osoby te są zatrudnione. Przewidziano przy tym quasi-wybory środowiskowe, polegające na wyłanianiu kandydatów na członków Komisji nowej kadencji w drodze ankietyzacji, przeprowadzanej przez ustępujący skład Rady wśród wszystkich osób posiadających tytuły naukowe, uprawnionych tym samym do zgłoszenia jednego lub dwóch kandydatów z tej samej lub pokrewnej dyscypliny. Lista kandydatów na członków miała być przedstawiana Prezesowi Rady Ministrów po uwzględnieniu wyników ankiet, choć przy zastrzeżeniu możliwości, w razie konieczności zapewnienia reprezentacji głównych specjalizacji naukowych, umieszczenia na przedstawianej liście kandydatów nie wskazanych w ankietach.

Wyraźnie wskazano, iż organem Komisji właściwym do występowania na zewnątrz jest Prezydium – w składzie takim jak dotąd, ale z zastrzeżeniem wyłaniania przewodniczących sekcji w drodze wyborów.

Wprowadzono – i kontynuowano do 2018 r. w ustawodawstwie wydawanym od 1990 r. – minima kadrowe zasadniczo wymagane do uzyskania przez jednostki organizacyjne uprawnień do nadawania stopni naukowych, a także określono skutki zmniejszenia się kadry samodzielnej poniżej minimum (zawieszenie uprawnień z mocy prawa) oraz skutki negatywnej oceny poziomu rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, a w miarę potrzeby także oceny działalności naukowej jednostki organizacyjnej oraz zasadności podejmowanych uchwał; Minister albo Sekretarz Naukowy PAN mógł cofnąć uprawnienia albo ograniczyć uprawnienie do nadawania stopnia doktora poprzez obowiązki przedstawiania uchwały o nadaniu stopnia do zatwierdzenia przez Komisję.

⁵⁸ Dz.U. Nr 36, poz. 168. Skutkiem tej nowelizacji było wydanie nowego tekstu jednolitego ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz.U. z 1985 r. Nr 42, poz. 202, z późn. zm.).

Wprowadzony został – przy zastrzeżeniu, że w zakresie uregulowanym ustawą o stopniach i tytułach nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego i przy szerszym określeniu zasad przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych – tryb quasi-odwoławczy: w razie sprzeciwu Ministra albo Sekretarza Naukowego PAN w stosunku do uchwały o nadaniu stopnia doktora (Centralna Komisja Kwalifikacyjna mogła w rezultacie uchwałę zatwierdzić)⁵⁹ oraz w razie złożenia przez radę, która nadała stopień doktora habilitowanego, lecz Komisja odmówiła zatwierdzenia, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Zmiany ustawowo wprowadzone w 1985 r. musiały prowadzić do wydania, dla nowego składu Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej, nowego aktu regulaminowego. Zarządzeniem nr 4 Prezesa Rady Ministrów z 19 maja 1988 r. w sprawie organizacji i trybu działania Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych, zakresu działania jej organów, a także zasad wynagradzania stale urzędujących członków tej Komisji⁶⁰ przede wszystkim:

- określono liczbę osobno wybieranych członków Prezydium (3 do 7);
- skonkretyzowano instytucję zespołu – jako zespołu międzysekcyjnego powołanego w razie potrzeby przez Prezydium do rozpatrzenia spraw wykraczających poza kompetencję jednej sekcji, do którego stosowały się odpowiednio przepisy o sekcji;
- rozszerzono zasadę tajności głosowania;
- wprowadzono określenie „postępowanie opiniodawcze”, odnoszące się do postępowania poprzedzającego wydanie przez Komisję opinii lub decyzji oraz określono zasady tego postępowania, jak również dalszego postępowania w tych sprawach;
- wskazano podstawowe zasady dotyczące trybu ponownego rozpatrywania sprawy.

Opisane wyżej zmiany ustawy i aktu regulaminowego prowadziły do pewnego sformalizowania trybu działania Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej jako *sui generis* organu administracji państwowej – ograniczonego jednak ze względu na wyłączenie stosowania Kodeksu postępowania administracyjnego, co dodatkowo uniemożliwiało poddanie decyzji Komisji kontroli sądu administracyjnego; mowa o ograniczeniu dodatkowym: do nowelizacji

⁵⁹ Instytucja sprzeciwu została zniesiona ustawą z 29 maja 1989 r. zmieniającą ustawę o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz.U. Nr 34, poz. 183).

⁶⁰ M.P. Nr 8, poz. 66.

Kodeksu na mocy ustawy z 24 maja 1990 r. o jego zmianie⁶¹ zaskarżać do Naczelnego Sądu Administracyjnego można było jedynie decyzje administracyjne enumeratywnie wyliczone w Kodeksie lub wyraźnie wskazane w innych ustawach.

Była to jedna z istotnych wad przepisów dotyczących Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej – tyle że nie najważniejsza; wadą najważniejszą był bowiem brak przedstawicielskiego charakteru tego organu. Zasadnicze zmiany mogły być dokonane jedynie w ramach ogólnej transformacji ustrojowej, a ta zaczęła się dokonywać w wyniku politycznych ustaleń Okrągłego Stołu z wiosny 1989 r. oraz wyników wyborów do Sejmu i przywróconego Senatu 4 czerwca 1989 r.

W ramach transformacji doszło zatem – i to stosunkowo szybko – do zmiany ustawodawstwa dotyczącego stopni i tytułów naukowych i zastąpienia formalnie z dniem 1 stycznia 1991 r. na mocy ustawy z 12 września 1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych przez Centralną Komisję do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych.

Nowa Centralna Komisja zebrała się na pierwszym posiedzeniu plenarnym 19 kwietnia 1991 r., a regularną działalność podjęła w maju tego roku. W sprawozdaniu z działalności Komisji w pierwszej kadencji (1991–1993) opóźnienie to wyjaśniono jako „spowodowane zbyt późnym wydaniem przepisów wyborczych i powołaniem komisji wyborczej, a następnie ponad dwumiesięcznym oczekiwaniem na zwołanie pierwszego, organizacyjnego zebrania plenarnego”. Przeprowadzenie wyborów stanowiło widoczną od razu różnicę w stosunku do dawnej Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

6. Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych (1991–2003)

Z inicjatywy Henryka Samsonowicza, Ministra Edukacji Narodowej w rządzie Tadeusza Mazowieckiego (od 12 września 1989 r.) i zajmującego się sprawami szkolnictwa wyższego i nauki podsekretarza stanu w tym Ministerstwie Janusza Grzelaka pod kierunkiem piszącego te słowa jesienią

⁶¹ Dz.U. Nr 34, poz. 201.

1989 r. podjęte zostały prace nad nową ustawą o szkołach wyższych, która miała zastąpić ustawę z 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym⁶² (gruntownie znowelizowaną w kierunku pozbawienia jej elementów liberalnych i demokratycznych w 1985 r., równoległe zresztą z powołanymi zmianami w ustawie o stopniach naukowych i tytułach naukowych⁶³), a także nad nową ustawą o stopniach i tytułach naukowych. Zespół (w tym Antoni Hoffman, Mirosław Wyrzykowski i Jan Zieliński) przygotował projekty dwóch ustaw, które (drugi bez znaczniejszych zmian) zostały przyjęte przez Radę Ministrów i wniesione do Sejmu 15 marca 1990 r.⁶⁴. W rezultacie Sejm uchwalił 12 września 1990 r. ustawy: o szkolnictwie wyższym (dokonując wielu zmian w projekcie rządowym)⁶⁵ oraz o tytule naukowym i stopniach naukowych (tę bez znaczniejszych zmian). W niniejszym opracowaniu ograniczyć się można do omówienia odpowiednich treści drugiej z tych ustaw.

Za jej najistotniejsze rozwiązania należy uznać:

- nadanie nowemu organowi – Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów w pełni demokratycznego charakteru; członkowie Komisji mieli być wybierani przez osoby posiadające tytuł naukowy (ustawa zastępowała tytuły profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego jednym tytułem naukowym profesora) spośród kandydatów przedstawionych przez rady jednostek posiadających uprawnienie do nadawania stopni doktora – na zasadach i w trybie określonych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów wydanym po zasięgnięciu opinii samej Komisji⁶⁶ (wyборы były przeprowadzane przez siedmioosobową komisję wyborczą powołaną przez Prezesa Rady Ministrów drogą korespondencyjną, w głosowaniu tajnym, odrębnie w ramach dyscyplin naukowych i dziedzin artystycznych); z kolei członkowie Prezydium mieli być wybierani na zasadach

⁶² Dz.U. Nr 14, poz. 113.

⁶³ Dz.U. Nr 36, poz. 167.

⁶⁴ Druki Sejmu nr 280 i 281.

⁶⁵ Dz.U. Nr 65, poz. 386.

⁶⁶ Prezes Rady Ministrów wydał na podstawie upoważnienia tej ustawy rozporządzenia: z 23 listopada 1990 r. w sprawie liczby członków Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz zasad i trybu ich wyboru na kadencję 1991–1993 (Dz.U. Nr 82, poz. 47) i z 31 lipca 1993 r. w sprawie liczby członków Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz zasad i trybu ich wyboru (Dz.U. Nr 74, poz. 351, z późn. zm.). Liczba członków Komisji została ustalona na 220.

i w trybie określonych w statucie uchwalonym przez Komisję⁶⁷, a jedynie przewodniczący miał być powołany przez Prezesa Rady Ministrów – spośród dwóch kandydatów przedstawionych przez Komisję z grona jej członków. Statut został wskazany w ustawie jako miejsce unormowania także kwestii kompetencji organów Centralnej Komisji (tj. przewodniczącego, Prezydium i sekcji⁶⁸), organizacji i trybu działania Komisji oraz sposobu powoływania recenzentów (w ustawie zapisano, że sekcja podejmuje decyzje po zasięgnięciu opinii co najmniej jednego recenzenta reprezentującego daną lub pokrewną dyscyplinę naukową lub artystyczną, a jeżeli co najmniej jedna opinia jest negatywna, sekcja powołuje recenzenta spoza składu Centralnej Komisji);

- przyznanie Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych kompetencji stanowiących, poza uchwaleniem statutu, także w sprawach: określenia dziedzin nauki i dziedzin sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, nadawania uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora i stopnia naukowego doktora habilitowanego (w odniesieniu do jednostek szkolnictwa wyższego po zasięgnięciu opinii zorganizowanej na nowo Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego), ograniczenia uprawnienia do nadawania stopnia doktora przez zobowiązanie jednostki organizacyjnej do przedstawiania do zatwierdzenia każdej uchwały o nadaniu tego stopnia, zawieszenia uprawnień do nadawania stopnia (nie dłużej niż na trzy lata) albo pozbawienia uprawnienia, jak również postanowienia, że, wobec szczególnie wysokiej oceny poziomu działalności naukowej lub artystycznej danej jednostki, uchwały rady tej jednostki o nadaniu stopnia doktora habilitowanego nie wymagają zatwierdzenia;
- ustalenie jednolitego i pozbawionego dotychczasowej dyskrecjonalności trybu postępowania w sprawach o nadanie tytułu naukowego profesora, wszczywanego – za zgodą zainteresowanego na wniosek rady jednostki organizacyjnej działającej w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki albo na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie tego tytułu poparty opiniami trzech osób posiadających tytuł naukowy danej dziedziny nauki lub sztuki – przez radę wybranej jednostki organizacyjnej posiadającej

⁶⁷ Poczynając od statutu uchwalonego 19 kwietnia 1991 r. przyjęto, że zastępców przewodniczącego i sekretarza Komisja wybiera na posiedzeniu plenarnym, natomiast przewodniczący sekcji są wybierani na posiedzeniach sekcji.

⁶⁸ Na mocy statutu przejęto wcześniejszy podział Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej na sześć sekcji.

uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki, a w razie poparcia przez tę radę wniosku o nadanie tytułu, przeprowadzanego przez Centralną Komisję jako postępowanie w przedmiocie przedstawienia kandydata do tytułu naukowego, a w razie jego pozytywnego wyniku – podjęcia przez Komisję uchwały skutkującej złożeniem Prezydentowi RP wniosku o nadanie tytułu;

- dokonanie istotnego kroku w kierunku zniesienia fragmentaryzacji kompetencji w zakresie awansów naukowych – poprzez włączenie do zakresu działania Centralnej Komisji spraw z zakresu nauk wojskowych oraz nauki o bezpieczeństwie państwa i porządku publicznego oraz ochrony przeciwpożarowej, a także utożsamienie przewodów kwalifikacyjnych w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych (nadal znajdujących się w zakresie działania Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego) z przewodami doktorskimi i habilitacyjnymi oraz poddanie ich obowiązkowi odpowiedniego stosowania ustawy o tytule i stopniach;
- nadanie Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych statusu pełniącej funkcje centralnego organu administracji państwowej „w zakresie wydawanych przez siebie decyzji”, z czym łączył się nakaz odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniach dotyczących nadania stopnia naukowego albo tytułu naukowego oraz ograniczenia, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania stopnia naukowego; odpowiadało to zadeklarowaniu w Konstytucji (zmieniającej nazwę z Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej) zasady demokratycznego państwa prawnego⁶⁹, do której treści wchodziło także prawo do sądu (w tym przypadku do sądu administracyjnego, w związku z przejściem na mocy wspomnianej już nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego z 24 maja 1990 r. z systemu enumeracji przedmiotów zaskarżenia do ogólnej klauzuli prawa do zaskarżania niezgodnych z prawem decyzji administracyjnych).

Zgodnie z ustawą, istotną rolę w określeniu kompetencji organów, organizacji i trybu działania Centralnej Komisji odgrywał uchwalony przez nią na pierwszym posiedzeniu plenarnym 19 kwietnia 1991 r. statut, później zmieniany. Statut, w szczególności, określał podział zadań pomiędzy Prezydium

⁶⁹ Ustawa z 23 grudnia 1989 r. o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 75, poz. 444).

i sekcje na tej zasadzie, że w sekcjach prowadzone było postępowanie opiniodawcze z udziałem co najmniej jednego recenzenta, natomiast organem podejmującym decyzje było Prezydium. Kwestia organu prawnie umocowanego do podejmowania decyzji w zakresie ustawowych kompetencji Centralnej Komisji stała się dość szybko przedmiotem analizy Sądu Najwyższego⁷⁰, w wyniku rozpoznania zagadnienia prawnego przekazanego, na podstawie obowiązujących wówczas przepisów, przez Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie odmowy zatwierdzenia habilitacji – sprowadzającego się do tego, czy w statucie można było przyznać sekcjom uprawnienia jedynie opiniodawcze w sytuacji, kiedy w ustawie, wprowadzającej przepis o charakterze proceduralnym, była mowa o podejmowaniu przez sekcje decyzji. Sąd Najwyższy podzielił stanowisko Centralnej Komisji, zgodnie z którym statut całościowo unormował kwestie podziału zadań pomiędzy Prezydium i sekcje, i tym samym potwierdził zgodność z ustawą funkcjonowania dwóch stadiów postępowania decyzyjnego w Komisji – utrzymanego także w Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

Początkowo w skład Prezydium Centralnej Komisji, poza przewodniczącym, jego dwoma zastępcami, sekretarzem i przewodniczącymi sekcji wchodził także członek wybrani po jednym z każdej sekcji – stanowiło to kontynuację rozwiązania przyjętego dla Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej. Od drugiej kadencji w Prezydium nie było już tej kategorii członków, co oznaczało ustalenie się już do końca obowiązywania ustawy z 12 września 1990 r. dziesięcioosobowego składu tego organu.

Przewodniczącymi Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych byli kolejno: przez dwie kadencje filozof, semiotyk i logik, członek Polskiej Akademii Umiejętności, lecz nie PAN, Jerzy Pelc oraz przez trzy kadencje (w czasie trwania trzeciej doszło do wydania nowej ustawy i zmiany nazwy Komisji bez zmiany jej składu) historyk Janusz Tazbir, członek rzeczywisty PAN. Sekretarzem przez wszystkie kolejne kadencje – do 2010 r. – był chemik Osman Achmatowicz. Godne uwagi jest to, że Pelc i Achmatowicz nie zasiadali w Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej; Janusz Tazbir, który w 1990 r. został wybrany członkiem Prezydium, a w 1994 r. przewodniczącym sekcji I, był natomiast członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej nieprzerwanie od 1973 r. (pozostając członkiem nowej Centralnej Komisji

⁷⁰ Uchwała z 25 stycznia 1995 r., III AZP 12/94, OSN Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych 1995, nr 13, poz. 155.

do 2010). Pierwszy skład Prezydium nowej Komisji był z tego punktu widzenia bardzo mieszany i można go było podzielić na trzy grupy. Najliczniejszą tworzyły osoby, takie jak przewodniczący i sekretarz, które nie miały za sobą doświadczeń pracy w poprzedniej Komisji (trzech przewodniczących sekcji i dwóch członków odrębnie wybranych). Mniej liczne w pierwszym Prezydium były osoby, które w poprzedniej Komisji zasiadały krótko, i to niekoniecznie w jej ostatniej kadencji (jeden z wiceprzewodniczących, dwóch przewodniczących sekcji i dwóch członków wybranych). Osoby ze stażem takim jak Tazbir (drugi z wiceprzewodniczących, jeden z przewodniczących sekcji i drugi z członków odrębnie wybranych) były w pierwszym Prezydium najmniej liczne. Pierwsza grupa była przy tym znacznie liczniejsza (63%) w obrębie całego składu nowej Komisji⁷¹ – co tym bardziej wskazuje na to, że była ona organem nowym, zasadniczo różnym od Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej. Należy zauważyć, że składy Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w następnych kadencjach cechowały odwrotne proporcje określające udział członków poprzedniej kadencji (63% w trzeciej kadencji, 71% w kadencji czwartej), co wskazywało z kolei na utrwalenie tożsamości i stabilizację nowej Komisji pod względem osobowym. Stabilizacja była kontynuowana także po 2003 r.; zmiany w tym zakresie miały nastąpić dopiero w odniesieniu do składu Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów dwóch ostatnich kadencji.

Ustawa (do 2000 r.) nie określała sposobu obsługi administracyjnej Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, pozostawiając tę materię do określenia przez Prezesa Rady Ministrów. Określenie to nastąpiło w drodze zarządzenia nr 35 Prezesa Rady Ministrów z 10 października 1991 r. w sprawie obsługi administracyjnej i wysokości środków niezbędnych do funkcjonowania Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego oraz wysokości wynagrodzenia jej członków⁷², zastąpionego przez rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów o tym samym tytule z 19 października 1993 r.⁷³. Obsługę merytoryczną zapewniało Biuro Centralnej Komisji, a obsługę administracyjną w zakresie spraw finansowych i gospodarczych od 1992 r. właściwe jednostki organizacyjne Ministerstwa Edukacji Narodowej zamiast jednostek Sekretariatu Naukowego PAN. Już wcześniej, na mocy rozporządzenia

⁷¹ Obliczenia własne autora na podstawie zestawienia przekazanego przez Biuro Rady Doskonałości Naukowej.

⁷² M.P. Nr 36, poz. 264.

⁷³ Dz.U. Nr 101, poz. 464.

Rady Ministrów z 26 sierpnia 1991 r.⁷⁴, na pracowników Biura Centralnej Komisji rozciągnięto, na podstawie upoważnienia tej ustawy, przepisy ustawy z 19 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych.

W okresie czterech kadencji (w początku piątej kadencji Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych została ustawowo przekształcona, bez zmian w jej składzie, w Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów) Komisja zajmowała się przede wszystkim:

- opracowaniem, a następnie korygowaniem wykazu dziedzin i dyscyplin naukowych (pierwszy wykaz został sporządzony i ogłoszony w 1992 r.⁷⁵);
- przyznawaniem jednostkom organizacyjnym uprawnień do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego, przy czym, po uznaniu w toku pierwszej kadencji celowości przyznawania uprawnień habilitacyjnych po dokonaniu oceny prawidłowości wykorzystywania uprawnień doktorskich, od 1995 r. przyjęto, że uprawnień habilitacyjnych nie można przyznać bez pozytywnego wyniku oceny doktoratów; w sprawach dotyczących uprawnień, należy zaznaczyć, było i pozostawało szczególnie dużo negatywnych decyzji Centralnej Komisji (28% w pierwszej kadencji, 44% w drugiej kadencji, 35% w kadencji trzeciej i czwartej – i w okolicach 30% w kolejnych kadencjach);
- niezależną, także od przyznawania uprawnień habilitacyjnych, kontrolą korzystania z uprawnień w zakresie doktoratów (tu jednak z tendencją malejącą, wynikającą ze wzrostu obciążenia innymi sprawami: w pierwszej kadencji kontrola objęła 326 przewodów doktorskich w 38 jednostkach, a w drugiej kadencji nawet 62 jednostki i 494 doktoraty, ale w kadencji

⁷⁴ Dz.U. Nr 81, poz. 353.

⁷⁵ Obwieszczenie Przewodniczącego Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych z 25 lutego 1992 r. w sprawie wykazu dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, w zakresie których mogą być nadawane stopnie naukowe (M.P. Nr 16, poz. 123, z późn. zm.). Warto w tej materii powtórzyć – cały czas aktualne, choć od 2011 r. ustalanie odpowiedniego wykazu nie należało już do Centralnej Komisji – słowa sprawozdania z działalności Komisji w pierwszej kadencji: „Komisja nie odrzuca możliwości innej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych, a także jej uzupełnień bądź modyfikacji. Wykaz ten z natury rzeczy winien podlegać zmianom w miarę rozwoju nauki i nauczania akademickiego. Należy dążyć do tego, aby każda wersja wykazu była akceptowana przez większość środowisk naukowych, a zatem, aby uwzględniała rozbieżności ich interesów, zarazem jednak spełniając warunki formalne, narzucone przez ustawę. [...] Wykaz dziedzin i dyscyplin naukowych nie powinien być zmieniany zbyt często, w każdym razie nie powinien być do działania pospieszne, wywoływane doraźnymi, partykularnymi interesami niektórych środowisk naukowych”.

trzeciej już tylko 250 przewodów doktorskich w 54 jednostkach, a w kadencji czwartej 281 doktoratów w 48 jednostkach);

- rozpatrywaniem wniosków jednostek organizacyjnych w sprawie nadania tytułu profesora – przy czym w pierwszej kadencji podjęto, czemu służyło również sporządzenie komentarza do przepisów regulujących postępowanie w sprawie nadania tytułu (a przy okazji także postępowania w sprawach habilitacyjnych)⁷⁶, działania na rzecz podwyższenia wymogów w tym zakresie w stosunku do dotychczasowych, dotyczących profesur nadzwyczajnych; skutkiem tego było wydanie w 1992 r. aż 21,8% decyzji odmownych (z czego najwięcej w naukach technicznych) – w kolejnych kadencjach udział decyzji negatywnych był jednak znacznie mniejszy, przy znacznych wahaniami w liczbie otrzymywanych wniosków;
- zatwierdzaniem uchwał rad uprawnionych jednostek o nadaniu stopnia doktora habilitowanego – przy czym najpierw odnotowano wzrost liczby tych spraw (w pierwszej kadencji ponad 900 rocznie w porównaniu 500–700 w Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej), następnie jednak nastąpił spadek (ok. 800 rocznie w trzech kolejnych kadencjach);
- rozpatrywaniem na zasadzie kasatoryjnej odwołań od decyzji rad uprawnionych jednostek w sprawach przewodów doktorskich i habilitacyjnych, przy poważnym udziale uznanej zasadności tych odwołań (27% w drugiej kadencji, 55% w trzeciej kadencji i prawie tyle samo w kadencji czwartej; następnie udział uwzględnionych odwołań ustabilizował się jako nieco poniżej połowy całości).

Szczególnym przedmiotem działalności Komisji pierwszej kadencji było rozpatrzenie wniosków złożonych na podstawie epizodycznego przepisu art. 44 ustawy z 12 września 1990 r., zgodnie z którym w ciągu roku od dnia wejścia w życie tej ustawy właściwe rady (wydziału, instytutu) lub senaty uczelni mogły, na wniosek zainteresowanego lub z urzędu, wystąpić do Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej, a od 1 stycznia 1991 r. do Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych o wznowienie postępowania w sprawach, w których Centralna Komisja Kwalifikacyjna wydała decyzję odmawiającą zatwierdzenia uchwały w sprawie nadania stopnia naukowego lub negatywną opinię co do przedstawienia kandydata do tytułu naukowego. Był to instrument umożliwiający rozliczenie się z podjętymi w „dawnym ustroju”

⁷⁶ Później Centralna Komisja wyrażała swoje ogólne stanowisko w drodze publicznie przekazywanych komunikatów.

rozstrzygnięciami pozamerytorycznymi. Na 114 wniosków Komisja zdecydowała o zasadności jedynie 12 – uznając, jak stwierdza w sprawozdaniu z działalności w 1991 r., że w ich zakresie „przebieg postępowania CKK, argumenty używane w ocenie albo okoliczności towarzyszące przewodowi habilitacyjnemu nie dają niezbędnych gwarancji, że podjęta decyzja jest wynikiem stosowania merytorycznych kryteriów oceny”. Jest to zarazem dowód na merytoryczne, mimo wszelkich politycznych uwarunkowań, podejście Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do wykonywania zadań w końcowym okresie jej istnienia.

W swoich sprawozdaniach Centralna Komisja zawierała też ogólniejsze uwagi dotyczące funkcjonowania przepisów o tytule naukowym i stopniach naukowych. I tak, w sprawozdaniu z działalności w pierwszej kadencji odnotowała „coraz częstsze opinie o kwalifikacjach kandydatów, zakończone pozytywną konkluzją, mimo iż poprzedza ją negatywna ocena dorobku. Ten rodzaj recenzji przyjmuje się [...] również z powodu zagwarantowanej jawności nazwisk recenzentów. Recenzent, nie chcąc narażać się na niechęć kandydata oraz przychylnego mu środowiska, pisze recenzję, która choć w treści ujemna, jest formalnie pozytywna. Gdy Centralna Komisja, po wnikięciu w treść takiej recenzji i po dyskusji, odrzuca wniosek, rozgoryczony kandydat podnosi zarzut, że Centralna Komisja nie uwzględniła pozytywnych opinii specjalistów”.

Występowanie takich wewnętrznie sprzecznych recenzji – i to we wszelkich postępowaniach – zostało podniesione także w sprawozdaniu z działalności w drugiej kadencji. W sprawozdaniu tym zauważono również przekraczanie przez rady wydziału i rady naukowe w prowadzonych przez nie postępowaniach granic dyscyplin, w jakich mają uprawnienia do przeprowadzania odpowiednich postępowań awansowych. Zwrócono też uwagę na dwie inne kwestie, do których powracano w dalszych dokumentach Komisji, a które wynikały z nieprecyzyjności przepisów: właściwego traktowania prac współautorskich jako podstawy awansu oraz, mimo że nie wynikało to wprost z ówczesnie obowiązujących przepisów, zasadniczej potrzeby wykazania się przez kandydata do tytułu profesora promotorstwem co najmniej jednej obronionej pracy doktorskiej jako istotnym elementem ustawowo wymaganych „poważnych osiągnięć dydaktycznych”. Problem prawidłowego wykazywania wkładu współautora podniesiono także w sprawozdaniu z działalności w czwartej kadencji Komisji, zwracając uwagę na szczególne trudności w tym zakresie w związku z wystąpieniem w praktyce przedkładania jako podstawy doktoratu cyklu współautorskich publikacji; tę praktykę poddano zdecydowanej krytyce.

W toku trzeciej kadencji zajęto się szerzej również kwestią naruszania zasad etyki obowiązujących pracowników nauki, w szczególności plagiatami oraz innymi przypadkami nierzetelności naukowej – zauważając brak prawnych instrumentów angażowania się Komisji w tym zakresie poza konkretnymi postępowaniami awansowymi i małą możliwość wykorzystania takich instrumentów w postępowaniach awansowych. W sprawozdaniu z działalności w tej kadencji Centralna Komisja stwierdziła zatem: „w powszechnej opinii środowisk naukowych, podzielonej przez Centralną Komisję, w obowiązujących przepisach powinny zostać określone podstawowe standardy etyczne, jakim powinien odpowiadać kandydat do odpowiednich stanowisk, stopni i tytułów naukowych. Można przyjąć, że zwiększona liczba przypadków naruszeń zasad etycznych, o których się pisze obecnie i dyskutuje, to efekt zwiększonej jawności życia publicznego, ale ujawnione w ostatnich latach rozmiary tego zjawiska stwarzają pilną potrzebę podjęcia odpowiednich środków zaradczych. Niezależnie od potrzeby modyfikacji prawa w tym zakresie potrzebny jest wzrost świadomości członków społeczności naukowej, że tolerowanie nieuczciwości naukowej wywiera negatywny, długotrwały wpływ na rozwój nauki, opinię o naukowcach w naszym społeczeństwie i opinię o polskiej nauce w świecie”. W 2001 r. po raz pierwszy zdarzyło się – i to dwukrotnie – iż jako przesłankę odmowy poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora Centralna Komisja wskazała wystąpienie poważnego plagiatu w rozprawie doktorskiej, której kandydat do tytułu był promotorem; poza wykazywaniem braków w ustawodawstwie (które miały być niebawem częściowo wypełnione) Komisja podjęła zatem w dostępnym dla siebie zakresie próbę walki z naruszaniem podstawowych etycznych standardów pracy naukowej.

Z kolei w sprawozdaniu z działalności za 2000 r. można znaleźć refleksję, która – przy konieczności uwzględnienia ustawowych zmian w zakresie zadań Centralnej Komisji – mogła być aktualna przez cały czas funkcjonowania Komisji, także pod rządem przepisów z 2005 r., a zapewne też nie straci całkiem na aktualności w odniesieniu do jej następczyni, czyli Rady Doskonałości Naukowej: „Trudno jednoznacznie przesądzać, czy i na ile zmniejszenie się liczby odrzucanych wniosków wynika z poprawy jakości wniosków awansowych zgłaszanych do rozpatrzenia, na ile zaś ze zmiany w podejściu sekcji i recenzentów Centralnej Komisji do stosowanych kryteriów oceny kandydatów do awansu naukowego. Można zauważyć, że rady jednostek organizacyjnych powstrzymują się z wysuwaniem wniosków bardzo słabo umotywowanych pod względem merytorycznym, co wynika z coraz lepszej znajomości kryteriów

oceny stosowanych w Centralnej Komisji. Trzeba też zauważyć, że na Centralną Komisję wywierana jest presja, by łagodziła ona swoje wymagania wobec habilitantów i kandydatów do tytułu naukowego profesora. Argumentuje się tu (bezzasadnie, trzeba dodać), że zbyt wysokie wymagania powodują kłopoty w rozwoju szkół wyższych i innych placówek naukowych, zniechęcają do kontynuowania kariery naukowej. Chociaż Centralna Komisja stara się opierać tym naciskom w przekonaniu, że największą szkodą dla nauki i instytucji naukowych byłoby obniżanie się poziomu kadry naukowej, to presja wywierana ustawicznie i z różnych stron zaczyna przynosić pewne efekty w postaci mniejszej liczby odrzucanych wniosków awansowych”.

Do końca jej obowiązywania, tj. do 2003 r., ustawa z 12 września 1990 r. była nowelizowana jedynie dwa razy, a nowelizacje nie dotyczyły istotnych materii. Można zatem postawić pytanie, dlaczego w ogóle doszło do jej zmiany na ustawę z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki⁷⁷ – tym bardziej że nowa ustawa powtarzała w znacznym stopniu rozwiązania, a nawet przepisy ustawy z 1990 r.

Jedynym istotnym nowym rozwiązaniem, znajdującym odzwierciedlenie w tytule nowej ustawy, a w pewnym stopniu w nowej nazwie Centralnej Komisji, było zniesienie dwutorowości w sferze sztuki i dyscyplin artystycznych i tym samym łączące się z pozbawieniem odpowiednich uprawnień Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego, zastąpienie stopni w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych oraz kwalifikacji I i II stopnia stopniami w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych oraz odpowiednio tytułu naukowego w zakresie sztuki przez tytuł profesora sztuki⁷⁸.

Z tego powodu dziwić może następujący podstawowy fragment, wyjątkowo zresztą skromnego, uzasadnienia rządowego projektu ustawy⁷⁹: „W ciągu dwunastu lat obowiązywania [...] ustawy wyłoniło się wiele kwestii, które

⁷⁷ Dz.U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.

⁷⁸ Skutkiem tego było również utworzenie w Centralnej Komisji siódmej sekcji stałej – sztuki. Wcześniej w praktyce pod nazwą sekcji VII występowała doraźna Sekcja Nauk Wojskowych. Należy zauważyć, że Centralna Komisja zajmowała negatywne stanowisko wobec projektowanego objęcia jednolitym co do zasady unormowaniem ustawowym materii stopni i tytułów naukowych w zakresie sztuki, motywując to zasadniczymi różnicami między zasadami oceny i weryfikacji wartości dzieła naukowego i dzieła artystycznego. Po wejściu w życie ustawy z 2003 r. doszło jednak do stosunkowo szybkiego zintegrowania się Sekcji Sztuki z zasadniczą, naukową częścią Centralnej Komisji.

⁷⁹ Druk Sejmu nr 1027.

były uregulowane w sposób wzbudzający wątpliwości i powodujący trudności interpretacyjne. Prawdliwość stosowania przepisów tej ustawy była także, w związku z prowadzonymi postępowaniami, przedmiotem orzeczeń i wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego. Nie bez znaczenia jest tu również fakt, że w związku z przemianami gospodarczymi i politycznymi w Europie i w świecie, a także znacznym ożywieniem współpracy międzynarodowej w zakresie nauki, pojawiły się nowe potrzeby związane z uznawaniem wykształcenia oraz nowe możliwości wynikające z prowadzenia badań naukowych, które musiały znaleźć odzwierciedlenie w przepisach projektowanej ustawy”. Trudno to było uznać za odpowiedź na pytanie o powody wydania formalnie nowego aktu.

Istotne zmiany zostały natomiast wprowadzone, ale już do nowej ustawy, dopiero w 2005 r. i zwłaszcza w 2011 r. – i one to w sposób widoczny rzutowały na funkcjonowanie Centralnej Komisji już jako Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów⁸⁰.

7. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów (2003–2018/20)

Jednym z dowodów na to, że ustawa z 14 marca 2003 r., choć formalnie była nowym aktem, stanowiła jedynie modyfikację ustawy z 12 września 1990 r., było przekształcenie z mocy prawa dotychczasowej Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów, z uwzględnieniem jedynie dłuższej kadencji funkcjonującego składu z powodu przyjęcia kadencji czteroletniej zamiast dotychczasowej trzyletniej. Powtórzony został dotychczasowy przepis upoważniający Centralną Komisję do uchwalenia statutu – z zachowanym zatem szerokim zakresem unormowania statutowego⁸¹.

Zmiany w stosunku do dotychczasowych przepisów o Centralnej Komisji, poza pełnym włączeniem do jej zakresu działania spraw sztuki i dyscyplin artystycznych oraz wprowadzeniem dłuższej kadencji, polegały w istocie na:

⁸⁰ Por. J.M. Brzeziński, *O poprawianiu (ale też i o psuciu) systemu przeprowadzania awansów naukowych w Polsce w latach 1990–2017*, „Nauka i Szkolnictwo Wyższe” 2017, nr 2, s. 152 i n.; H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2015, zwłaszcza s. 168 i n.

⁸¹ Centralna Komisja uchwaliła na tej podstawie nowy statut 15 października 2007 r.

- przyznaniu Komisji, obok nałożenia obowiązku zasięgania jej opinii w odniesieniu do konkretnych aktów wykonawczych, ogólnej kompetencji opiniowania projektów aktów normatywnych dotyczących spraw związanych z nadawaniem stopni doktora i doktora habilitowanego oraz tytułu profesora;
- wskazaniu, że do Komisji należy opiniowanie w sprawie zatrudnienia w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego osoby nieposiadającej stopnia doktora habilitowanego;
- ustawowym uregulowaniu istnienia Biura Komisji i statusu jego pracowników⁸²;
- pewnym doprecyzowaniu zasad postępowania przed Komisją.

W ciągu 15 lat obowiązywania ustawa o stopniach naukowych i tytułach naukowych została jednak zmieniona aż dziesięć razy. Najistotniejsze znaczenie miały nowelizacje dokonane:

- ustawą z 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym⁸³ – przede wszystkim zniesione zostało zatwierdzanie przez Centralną Komisję uchwały o nadaniu stopnia doktora habilitowanego, a słabą namiastką zatwierdzania miało być powoływanie przez Komisję dwóch z łącznie czterech recenzentów w przewodzie habilitacyjnym (podobnie Komisja powoływać miała dwóch z czterech recenzentów w postępowaniu o nadanie tytułu); dodany został również przepis art. 29a, przewidujący (wedle niejasnej zasady podziału) kompetencję rady właściwej jednostki organizacyjnej lub odpowiednio Centralnej Komisji do stwierdzania nieważności postępowania w sprawie nadania tytułu lub stopnia, jeżeli w pracy stanowiącej podstawę nadania tytułu lub stopnia osoba ubiegająca się o tytuł lub stopień przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego; przepis ten nałożył się na przepis art. 29 ust. 2 ustawy, również dotyczący plagiatu;
- ustawą z 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw⁸⁴;

⁸² Na podstawie upoważnienia zawartego w ustawie Prezes Rady Ministrów wydał 31 maja 2004 r. rozporządzenie w sprawie sposobu i zakresu obsługi prac Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, wysokości wynagrodzenia jej członków oraz warunków zwrotu kosztów podróży jej członkom i recenzentom (Dz.U. Nr 135, poz. 1442).

⁸³ Dz.U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.

⁸⁴ Dz.U. Nr 84, poz. 855, z późn. zm.

w szczególności Centralna Komisja utraciła na rzecz ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego kompetencję określania dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych (pozostały jej w tym zakresie uprawnienia opiniodawcze) oraz samodzielność w ustalaniu statutu (który miał być odtąd zatwierdzany przez Prezesa Rady Ministrów)⁸⁵, w związku z całkowicie nowym modelem postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Centralna Komisja stała się organem przyjmującym i poddającym kontroli formalnej wnioski o wszczęcie postępowania, wyznaczającym radę mającą przeprowadzić postępowanie w razie odmowy rady wskazanej przez kandydata do stopnia oraz powołującym komisję habilitacyjną (w tym jej czterech wyznaczonych przez siebie członków), w związku z nowym unormowaniem postępowania o nadanie tytułu profesora do niej zaczęło należeć powoływanie kompletu recenzentów, uzyskała też prawo sprzeciwu wobec nowej instytucji decyzji rektora o przyznaniu uprawnień równoważnych do habilitacji (art. 21a ustawy); w odniesieniu do samej Komisji dodano ogólny przepis o jej zadaniach i równie ogólny przepis o zasadach, którymi miała się ona kierować, przepisy o finansowaniu Komisji oraz o Biurze, a przede wszystkim, ustawowo skracając przy tym trwającą kadencję, ograniczono zasiadanie w Komisji do dwóch kadencji, wprowadzono granicę wieku 70 lat dla kandydatów do Komisji oraz wskazano liczne funkcje niepołączalne z jej członkostwem;

- ustawą z 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw⁸⁶, którą skorygowano również część rozwiązań z 2011 r. dotyczących habilitacji i profesury, uznanych tym samym za wadliwe;
- ustawą z 21 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw⁸⁷, którą – po bezskutecznym oczekiwaniu na powołanie przez Prezesa Rady Ministrów przewodniczącego Centralnej Komisji spośród dwóch kandydatów wybranych przez zebranie plenarne, co blokowało możliwość podjęcia pracy przez podstawowy organ decyzyjny, tj. Prezydium – przyznano Prezesowi Rady Ministrów kompetencję do wolnego powołania przewodniczącego spośród członków Komisji.

⁸⁵ Nowy statut został zatwierdzony przez Prezesa Rady Ministrów zarządzeniem nr 47 z 4 czerwca 2012 r.

⁸⁶ Dz.U. poz. 1198.

⁸⁷ Dz.U. poz. 859.

W okresie obowiązywania ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki nieznacznie zmieniała się, w wyniku zmian odpowiednich rozporządzeń Prezesa Rady Ministrów, liczba członków Centralnej Komisji, a zarazem, przez określenie liczby miejsc dla poszczególnych dziedzin i dyscyplin, ich przydział do poszczególnych sekcji. Zgodnie z rozporządzeniem z 18 grudnia 2003 r. w sprawie liczby członków Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów oraz zasad i trybu ich wyboru⁸⁸ Komisja składała się z 227 osób, a w wyniku kolejnych zmian tego aktu w 2006 r. liczba członków została ustalona na 224, a w 2010 – na 223. W 2010 r. wprowadzona została możliwość zgłoszenia kandydatów i przeprowadzenia wyborów drogą elektroniczną. W nowym rozporządzeniu z 14 września 2011 r.⁸⁹, w którym liczba członków Centralnej Komisji została ustalona na 228, wprowadzono już obowiązek elektronicznego zarówno zgłoszenia kandydatów, jak i samego głosowania.

Kolejne dwa statuty (z 2007 i 2012 r.) rozwijały obowiązujące dotychczas reguły dotyczące podziału zadań pomiędzy Komisję na posiedzeniach plenarnych, Prezydium (z podkreśleniem domniemania jego kompetencji) oraz sekcje (stałe i doraźne), sposobu wyboru Prezydium Komisji (w tym wyboru przewodniczących sekcji stałych), organizacji i trybu działania, przede wszystkim trybu postępowania opiniodawczego, oraz sposobu powoływania recenzentów w przewodach habilitacyjnych i w postępowaniach o nadanie tytułu naukowego (statut z 2007 r.) oraz w postępowaniach habilitacyjnych i w postępowaniach o nadanie tytułu naukowego oraz przewodniczących i członków komisji habilitacyjnych (statut z 2012 r.).

Stałym elementem statutu było postanowienie wprowadzające, ze względu na szczególny charakter postępowania przed Centralną Komisją, odstępstwo od ogólnej zasady jawności wewnętrznej postępowania administracyjnego. Zgodnie z § 23 statutu z 2007 r. „postępowanie Komisji do chwili powzięcia uchwały przez Prezydium Komisji ma charakter niejawnym” oraz „w przypadku [odmowy zatwierdzenia uchwały sekcji], postępowanie ma charakter niejawnym do chwili podjęcia przez Prezydium Komisji uchwały zgodnej z uchwałą sekcji”, natomiast według § 23 ust. 1 statutu z 2012 r. „akta wytworzone w toku postępowania opiniodawczego przed Komisją są dostępne dla stron i uczestników postępowania od chwili podjęcia uchwały

⁸⁸ Dz.U. Nr 220, poz. 2172, z późn. zm.

⁸⁹ Dz.U. Nr 201, poz. 1185, z późn. zm.; tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 417.

przez Prezydium Komisji, z uwzględnieniem przepisów ustawy o ochronie informacji niejawnych i przepisów o ochronie danych osobowych” (do czego, w związku z coraz liczniejszymi żądaniem stron, dodano ust. 2: „Strony i uczestnicy postępowań przed Komisją nie uczestniczą w posiedzeniach Sekcji i Prezydium Komisji, w tym dotyczących ich spraw”).

Szeroki zakres upoważnienia do wydania statutu, a także określone jego postanowienia odbiegające od ogólnych zasad postępowania administracyjnego były przedmiotem rozważania zarówno przedstawicieli doktryny prawa administracyjnego⁹⁰, jak i judykatury. W tym ostatnim zakresie szczególnie istotny stał się wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 kwietnia 2012 r.⁹¹, w którym Trybunał nie tylko nie wyraził wątpliwości co do zakresu unormowania statutowego, ale uznał zasadność braku jawności postępowania przed Komisją, traktując je jako etap pośredni pomiędzy postępowaniem przed radą uprawnionej jednostki i postępowaniem przed sądem administracyjnym. Trybunał Konstytucyjny stwierdził zatem m.in., że „rozdzielająca te dwa etapy rozpatrzenia sprawy faza postępowania przed CK służy obiektywnej i rzetelnej ocenie przez środowisko naukowe osiągnięć naukowych kandydata do stopnia naukowego. Nie wymaga ona jawności postępowania, choć wymaga jawności jego wyników po wydaniu decyzji przez Centralną Komisję, co w świetle obowiązujących przepisów jest realizowane. [...] Celem [postępowania przez CK] nie jest ponowna obrona przez doktoranta rozprawy doktorskiej czy ponowna prezentacja polemiki z oceną wyrażoną przez recenzentów powołanych w przewodzie doktorskim, lecz ocena całości przewodu doktorskiego przez CK”⁹².

⁹⁰ Por. np. P. Dańczak, *Decyzja administracyjna w indywidualnych sprawach studentów i doktorantów*, Warszawa 2015 – z konkluzją: „[...] określenie w statucie CK sposobu prowadzenia tzw. postępowania opiniotwórczego, będącego m.in. jednym z integralnych elementów rozpatrywania odwołań od negatywnych uchwał podjętych przez radę danej jednostki w przewodzie [...], pozostaje w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym” (s. 215). Por. jednak M. Sieniuc, *Jednostka w postępowaniach w sprawach nadania stopnia i tytułu naukowego. Studium z prawa administracyjnego procesowego*, Łódź 2019.

⁹¹ SK 30/10, OTK-A 2012, nr 4, poz. 39.

⁹² Już wcześniej Trybunał Konstytucyjny rozpoznawał skargę konstytucyjną m.in. na reguły postępowania przed Centralną Komisją wynikające z jej statutu, jednak nie ustosunkował się do kwestii konstytucyjności postanowień statutu ze względów formalnych – brakowało wystarczająco sprecyzowanych zarzutów skargi (postanowienie z 14 grudnia 2010 r., Ts 120/10, OTK-B 2011, nr 2, poz. 261).

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów działała w ramach pięciu kolejnych kadencji – z tym że, jak była o tym mowa, w jej pierwszej, czteroletniej już, kadencji kontynuowała bezpośrednio działanie Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w składzie wybranym w 2002 r. na piątą kadencję, z organami ukonstytuowanymi w pierwszych dwóch miesiącach 2003 r. Przewodniczącym Centralnej Komisji w tej połączonej kadencji był pełniący tę funkcję po raz trzeci Janusz Tazbir. Podobnie nie zmieniła się obsada stanowiska sekretarza Komisji. Osman Achmatowicz pozostał sekretarzem Centralnej Komisji w kolejnej kadencji. Przewodniczącym w 2007 r. został Tadeusz Kaczorek, inżynier automatyk, członek rzeczywisty PAN, w poprzedniej kadencji wiceprzewodniczący Komisji. Pozostał on przewodniczącym także w kolejnej kadencji, która, jak już wspomniano, została ustawowo skrócona do dwóch lat; sekretarzem Komisji w tej kadencji został piszący te słowa. W kolejnej kadencji, określanej jako ósma (kadencje Centralnej Komisji, co zostało podniesione we wprowadzeniu do niniejszego opracowania, liczone od 1991 r.) Komisji przewodniczył Antoni Tajduś, specjalista górnictwa i geologii inżynierskiej; sekretarz pozostał ten sam. W dziewiątej – jak się okazało, ostatniej – kadencji na funkcję sekretarza wybrany został prawnik Bronisław Sitek, natomiast funkcję przewodniczącego Prezes Rady Ministrów powierzyła Kazimierzowi Furtakowi, specjaliście z zakresu mechaniki obiektów mostowych; powołanie przewodniczącego nastąpiło spoza grona kandydatów przedstawionych przez zebranie plenarne Komisji, w wyniku wspomnianej nowelizacji z 21 kwietnia 2017 r., dopiero 15 maja 2017 r., a brak przewodniczącego oznaczał wyjątkowo długi brak możliwości podejmowania podstawowych decyzji w ramach kompetencji Centralnej Komisji⁹³.

Dokonana w 2011 r. nowelizacja ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki spowodowała również od razu praktyczne zmiany w składzie Centralnej Komisji. Nie dotyczyło to zasady dwukadencyjności, tę bowiem można by było zastosować jedynie do członków wybranych po raz drugi na kadencję 2017–2020 bez względu na to, czy zostali oni wybrani na kadencję 2013–2016 po raz pierwszy, czy po raz kolejny (a w 2020 r. nie było już wyborów na kolejną kadencję), natomiast poważne znaczenie miało wprowadzenie, poczynawszy od wyborów w 2012 r.,

⁹³ Wcześniej też zdarzało się oczekiwanie na powołanie przez premiera przewodniczącego (jednak spośród dwóch kandydatów wybranych przez pierwsze posiedzenie plenarne nowej kadencji) – w 2007 r. zebranie plenarne wyłoniło kandydatów 14 lutego, lecz powołanie nastąpiło 2 kwietnia.

limitu wieku dla kandydatów na członków Komisji – nie mogli oni mieć ukończonych 70 lat, a w drugiej kolejności wprowadzenie niepołączalności członkostwa Komisji i licznych funkcji w sferze nauki i szkolnictwa wyższego⁹⁴. Skutkiem było znaczące zmniejszenie się udziału w nowym składzie członków Komisji poprzedniej kadencji – udział ten spadł do 29% w ósmej kadencji (i 46% w ostatniej).

W toku pierwszej kadencji (pod tą nazwą), w wyniku wejścia w życie omówionych już przepisów Prawa o szkolnictwie wyższym z 2005 r., doszło do poważnych zmian w zakresie działania Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, znacząco wpływających na jej działalność w toku kolejnej kadencji. Nadal wykonując zadania w zakresie ustalania wykazu dziedzin i dyscyplin naukowych (i artystycznych), przyznawania uprawnień do nadawania stopni naukowych (z takim samym jak poprzednio procentem decyzji odmownych), kontroli działalności jednostek uprawnionych do nadawania stopnia doktora (dokonywanej w skali jeszcze nieco mniejszej niż poprzednio: 249 przewodów w 41 jednostkach), prowadzenia postępowań w sprawie przedstawienia kandydatów do tytułu profesora (w tej kadencji, warto zauważyć, było mniej wniosków niż w kadencji poprzedniej) oraz rozpatrywania odwołań od decyzji rad wydziałów i rad naukowych podejmowanych w odpowiednich postępowaniach awansowych, Komisja przede wszystkim utraciła, wykonywaną także przez poprzedzające ją organy, kompetencję zatwierdzania uchwał rad uprawnionych jednostek o nadaniu stopnia doktora habilitowanego. Nie została przyjęta jej propozycja wprowadzenia możliwości ograniczania uprawnień do nadawania tego stopnia, co spowodowało trudną do wyjaśnienia sytuację, w której, w razie wystąpienia ustawowych przesłanek i po przeprowadzeniu stosownego postępowania, Centralna Komisja mogła czasowo ograniczyć prawo do nadawania stopnia doktora poprzez wprowadzenie wymogu zatwierdzania przez nią każdej uchwały o nadaniu tego stopnia, a nie mogła tego uczynić w stosunku do habilitacji⁹⁵. Utraty tej kompetencji nie mogło zastąpić powoływanie połowy recenzentów w przewodach habilitacyjnych – czemu towarzyszyło

⁹⁴ Nie mógł natomiast mieć, ze względu na ogólnikowość i brak możliwości formalnej weryfikacji, praktycznego znaczenia ustawowy wymóg posiadania aktualnego dorobku naukowego kandydata do członkostwa Komisji opublikowanego w okresie ostatnich pięciu lat lub tym bardziej „wiodącego dorobku w danej dziedzinie”.

⁹⁵ W 2009 r. Centralna Komisja przeprowadziła ocenę poziomu działalności naukowej 171 jednostek, przede wszystkim pod kątem prawidłowości korzystania z uprawnień habilitacyjnych.

przyznanie analogicznej kompetencji w odniesieniu do postępowań w sprawie nadania tytułu profesora, do której to kompetencji Centralna Komisja wyrażała szczególne wątpliwości⁹⁶.

Skutkiem ustawowych zmian z 2005 r. – z którymi łączyły się, dość oczywisty, znaczny wzrost liczby przewodów habilitacyjnych (o ile wcześniej było to około 950 przewodów rocznie, w 2006 r. wszczęto ich ponad 1300, a w 2010 r. 1460) i w pewnym stopniu automatyczne obniżenie jakości habilitacji – było uczynienie z wyznaczania recenzentów podstawowej kategorii spraw załatwianych przez Centralną Komisję; stanowiło to około 70% ogólnej ich liczby.

Na działalność Centralnej Komisji wpłynęła jednak przede wszystkim głęboka nowelizacja ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, dokonana w 2011 r.; prawie wszystkie zawarte w niej rozwiązania zostały przez Komisję poddane krytyce na kolejnych etapach legislacji. Jak już była o tym mowa, Centralna Komisja utraciła kompetencję, z której korzystała wprawdzie z dużą ostrożnością, ale dzięki której możliwe było prowadzenie w jej obrębie debat o systemie nauki – ustalania wykazu dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych. Istotna zmiana wymagań stawianych kandydatom do tytułu profesora⁹⁷ oraz całkowita zmiana reguł postępowania w sprawie nadania stopnia doktora

⁹⁶ Centralna Komisja zwracała uwagę na, z jednej strony, niecelowość niepotrzebnie przedłużającego procedurę wyznaczania przez nią recenzentów w postępowaniu w sprawach nadania tytułu profesora przed radami wydziału i radami naukowymi, gdy następnie miała powoływać w tej samej sprawie recenzentów we własnym postępowaniu, poprzedzającym przedstawienie kandydata Prezydentowi RP, z drugiej zaś strony, na nazbyt sztywne określenie liczby recenzentów w tym postępowaniu oraz w przewodzie habilitacyjnym – w sprawozdaniu z piątej kadencji stwierdziła, iż „ściśle ograniczenie do czterech liczby recenzentów stwarza, jak pokazuje praktyka, kłopoty z przeprowadzeniem wszechstronnej oceny w przewodach o tematyce interdyscyplinarnej bądź w takich, gdy powstają znaczące różnice poglądów w ocenie habilitanta lub kandydata do tytułu profesora”.

⁹⁷ W sprawozdaniu z działalności w 2011 r. znalazły się następujące słowa: „W nowej procedurze pewne obawy natury merytorycznej budzą przepisy znowelizowanej ustawy dotyczące kandydatów do tytułu profesora. Postawione tym kandydatom wymagania faktycznie znacznie wzrosły w porównaniu do poprzednich zapisów ustawowych, co samo w sobie należy odbierać pozytywnie. O ile jednak nowe wymagania mogą być spełnione np. w dziedzinie nauk biologicznych, chemicznych czy medycznych – to pojawiają się wątpliwości, czy będą one do spełnienia w przypadku nawet wybitnych przedstawicieli innych nauk, np. humanistycznych i społecznych – np. czy specjalista z zakresu filologii polskiej będzie mógł spełnić warunek staży i grantów zagranicznych, albo czy specjalista z zakresu historii lub prawa, gdzie ogromną większość badań wykonuje się indywidualnie, będzie w stanie wykazać się kierowaniem zespołami naukowymi

habilitowanego, przy pozostawieniu zainteresowanym prawa wyboru w ciągu dwóch lat po wejściu nowelizacji w życie (czyli do 30 września 2013 r.) przepisów, na podstawie których miało toczyć się odpowiednie postępowanie i wybieraniu przez nich z reguły przepisów dotychczasowych, spowodowała istotne zwiększenie liczby wszczynanych postępowań – a wobec tego konieczność podejmowania odpowiednich czynności przez Komisję w skróconej kadencji 2011–2012 oraz w kadencji następnej. W 2012 r. liczba nowych postępowań profesorskich wzrosła o 42% (a w 2013 recenzentów wyznaczono w aż 1578 postępowaniach), co w kolejnych latach oznaczało wzrost liczby odpowiednich postępowań przed Centralną Komisją (dwukrotny wzrost w 2013 r., dalszy wzrost o połowę w 2014). Następnie, co było oczywistym skutkiem nie-naturalnie dużego wpływu spraw w latach 2012–2013, doszło do istotnego spadku liczby nowych postępowań. Już w 2011 r. Centralna Komisja wyznaczyła recenzentów w 1558 przewodach habilitacyjnych – lecz w 2013 powołała recenzentów w 2443 przewodach. O ile początkowo było bardzo mało nowych postępowań habilitacyjnych, w których Komisja przede wszystkim wyznaczała składy komisji habilitacyjnych, w 2016 r. postępowań takich było już 2142, a w 2018 – 2493, co można potraktować jako dowód uznania nowej habilitacji za łatwiejszą od tej sprzed 2011. Zamknięcie od 1 maja 2019 r. możliwości wszczynania postępowań na dotychczasowych zasadach (czyli nowych od 2011) spowodowało jeszcze większy napływ spraw – w 2019 r. Centralna Komisja powołała aż 4156 komisji habilitacyjnych.

Zmiany przepisów, które miały prowadzić do zwiększenia wymagań, a pośrednio do wzrostu jakości efektów pracy naukowej (co jednak trudno w istocie odnieść do nowego modelu habilitacji wprowadzonego w 2011 r.), przynajmniej czasowo przynosiły zatem odwrotny efekt – zwłaszcza że od 2005 r. Centralna Komisja nie miała już realnych instrumentów sprawowania kontroli nad nadawaniem stopnia doktora habilitowanego.

Przyznano jej natomiast kontrolę nad wprowadzonym przez nowelę z 2011 r. (w art. 21a) rodzajem odpowiednika habilitacji – stwierdzeniem nabycia uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania

realizującymi projekty badawcze”. Warto podkreślić, że w ramach kolejnej nowelizacji, w 2014 r., wskutek m.in. starań Centralnej Komisji doszło do złagodzenia wymagań – w miejsce wymogu łącznego spełnienia trzech warunków: doświadczenia w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych i zagranicznych, odbycia staży naukowych w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych oraz prowadzenia prac naukowych w takich instytucjach wprowadzono konieczność spełnienia tylko jednego z nich.

stopnia doktora habilitowanego przez osoby zatrudnione na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub profesora wizytującego, które uzyskały stopień doktora w Polsce lub za granicą i podczas pracy w innym państwie przez co najmniej pięć lat kierowały samodzielnie zespołami badawczymi oraz posiadają znaczący dorobek i osiągnięcia naukowe; stwierdzenia dokonywał rektor uczelni zatrudniającej daną osobę (od 2015 r. także, odpowiednio, dyrektor instytutu PAN i dyrektor instytutu badawczego⁹⁸). Przepisy art. 21a, nieskorelowane ze zmieniającymi się przepisami o opiniowaniu przez Centralną Komisję zatrudniania doktorów bez habilitacji na stanowisku profesora nadzwyczajnego⁹⁹, były nadużywane przez rektorów niektórych uczelni, zwłaszcza niepublicznych, w związku z czym Centralna Komisja musiała często korzystać z ustawowego prawa zgłoszenia sprzeciwu (w 62% spraw w 2012 r., w 50% spraw w 2013 i 2015, w 37,5% spraw w 2014, w 56% spraw w 2016, gdy odnotowano po raz pierwszy znaczny spadek ich liczby; w 2018 r. sprzeciw został zgłoszony we wszystkich sprawach).

W kolejnych kadencjach Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów podejmowała również ogólniejsze kwestie, które okazywały się mieć w danym czasie szczególne znaczenie dla realizowania jej misji – w 2011 r. sformułowanej w ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki jako „zapewnienie harmonijnego rozwoju kadry naukowej zgodnie z najwyższymi standardami jakości badań wymaganych do uzyskania stopni naukowych i tytułu naukowego”.

Kwestią taką, zwłaszcza od 2013 r., stały się habilitacje, a ściślej docentury naukowo-pedagogiczne, dość masowo (ponad 200) uzyskiwane przez Polaków w wyższych uczelniach słowackich, uznawane automatycznie za równoważne habilitacji (i to w różnych dyscyplinach nauk humanistycznych i społecznych) na podstawie zawartej w 2005 r. między Rządem RP a Rządem Republiki Słowackiej umowy o wzajemnym uznawaniu okresów studiów oraz równoważności dokumentów o wykształceniu i nadaniu stopni i tytułów nadanych w RP i Republice Słowackiej; uznawanie to zakończyło się 1 czerwca 2016 r. dzięki wejściu w życie umowy zmieniającej umowę z 2005 r.¹⁰⁰. W kadencji 2013–2016

⁹⁸ Rozszerzenie zastosowania przepisu zostało wprowadzone ustawą z 25 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem innowacyjności (Dz.U. poz. 1767, z późn. zm.).

⁹⁹ Por. H. Izdebski, J. Zieliński, *Ustawa...*, s. 109 i n.

¹⁰⁰ M.P. z 2016 r. Nr 14, poz. 187. Por. B. Śliwerski, *Turystyka habilitacyjna Polaków na Słowację w latach 2005–2016. Studium krytyczne*, Łódź 2018 – w duże mierze dzięki aktywności

podjęto także w ramach Centralnej Komisji prace nad ukształtowaniem nowego modelu postępowań awansowych, w tym przeprowadzona została wśród członków ankieta, umożliwiającą wypowiedzenie się w podstawowych kwestiach z tego zakresu i tym samym ustalenie przeważającego stanowiska. O wynikach tych prac został, w kontekście podnoszonych przez Centralną Komisję wad ustawodawstwa, poinformowany Rzecznik Praw Obywatelskich, który w lutym 2016 r. wystąpił do Komisji w sprawie otrzymywanych przez niego skarg na nieprawidłowości w nowych postępowaniach habilitacyjnych, a także Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego nowego rządu, który zwrócił się do Komisji o dalsze wypracowywanie rozwiązań modelowych; propozycje Centralnej Komisji nie miały jednak wpływu na rozwiązania później przyjęte przez rząd i przedstawione Sejmowi.

Działalność Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów była przedmiotem dwukrotnych kontroli Najwyższej Izby Kontroli (w latach 2007 i 2008) oraz kontroli ze strony Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w 2010 r.

Kontrola NIK z 2007 r. dotyczyła przy tym nie tylko działalności Komisji, ale i prawidłowości wykorzystania przez publiczne szkoły wyższe uprawnień do nadawania stopni naukowych, ze szczególnym uwzględnieniem efektywności studiów doktoranckich. W odniesieniu do Komisji wynik kontroli był pozytywny, ze stwierdzeniem jednak pewnych nieprawidłowości, w szczególności nieuchwalenia statutu w pełni dostosowanego do nowych rozwiązań ustawowych z 2003 i 2005 r., oraz niewystarczającego wykonywania zadań kontrolnych w stosunku do jednostek uprawnionych do nadawania stopni naukowych. Skutkiem ustaleń kontroli NIK było wspomniane już uchwalenie w 2007 r. nowego statutu, a także, również już wspomniane, rozszerzenie kontroli Komisji o wykorzystywanie przez uprawnione jednostki uprawnień habilitacyjnych – o tyle potrzebne, że, jak była o tym mowa, od 2005 r. Centralna Komisja nie mogła dokonywać kontroli procesu habilitowania poprzez zatwierdzanie uchwał o nadaniu stopnia doktora habilitowanego. Zrealizowana również została sugestia NIK mająca na celu przyspieszenie procedury przyznawania uprawnień doktorskich i habilitacyjnych, polegająca na równoległym, a nie jak dotąd kolejnym, rozpatrywaniu wniosku przez Radę Główną Szkolnictwa Wyższego wyrażającą w tym zakresie swoją

autora tej książki, członka Centralnej Komisji kolejnych kadencji od 2007 r., w kadencji 2011–2012 zastępcy przewodniczącego sekcji I, w kadencji 2013–2016 przewodniczącego tej sekcji, doszło do wyeliminowania tej szczególnej ścieżki awansowej.

opinię oraz Centralną Komisję, której rozstrzygnięcie zapadać jednak musiało po zapoznaniu się z opinią Rady Głównej. Zaznaczyć przy tym trzeba, że w sprawozdaniach Centralnej Komisji od początku jej działania podkreślano dobrą współpracę z Radą Główną we wszystkich sprawach stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania.

Raport NIK z kontroli dokonanej w 2007 r. był, głównie zresztą w zakresie działalności uczelni, przedmiotem ożywionej dyskusji na posiedzeniu Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu 26 marca 2008 r., w którym wziął udział sekretarz Centralnej Komisji¹⁰¹. W odniesieniu do samej Komisji posłowie zaprezentowali dwa drastycznie odmienne stanowiska. Z jednej strony, „raport, pomimo iż działania Centralnej Komisji zostały generalnie ocenione pozytywnie, chociaż z poważnymi zastrzeżeniami, jest porażający i bardzo negatywny w odniesieniu do funkcjonowania Centralnej Komisji. Można odnieść wrażenie, że nie ma nad tą Komisją żadnego nadzoru, bo jej działania były bardzo swobodne i w wielu przypadkach niezgodne z przepisami prawa. [...] Po zapoznaniu się z raportem NIK jestem przekonany, że Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów powinno się zlikwidować”¹⁰². Z drugiej strony – „Centralna Komisja w sposób najlepszy z możliwych wykonuje swoje zadania, czyli stoi na straży polskiej nauki”¹⁰³. Zarzuty stawiane Centralnej Komisji bardziej jednak dotyczyły, z czego dyskutanci nie zawsze zdawali sobie sprawę, wad przepisów, na podstawie których działała lub ich rozbieżnej interpretacji – niż samych działań i zaniechań Komisji.

Rekontrola NIK z 2008 r. wykazała zrealizowanie zasadniczej części wniosków pokontrolnych. Z kolei w wystąpieniu pokontrolnym z 2010 r. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów wskazała na brak jednolitego, spójnego i kompleksowego systemu ocen, pozwalającego na weryfikację poziomu działalności naukowej (co wynikało z rozwiązań ustawowych, dzielących zadania w tym zakresie pomiędzy różne organy), oraz na brak mechanizmów zapewniających nadawanie stopni i tytułów osobom, które nie popełniły w swojej pracy plagiatów, i zapewniających bezstronność oraz niezależność recenzentów (wprowadzenie których również należałoby do ustawodawcy). Oprócz tego podniosła kwestię nieprzeprowadzania przez recenzentów Komisji wyjazdowych kontroli w celu weryfikacji wniosków o przyznanie uprawnienia

¹⁰¹ „Biuletyny Komisji Sejmowych. Biuletyn nr 427/VI” – orka.sejm.gov.pl/Biuletyn.nsf (dostęp 21.09.2020).

¹⁰² Poseł Artur Górski (PiS).

¹⁰³ Poseł Jan Kaźmierczak (PO).

do nadawania stopnia naukowego oraz niewielkiej częstotliwości publikowania w Monitorze Polskim aktualnego wykazu jednostek do nadawania stopni.

Ustawodawca podejmował, w szczególności w 2011 r., pewne próby wprowadzania takich instrumentów, nie ma jednak podstaw do stwierdzenia, że Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów została wyposażona prawnie (i do tego logistycznie) odpowiednio do potrzeb pełnego wykonywania nałożonych na nią ustawowo obowiązków.

8. Zastępowanie Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów przez Radę Doskonałości Naukowej (2019–2020)

Utworzona na podstawie przepisów ustawy z 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce¹⁰⁴ i działająca od 1 czerwca 2019 r. Rada Doskonałości Naukowej nie stanowi instytucjonalnej kontynuacji Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, choć z dniem 1 stycznia 2021 r. przejmie ona ostatecznie wszystkie zadania, zniesionej z dniem 31 grudnia 2020 r., Centralnej Komisji (z wyjątkiem jednak, rzecz godna uwagi, ogólnej kompetencji wyrażania opinii w odniesieniu do projektów aktów normatywnych dotyczących spraw związanych z nadawaniem stopni doktora i doktora habilitowanego oraz tytułu profesora – obok kompetencji przyznawania uprawnień do nadawania stopni naukowych i kontroli korzystania z tych uprawnień).

Omówienie szczegółowych zadań, składu (poczynając od wyborów z prawem wyborczym rozszerzonym na doktorów habilitowanych), organizacji wewnętrznej i procedury Rady Doskonałości Naukowej znajduje się poza zakresem niniejszego opracowania¹⁰⁵. Konieczne natomiast jest, na zakończenie, przedstawienie prawnej strony procesu zastępowania Centralnej Komisji przez nowy organ – ustawowo zobowiązany do działania na rzecz rozwoju kadry naukowej zgodnie z najwyższymi standardami jakości działalności

¹⁰⁴ Obecnie Dz.U. z 2020 r. poz. 85, z późn. zm., w szczególności art. 232 i nast. – zob. H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2019, s. 369 i n., a także A. Mrozowska, w: *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, red. J. Woźnicki, Warszawa 2019, s. 608 i n.

¹⁰⁵ Poza tym, że upoważnienie do uchwalenia statutu Rady nie wymienia już trybu jej działania (mowa jest jedynie o sposobie działania), co może być rozumiane jako rezygnacja z możliwości normowania postępowania przed Radą w stopniu takim, w jakim czynił to statut Centralnej

naukowej wymaganymi do uzyskania stopni naukowych, stopni w zakresie sztuki i tytułu profesora oraz pełniący funkcję centralnego organu administracji rządowej w zakresie prowadzonych postępowań. Proces ten został unormowany w przepisach art. 179 oraz 187–190 powołanej już na wstępie ustawy z 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów – działając już nie przy Prezesie Rady Ministrów, lecz przy ministrze właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki – ma zatem nadal prowadzić, zasadniczo na podstawie dotychczasowych przepisów, odpowiednie postępowania awansowe, zarówno wszczęte przed 1 października 2018 r., tj. dniem wejścia w życie nowego ustawodawstwa o szkolnictwie wyższym i nauce, jak i wszczęte po tym dniu, jednak przed 1 maja 2019 r., a także postępowania w sprawach wznowienia postępowania oraz stwierdzenia nieważności postępowania.

Część składową procesu zastępowania Centralnej Komisji przez Radę stanowiły zmiany dotyczące Biura Centralnej Komisji. Z dniem 1 stycznia 2020 r. Biuro Centralnej Komisji stało się Biurem Rady Doskonałości Naukowej, zapewniając zarazem jeszcze przez rok obsługę Centralnej Komisji. Tym samym Biuro zaczęło podlegać przewodniczącemu Rady. Przejście od Biura Komisji do Biura Rady nie było jednak automatyczne; stosunki pracy pracowników Biura Komisji wygasły 31 grudnia 2018 r., jeżeli przed upływem tego terminu nie zostały im zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy albo w sytuacji, gdy warunki te nie zostały przyjęte przez pracownika. Do 31 grudnia 2018 r. miał przez przewodniczącego Centralnej Komisji zostać powołany (i został powołany), po przeprowadzeniu konkursu, dyrektor Biura Komisji, a Biuro to zapewniało obsługę Rady Doskonałości Naukowej już od dnia powołania jej przewodniczącego (które nastąpiło 4 czerwca 2019 r.).

Proces zastępowania Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów przez Radę Doskonałości Naukowej kończy się 31 grudnia 2020 r. Tym samym Centralna Komisja – jeśli przyjmiemy instytucjonalną ciągłość organu, który w kategoriach prawnych istnieje od 1 stycznia 1991 r. – przechodzi po równo trzydziestu latach do historii.

Komisji. Porównanie postępowań awansowych (w tym przed Centralną Komisją i w perspektywie przed Radą Doskonałości Naukowej) pod rządem ustawy z 2003 r. oraz Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce – M. Sieniuc, *Jednostka w postępowaniach...*

Orzecznictwo Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów

1. Wprowadzenie

31 grudnia 2020 r., po trzydziestu latach istnienia, przestaje funkcjonować Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów. Mowa o trzydziestu latach, mimo że obecna nazwa Centralnej Komisji została wprowadzona przez ustawę z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki¹⁰⁶. Trzeba bowiem przyjąć, jak to zostało wykazane w rozdziale o prawnych podstawach działania i działalności Centralnej Komisji, że ustawa z 2003 r. stanowiła w istocie nową wersję ustawy z 12 września 1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych¹⁰⁷, na podstawie której powstała i podjęła działalność Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. Znacznie większe zmiany w działalności Centralnej Komisji (już do Spraw Stopni i Tytułów) przyniosła przy tym ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw¹⁰⁸, w pewnym stopniu także w tym zakresie skorygowana ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw¹⁰⁹.

W ustawie z 1990 r. Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych została określona jako pełniąca w zakresie wydawanych przez siebie decyzji funkcje centralnego organu administracji państwowej (art. 32 ust. 1). Jedną z konsekwencji takiego określenia było ustalenie, że

¹⁰⁶ Dz.U. z 2017 r. poz. 1789.

¹⁰⁷ Dz.U. Nr 65, poz. 386, z późn. zm.

¹⁰⁸ Dz.U. Nr 84, poz. 455, z późn. zm.

¹⁰⁹ Dz.U. poz. 1198.

w postępowaniach dotyczących nadania stopnia naukowego albo tytułu naukowego oraz ograniczania, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania stopnia naukowego, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, miały być stosowane odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 29 ust. 1)¹¹⁰; Kodeks jest dalej określany jako „k.p.a.”. Sformułowanie to było tym bardziej istotne, że w odniesieniu do rozstrzygnięć podejmowanych przez przewodniczkę Centralnej Komisji – Centralną Komisję Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Naukowych w 1985 r. możliwość stosowania przepisów k.p.a. została ustawowo wyrażnie wyłączona¹¹¹.

Po nieco wcześniejszym zastąpieniu enumeracyjnej klauzuli kompetencyjnej określającej właściwość Naczelnego Sądu Administracyjnego generalną klauzulą naruszenia prawa¹¹² przepis art. 29 ust. 1 ustawy oznaczał poddanie decyzji Centralnej Komisji kontroli sądu administracyjnego. Centralna Komisja stała się jednocześnie organem podejmującym decyzje we wszystkich przekazanych jej ustawowo sprawach indywidualnych awansów naukowych i uprawnień do nadawania stopni naukowych.

W ten sposób, postępowanie w indywidualnych sprawach awansów naukowych oraz uprawnień do nadawania stopni naukowych – które przed Centralną Komisją Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Naukowych miało charakter w pełni szczególny i w znacznym (choć malejącym) stopniu dyskrecjonalny, a do tego jedynie po części prowadziło do załatwienia sprawy wobec znacznego wymiaru kompetencji jedynie opiniodawczych – stało się szczególnym postępowaniem w ramach systemu postępowania administracyjnego, a tym samym również w ramach systemu kontroli zgodności z prawem efektów tego postępowania.

W istocie dopiero od tego czasu można mówić o orzecznictwie Centralnej Komisji, a nowe określenie statusu Centralnej Komisji i charakteru prowadzonych przed nią postępowań odpowiadało ogólnej konstrukcji

¹¹⁰ W art. 29 ust. 2 ustawy wprost wskazano odstępstwo od reguły Kodeksu postępowania administracyjnego, polegające na tym, że w razie wystąpienia przesłanek do wznowienia postępowania o nadanie stopnia naukowego albo tytułu naukowego organem wydającym postanowienie jest zawsze Centralna Komisja.

¹¹¹ Ustawa z 25 lipca 1985 r. o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz.U. Nr 36, poz. 168) oraz tekst jednolity ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych – Dz.U. z 1985 r. Nr 42, poz. 202, z późn. zm.

¹¹² Zostało to dokonane ustawą z 24 maja 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. Nr 34, poz. 201).

demokratycznego państwa prawnego, zapisanej 29 grudnia 1989 r. w Konstytucji (już Rzeczypospolitej Polskiej).

Jest oczywiste, że – mimo przyjmowanego w doktrynie i w orzecznictwie sądowym ogólnego rozumienia „odpowiedniości stosowania przepisów” – zastosowanie dyspozycji art. 29 ust. 1 ustawy o tytule naukowym i stopniach naukowych¹¹³ musiało rodzić różnego rodzaju problemy praktyczne, rozstrzygane w trakcie stosowania tego przepisu. Co więcej, musiał upłynąć pewien czas, zanim nieprzyzwyczajone do tego środowisko naukowe, w tym jego reprezentanci wybrani do Centralnej Komisji, zwłaszcza w jej pierwszym składzie, przyswoili sobie konieczność kierowania się przepisami k.p.a., z uwzględnieniem specyfiki indywidualnych postępowań ze sfery nauki; ustalenie zakresu tego uwzględniania, wykraczającego poza wyraźne brzmienie szczególnych przepisów ustawowych, stwarzało i stwarza, o czym będzie dalej mowa, największą trudność w stosowaniu generalnej klauzuli odpowiedniego stosowania przepisów k.p.a.

O mentalnym nieprzystosowaniu do przyjętej w 1990 r. prawnej konstrukcji postępowań w indywidualnych sprawach rozstrzyganych przez Centralną Komisję do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych (oraz w sprawach nadawania stopni naukowych przez rady uprawnionych jednostek organizacyjnych) świadczyć może następujący fragment sprawozdania Centralnej Komisji z działalności w pierwszej kadencji 1991–1993, w którym zarazem zawarta została propozycja całkowicie odrębnego unormowania procedur awansowych w nauce: „Jako niekorzystną należy ocenić zmianę przepisów, podporządkowującą proces nadawania stopni i tytułu naukowego przepisom postępowania administracyjnego. Ze względu na to, że ugruntowane, wieloletnie tradycje krytyki naukowej i zasady postępowania organów kolegialnych działających w nauce różnią się od typowych procedur administracyjnych, zmiana przepisów w tym zakresie utrudnia prowadzenie przewodów naukowych, a zarazem obniża rangę oceny merytorycznej na rzecz formalnych wymagań proceduralnych. W konsekwencji umożliwia to, np. w drodze skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego, kwestionowanie decyzji Centralnej Komisji nawet z błahych powodów formalnych. Wynika stąd znaczne obciążenie dla Centralnej Komisji, powodujące opóźnienia w rozpatrywaniu innych, merytorycznie uzasadnionych wystąpień awansowych.

¹¹³ Jak też podobnego w treści art. 29 ust. 1 ustawy o tytule naukowych i stopniach naukowych oraz o tytule i stopniach w zakresie sztuki.

Można przewidzieć, że ścisłe stosowanie do rad wydziału i rad naukowych zasad Kodeksu postępowania administracyjnego tak, jak wymagają tego przepisy, zdeorganizowałoby działalność tych rad, a zwłaszcza utrudniłoby przeprowadzanie przez nie przewodów doktorskich, habilitacyjnych i profesorskich. Podnosząc ten problem, nie chcemy pozbawiać kandydatów do awansu możliwości obrony ich interesów w drodze skargi – jest to jeden z fundamentów demokracji. Potrzebne jest jednak odrębne, w odniesieniu do przewodów naukowych, określenie zasad postępowania w przepisach dotyczących nadawania stopni i tytułów naukowych; przepisy te nie powinny odsyłać do przepisów postępowania administracyjnego, lecz zgodnie z potrzebami i tradycją tych przewodów odpowiednio uregulować procedurę. Dopiero na straży tak ukształtowanych przepisów powinien stać sąd administracyjny rozpatrujący skargi”. Podobne treści, dodać trzeba, nie znalazły się już jednak w następnych sprawozdaniach Centralnej Komisji. W sprawozdaniu z działalności w kolejnej kadencji Rada stwierdziła: „Centralna Komisja, uzyskując w wyniku orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego prawidłową interpretację obowiązujących przepisów, zrehabilitowała w wielu miejscach niejednoznacznie, wdrażała odpowiednie procedury usuwające wady formalne jej postępowania”.

W ustawie z 2003 r. powołane sformułowania ustawy z 1990 r. zostały zmodyfikowane w ten sposób, że:

- Centralna Komisja została, zgodnie z terminologią konstytucyjną, określona jako pełniąca w zakresie wydawanych przez siebie decyzji funkcje centralnego organu administracji rządowej (art. 33 ust. 1);
- wyraźnie wskazano, że w zakresie nieuregulowanym w ustawie przepisy k.p.a. stosuje się odpowiednio także w sprawach przyznania uprawnień do nadawania stopni naukowych, co i tak wcześniej nie budziło wątpliwości (art. 29 ust. 2);
- dodano, co stanowiło ustawowe *superfluum*, zdanie o stosowaniu do zaskarżania decyzji Centralnej Komisji przepisów o zaskarżaniu decyzji administracyjnych do sądu administracyjnego (art. 29 ust. 1 zd. 2);
- uznając niewystarczalność korzystania z ogólnej reguły k.p.a., zgodnie z którą w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanie organowi, który wydał decyzję (art. 145 § 1 pkt 5), dodano, zgodnie zresztą z ogólnymi postulatami środowiska, przepis, przewidujący, iż przesłankami do

wznowienia postępowania o nadanie stopni albo tytułu mogą być także, oprócz wymienionych w k.p.a., ujawnione okoliczności wskazujące na to, że stopień albo tytuł został nadany na podstawie dorobku powstałego z naruszeniem prawa, w tym praw autorskich, lub dobrych obyczajów w nauce (art. 29 ust. 2).

Ten ostatni przepis nie budził wątpliwości co do przesłanek jego zastosowania (chodziło o plagiaty oraz w odniesieniu do naruszenia dobrych obyczajów w nauce o tzw. autoplagiaty), a wątpliwości dotyczyły jedynie możliwości zastosowania dyspozycji art. 146 § 1 k.p.a. (tj. braku możliwości uchylecia decyzji po upływie pięciu lat od jej doręczenia lub ogłoszenia), przede wszystkim jednak przepisów, zgodnie z którymi miałyby się toczyć wznowione postępowanie (obowiązujących w chwili podjęcia uchwały, czy też obowiązujących, gdy postanowiono o wznowieniu). Wątpliwości te musiały być rozstrzygane w praktyce orzeczniczej Centralnej Komisji, a w razie zaskarżenia jej decyzji przez orzecznictwo sądowoadministracyjne.

Problematyka wznowienia postępowania w sprawach należących do kompetencji Centralnej Komisji stała się jedną z najistotniejszych materii orzeczniczych, o czym będzie dalej mowa. Już w tym miejscu warto natomiast zauważyć, że wobec zasadniczej zmiany w 2011 r. modelu habilitacji musiały narastać wątpliwości co do zasadności założenia, że wznowione postępowanie powinno toczyć się zgodnie z przepisami z czasu wydania postanowienia o wznowieniu postępowania; zakwestionowana uchwała o nadaniu stopnia doktorowi habilitowanemu powinna być w takim przypadku po 2011 r. rozpoznawana w zupełnie innym trybie, w tym z odwołaniem się do instytucji komisji habilitacyjnej, niż tryb, w jakim została podjęta na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów.

Nowelizacją ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, która została dokonana w 2005 r. wraz z wejściem w życie Prawa o szkolnictwie wyższym, wprowadzono przy tym nowe rozwiązanie proceduralne, które wzbudziło poważne wątpliwości i tym samym wymagało ustalenia w toku orzecznictwa zakresu jego zastosowania. Mowa o, nieznanej Kodeksowi postępowania administracyjnego, instytucji stwierdzenia nieważności postępowania w sprawie nadania tytułu lub stopnia – jeżeli w pracy stanowiącej podstawę nadania tytułu lub stopnia osoba ubiegająca się o tytuł lub stopień przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego (art. 29a ust. 1 ustawy). Wątpliwości wynikały z literalnego nakładania się na

siebie dyspozycji nowego przepisu i znacznej części dyspozycji art. 29 ust. 2, a wobec tego wzajemnego stosunku tych przepisów.

W konsekwencji podstawowe problemy orzecznicze – które musiała rozstrzygać Centralna Komisja – można sprowadzić do trzech grup: zakresu stosowania przepisów k.p.a. w odpowiednich postępowaniach, różnych aspektów wznowienia postępowania, a także stosunku pomiędzy instytucjami wznowienia postępowania i stwierdzenia jego nieważności. Już tylko na zasadzie sygnalizacji należałoby dodać różne rozumienie ustawowych przesłanek ograniczenia lub pozbawienia uprawnień do nadawania stopnia naukowego.

Komisja rozstrzygała te problemy w swoistym dialogu z sądami administracyjnymi, kontrolującymi zgodność z prawem jej orzeczeń. Dialog, trzeba zaznaczyć, czasem zmieniał się jednak w monolog sądów. Było to szczególnie widoczne w początkach funkcjonowania (od 2004 r.) Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, będącego organem właściwym do rozpatrywania w pierwszej instancji skarg na decyzje Komisji; jego składy dopiero z biegiem czasu (i w pewnym stopniu również pod wpływem kontaktu kierownictwa Komisji pod przewodnictwem Janusza Tazbira z kierownictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego) wystarczająco zapoznały się ze specyfiką postępowań przed Centralną Komisją.

Dialog, co oczywiste, nie oznaczał zgodności stanowisk we wszystkich kwestiach, jest też zrozumiałe, że rola, jaką w systemie kontroli prawa odgrywa WSA w Warszawie i NSA, łączyła się zarówno z sądową akceptacją stanowiska Komisji w określonym zakresie, jak i z prawnie skutecznym kwestionowaniem w innym zakresie (a czasem, wobec rozbieżności w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, także w tym samym zakresie). Z kolei Centralnej Komisji nie pozostawało nic innego niż kierowanie się utrwaloną linią orzecznictwa sądowoadministracyjnego. W sprawozdaniu z działalności w 2007 r. Komisja zatem wprost przyznała, że „ze względu na orzecznictwo sądów administracyjnych kontrolujących poprawność postępowania w przewodach doktorskich i habilitacyjnych Centralna Komisja zwraca większą uwagę również na formalne aspekty zgłaszanych odwołań i uchyla odmowne uchwały rad wydziałów i rad naukowych w wypadku stwierdzenia istotnych naruszeń procedury nawet wtedy, gdy sama ocena merytoryczna osiągnięć kandydata do awansu uwzględnienia awansu nie uzasadnia”.

Orzecznictwo Centralnej Komisji musi być zatem rozważane w kontekście odpowiedniego orzecznictwa sądowoadministracyjnego. Dalej zostanie

przedstawione przede wszystkim orzecznictwo¹¹⁴ z ostatnich lat – z dwóch powodów: po pierwsze, doszło już w znacznym stopniu do ustalenia sposobu rozwiązywania wielu kwestii, po wtóre, co dotyczy orzecznictwa sądowniczo-administracyjnego, w nowych orzeczeniach zwykło się powoływać orzeczenia dawniejsze, a to może zwalniać od obowiązku ich omawiania. Należy zaznaczyć, że orzecznictwo sądowe, a tym samym co najmniej pośrednio orzecznictwo Centralnej Komisji w sprawach należących do jej zakresu działania, stanowi, zwłaszcza w ostatnim czasie, przedmiot zainteresowania doktryny prawniczej, która zarazem może stanowić istotne, choć nie zawsze kompleksowe, źródło jego poznania¹¹⁵.

2. Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego

Instytucja odpowiedniego stosowania przepisów – znajdująca stosunkowo szerokie zastosowanie w ustawodawstwie ze względu na to, że dzięki niej można uniknąć samodzielnego, z konieczności wówczas wyczerpującego, normowania szczególnych materii, niemających powszechnego wymiaru – rodziła i rodzi różnego rodzaju problemy w praktyce stosowania prawa,

¹¹⁴ Jeżeli nie zostało to inaczej zaznaczone, powołane orzeczenia zostały uzyskane z Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych (orzeczenia.nsa.gov.pl).

¹¹⁵ Należy tu wskazać (w porządku chronologicznym ich wydania) następujące pozycje: J. Borkowski, *Podstawy prawne nadawania stopni i tytułów naukowych i w zakresie sztuki, a kontrola sądu administracyjnego w tych sprawach*, w: *Ratio est anima legis. Księga jubileuszowa ku czci Profesora Janusza Trzcíńskiego*, red. J. Góral i in., Warszawa 2007; E. Szewczyk, *Weryfikacja ostatecznych decyzji w sprawach stopni naukowych*, „Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego” 2011, nr 5; J.P. Tarno, *Rola odpowiedniego stosowania przepisów k.p.a. w postępowaniach w sprawach stopni naukowych (wybrane zagadnienia)*, „Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego” 2011, nr 6; H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2015; P. Dańczak, *Decyzja administracyjna w indywidualnych sprawach studentów i doktorantów*, Warszawa 2015; trzy opracowania w tomie *Specyfika postępowań administracyjnych w sprawach z zakresu szkolnictwa wyższego i nauki*, red. J.P. Tarno, A. Szot, P. Pokorny, Lublin 2016; S. Fundowicz, J. Parchomiuk, *Wznowienie postępowania w sprawie nadania stopnia lub tytułu naukowego*; J. Jaworski, *Wznowienie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora i P. Kledzik, Kilka uwag w zakresie przesłanek i trybu wznowienia postępowania oraz nieważności postępowania w sprawie o nadanie stopnia doktora i doktora habilitowanego*; M. Sieniuc, *Jednostka w postępowaniach w sprawach nadania stopnia i tytułu naukowego. Studium z prawa administracyjnego procesowego*, Łódź 2019.

wynikające z ogólności takiego odesłania ustawowego. Zgodnie z powszechnie przyjętym rozumieniem¹¹⁶, odpowiednie stosowanie przepisów oznacza stosowanie przepisów, do których następuje odesłanie, uwzględniające w pełni specyfikę przedmiotu unormowania, w którym zawarte jest odesłanie. W konsekwencji, przepisy, do których się odsyła, mogą być zależnie od tej specyfiki: zastosowane w pewnym zakresie w całości (czyli wprost), w pewnym zakresie – z koniecznymi modyfikacjami, a w pewnym zakresie w ogóle nie mogą być stosowane. Ponieważ specyfika wynika nie tylko z wyraźnie odmiennego uregulowania określonych kwestii przez ustawodawcę, ale i z istoty normowanej materii i celów tego unormowania, wybór odpowiedniego zakresu bywa nieoczywisty.

W odniesieniu do omawianego przedmiotu problematyka odpowiednie stosowania przepisów k.p.a. była o tyle bardziej jeszcze skomplikowana, że w odniesieniu do postępowania przed Centralną Komisją istotnym źródłem unormowania szczególnego w stosunku do k.p.a. od początku był, na podstawie upoważnienia ustawowego przy bardzo ograniczonym zakresie unormowania ustawowego, statut Komisji – mający określić m.in. tryb jej działania oraz sposób powoływania recenzentów; pierwszy statut w pewnym zakresie formalizował zresztą praktykę kształtującą się pod koniec funkcjonowania Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej. W rozdziale o prawnych podstawach działania Centralnej Komisji i poprzedzających ją organów oraz ich działalności wskazano już, że taki zakres regulacji statutowej nie został w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 12 kwietnia 2012 r. zakwestionowany, a dodać należy, że sądy administracyjne traktowały postanowienia statutu jako źródło konstruowania obowiązujących norm prawnych, także po wejściu w życie Konstytucji RP, która utrwaliła restryktywne reguły dotyczący systemu źródeł prawa.

Odpowiednie stosowanie przepisów k.p.a. – konieczne, należy podkreślić, jeżeli nie zdecydowano się, co byłoby nadzwyczaj trudne (z czego nie zdawała sobie sprawy Centralna Komisja pierwszej kadencji), na całkowicie odrębne, lecz powiązane z prawem do sądu, unormowanie procedury w sprawach należących do zakresu działania Komisji – stwarzało podstawowe trudności w orzekaniu przez Komisję, w skład której wchodziło, co należy zaznaczyć,

¹¹⁶ Por. uchwałę Sądu Najwyższego z 25 maja 2006 r., I KZP 6/06, OSNK 2006 nr 6, poz. 56, a z obszernej literatury np. J. Nowacki, *„Odpowiednie” stosowanie przepisów prawa*, „Państwo i Prawo” 1964, nr 3 oraz R. Hauser, *Odpowiednie stosowanie przepisów prawa – uwagi porządkujące*, „Przegląd Prawa i Administracji” 2005, nr 65; H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2019, s. 291 i n.

bardzo niewielu prawników (tym bardziej prawników-procesualistów administracyjnych). Członkowie Centralnej Komisji poddawali się jednak procesowi samouczenia. Trudności stopniowo pokonywało również sądownictwo administracyjne, także samouczące się.

Trudno się zatem dziwić opinii wybitnego teoretyka prawa, przedstawionej po kilku latach doświadczeń funkcjonowania Centralnej Komisji: postępowanie administracyjne „jest z natury swojej całkowicie różne od procesu kwalifikacyjnego dotyczącego tytułu i stopni naukowych, a CK nie jest typowym organem administracyjnym. «Odpowiednie» stosowanie k.p.a. stwarza dylematy prawnicze trudne do rozstrzygnięcia, a za to stwarzające podstawę do procesowania się przed Naczelnym Sądem Administracyjnym”¹¹⁷. Zrazem jednak autor ten stwierdzał, że: „[...] nie należy w chwili obecnej dokonywać radykalnych zmian prawodawstwa dotyczącego tytułu oraz stopni naukowych – oczywiście poza eliminacją luk w systemie tych unormowań i dokonaniem uściślenia ich w taki sposób, by NSA nie musiał zajmować się merytorycznymi czy niemerytorycznymi aspektami procesu kwalifikacyjnego. Należy natomiast w obrębie działania tych przepisów dążyć do ustalenia rozsądnej praktyki postępowania, dobrych obyczajów naukowych, piętnowania różnego rodzaju zarozumiałstwa z jednej, a zaściankowego «kochajmy się» z drugiej strony”¹¹⁸.

Postulaty te stopniowo znajdowały też, choć oczywiście nie w pełni, odzwierciedlenie w praktyce Centralnej Komisji i w pewnym stopniu sądów administracyjnych. Po kilkunastu latach od cytowanej wypowiedzi NSA mógł oświadczyć, iż „postępowanie w sprawach o nadanie stopnia lub tytułu naukowego ma charakter szczególny, który wynika ze specyfiki tego rodzaju postępowań, gdyż cechuje je znaczna odrębność w stosunku do postępowań prowadzonych jedynie na podstawie k.p.a.”¹¹⁹.

Szczególne problemy wynikające z klauzuli odpowiedniego stosowania przepisów k.p.a. w zakresie nieuregulowanym w ustawie (oraz, co właśnie zostało podniesione, w statucie), miały za przedmiot przede wszystkim:

- udział strony w postępowaniu;
- zakres kontroli instancyjnej dokonywanej przez Centralną Komisję;

¹¹⁷ Z. Ziemiński, *Syndrom dysfunkcjonalności ustawodawstwa (na przykładzie przepisów o stopniach i tytułach naukowych)*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” 1995, z. 1, s. 149–150.

¹¹⁸ Tamże, s. 151.

¹¹⁹ Wyrok z 27 stycznia 2012 r., I OSK 2052/11, LEX nr 1122881.

- postępowanie dowodowe przed Centralną Komisją, w tym status prawny recenzentów w postępowaniu;
- zakres uzasadnień decyzji wydawanych w sprawach należących do zakresu działania Centralnej Komisji.

W rozdziale o prawnych podstawach działania i działalności Centralnej Komisji była mowa o postanowieniach jej kolejnych statutów wyłączających wewnętrzną jawność postępowania. W tym kontekście, mimo kwestionowania tego przez wiele osób będących stronami ogólnego wyłączenia prawa czynnego udziału w postępowaniu (z wyjątkiem kierowania pism procesowych), można mówić o zgodności stanowisk Komisji i sądów administracyjnych w tym zakresie; sądy również uznały, że w postępowaniach przed Komisją nie można, przynajmniej w pełni, stosować przepisów art. 7, art. 8 i art. 81 k.p.a.¹²⁰.

Wart zacytowania może być następujący fragment uzasadnienia wyroku NSA z 17 kwietnia 2013 r.¹²¹, wiążący wyłączenie czynnego udziału strony ze szczególnym charakterem postępowania dowodowego przed Centralną Komisją: „W orzecznictwie NSA podkreśla się, że w tych sprawach zasadniczo ograniczony jest zakres i przebieg postępowania dowodowego, którego szczególne przepisy ustawy o stopniach naukowych [...] oraz rozporządzenia wykonawczego do niej regulują w zasadzie samodzielnie. W postępowaniach w tych sprawach nie znajduje zastosowania zasada czynnego udziału strony w rozumieniu art. 10 k.p.a., która powinna się realizować uczestnictwem kandydata w każdym stadium postępowania, w szczególności poprzez zapoznawanie go z całokształtem zgromadzonego materiału dowodowego wraz ze zgłaszaniem przez kandydata wniosków dowodowych. Zasadniczym

¹²⁰ Por. wyrok NSA z 16 maja 2007 r. (I OSK 145/07), zacytowany np. w prawomocnym wyroku WSA w Warszawie z 11 stycznia 2017 r. (II SA/Wa 1306/16). Mniej kategorycznie wypowiedział się NSA w uzasadnieniu wyroku z 27 stycznia 2012 r. (przyp. 14): Centralna Komisja musi stosować we własnym postępowaniu przepisy art. 7, 77 i 80 k.p.a., gdyż musi dokonywać oceny nie tylko materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed radą wydziału, ale i materiału dowodowego, zebranego w postępowaniu odwoławczym – z tym jednak, że postępowanie dowodowe przed Centralną Komisją ograniczone jest do uzyskania recenzji. Nie doszło natomiast do konsensu co do możliwości dokonywania przez organ pierwszej instancji tzw. samokontroli, tzn. zmiany na pozytywną treści swojej uchwały o odmowie nadania stopnia w razie złożenia odwołania przez kandydata do tego stopnia. Możliwość zastosowania w takim przypadku dyspozycji art. 132 § 1 k.p.a. była wykluczana przez Centralną Komisję, jednak dopuścił ją WSA w Warszawie w prawomocnym wyroku z 22 czerwca 2016 r., II SA/Wa 376/16.

¹²¹ I OSK 10/13.

dowodem i podstawą podejmowanych decyzji w omawianych sprawach są recenzje i opinie przygotowywane przez powoływanych w tym celu recenzentów, a także oceny ekspertów, z których składa się rada naukowa (wydziału), podejmowane w toku przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego”.

Wspólne stanowisko Centralnej Komisji i sądów administracyjnych dotyczyło braku możliwości zastosowania do decyzji Centralnej Komisji dyspozycji art. 154 k.p.a., zgodnie z którym decyzja ostateczna, na podstawie której żadna ze stron nie nabyła prawa, może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony – czyli, innymi słowy, braku możliwości wszczęcia odpowiedniego postępowania przed Centralną Komisją¹²².

Również w odniesieniu do zakresu kontroli instancyjnej dokonywanej przez Centralną Komisję z biegiem czasu wypracowany został rodzaj ogólnego konsensu pomiędzy Komisją a sądami administracyjnymi. Jego treść da się sprowadzić do następujących tez: „Komisja, poza oceną legalności zaskarżonej uchwały Rady Wydziału, przeprowadza własne postępowanie. [...] Centralna Komisja ma kompetencje ograniczone wyłącznie do kontroli, a nie do merytorycznego orzekania w zakresie stopni naukowych”¹²³. Trudno jednak byłoby mówić o pełnym konsensie w odniesieniu do zakresu kontroli instancyjnej sprawowanej przez Centralną Komisję w wyniku złożonych do niej odwołań od negatywnych uchwał rad wydziału i rad naukowych w odpowiednich postępowaniach awansowych. Przez cały okres funkcjonowania Komisji spraw tych było przy tym relatywnie dużo, co powodowało wielokrotne stwierdzenie w sprawozdaniach z działalności o wręcz automatyzmie odwołań – w początkowym okresie odwołania były składane w odniesieniu do 2/3 uchwał odmownych, od około 2000 r. udział odwołań ustalił się na 50–60%, wykazując następnie tylko lekką tendencję spadkową.

O ile nie ulegało wątpliwości, że w sprawach odwoławczych Centralna Komisja miała jedynie kompetencje kasatoryjne, tzn. mogła uchylić zaskarżoną

¹²² Wyrok NSA z 12 lutego 2020 r., I OSK 3864/18.

¹²³ Wyrok WSA w Warszawie z 18 maja 2017 r., II SA/Wa 1268/16 (utrzymany w mocy przez NSA 12 czerwca 2019 r., I OSK 2000/17). „Merytoryczne orzekanie” należy w tym przypadku rozumieć jako orzekanie co do istoty sprawy – choć w sprawach dotyczących nadawania tytułu profesora Centralna Komisja, poza rozpatrywaniem odwołań od niekorzystnych dla kandydatów uchwał rad wydziału i rad instytutów (gdzie sprawowała kontrolę instancyjną), prowadziła własne postępowanie, mające za przedmiot przedstawienie kandydatury Prezydentowi RP.

uchwałę, przekazując tym samym sprawę do ponownego rozpatrzenia radzie, która wydała tę uchwałę, albo radzie innej uprawnionej jednostki – a nie uchylić uchwałę i rozstrzygnąć sprawę co do istoty (co w świetle k.p.a. miało stanowić podstawowy efekt uznania zasadności odwołania), o tyle zarówno w praktyce Centralnej Komisji, jak i w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, jak i wreszcie w doktrynie występowały jednak różnice poglądów co do tego, czy Centralna Komisja powinna rozpatrywać sprawę wyłącznie pod kątem stosowania się przez radę do przepisów normujących postępowanie, czy też, z wykorzystaniem opinii „superrecenzenta” czy „superrecenzentów”, powinna lub przynajmniej mogła oceniać również, odpowiednio do tego, co czyni organ odwoławczy w świetle k.p.a., merytoryczną zasadność uchwały organu pierwszej. Jednolite stanowisko w tym zakresie sprowadziło się w istocie do tego, że postępowanie przed Komisją zacząć należało od rozważenia materii proceduralnych. Kwestie te miały poważny wymiar praktyczny, bowiem udział odwołań uznanych przez Centralną Komisję za zasadne był znaczny – w początkowych kadencjach Komisja przekazywała do ponownego rozpatrzenia około 1/3 całości zaskarżonych spraw, ale od czwartej kadencji udział ten z reguły oscylował w przedziale 40–50%. Zauważyć przy tym trzeba, iż powodem uchylenia odmownych uchwał rad wydziału i rad instytutu coraz częściej stawało się naruszenie przepisów proceduralnych.

Do wskazanego już przykładu, zgodnego z podejściem Centralnej Komisji, orzeczenia sądowoadministracyjnego podkreślającego specyfikę postępowania dowodowego w sprawach awansów naukowych można dodać następujący wywód NSA: „Specyfika postępowania wyjaśniającego w ramach postępowania habilitacyjnego polega na tym, że ocenie podlega materiał dowodowy samodzielnie wybrany i przedstawiony przez habilitantkę wraz z wnioskiem o wszczęcie postępowania habilitacyjnego”¹²⁴. Odpowiada to pośrednio również ustalonemu stanowisku Centralnej Komisji, zgodnie z którym postępowanie dotyczy stanu faktycznego (i dowodów na jego okoliczność) z dnia wszczęcia postępowania. Stanowi to istotną różnicę w stosunku do ogólnej reguły postępowania administracyjnego, zgodnie z którą organ administracji publicznej orzeka na podstawie ustalonego przez siebie stanu faktycznego z dnia orzekania. Przyjęcie odmiennej reguły w postępowaniach awansowych czy w postępowaniach dotyczących przyznania uprawnień doktorskich albo habilitacyjnych było uzasadnione tym, że przedmiotem oceny

¹²⁴ Wyrok NSA z 24 stycznia 2017 r., I OSK 1497/16.

w toku postępowania był, przedstawiony przez wnioskodawcę, dorobek lub osiągnięcia z odpowiednio długiego okresu. Przyznać jednak trzeba, że powodowało ono poważne trudności w sprawach, do których powracano po dłuższym okresie – w wyniku uchylenia pierwotnej decyzji, w szczególności prawomocnym wyrokiem sądu administracyjnego, lub w wyniku wznowienia postępowania.

Pomiędzy Komisją a sądami administracyjnymi (ale też i w obrębie sądownictwa administracyjnego), poza zasygnalizowaną dalej kwestią doboru recenzentów (odnoszącą się również do recenzentów Centralnej Komisji), wystąpiły z kolei różnice poglądów co do statusu recenzentów. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym podejmowane były, czego nie czyniła Centralna Komisja, próby utożsamienia recenzentów z biegłymi, o których mowa w art. 84 k.p.a. – i, w konsekwencji, niejednolitość orzecznictwa¹²⁵.

W odniesieniu do uzasadnień decyzji Centralnej Komisji zaobserwować można było stopniowe wypracowywanie, pod wpływem orzecznictwa sądowoadministracyjnego, ich modelu, który można sprowadzić do następującego sformułowania uzasadnienia jednego z wyroków WSA w Warszawie¹²⁶: „Wprawdzie ze względu na sposób podejmowania decyzji przez Centralną Komisję w postępowaniu tajnym, nie można wymagać, aby jej uzasadnienie wypełniało w pełni dyspozycję art. 107 § 3 k.p.a. [wskazującego wymagane elementy decyzji], niemniej jednak stanowisko Centralnej Komisji wyrażone w uzasadnieniu decyzji nie może nosić cech dowolności”; warto zauważyć, że w odniesieniu do decyzji będącej przedmiotem tego orzeczenia, sąd administracyjny stwierdził, iż „zawarte w uzasadnieniu decyzji ogólnikowe stwierdzenia nie pozwalają ocenić, czy zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Nie jest rolą Sądu domniemywanie zajętego stanowiska, które powinno być w sposób czytelny i zrozumiały wyartykułowane”. Przy konieczności uwzględnienia różnych innych praktyk, w szczególności poszukiwania istotnych elementów uzasadnienia w protokole z posiedzenia (o ile jest on wystarczająco szczegółowy), a do tego zmienności sformułowań ustawodawstwa, powyższe reguły dotyczące uzasadnienia decyzji Centralnej Komisji można było również odnosić stopniowo do uzasadnień odmownych uchwał rad wydziału i rad naukowych.

¹²⁵ Por. wyrok NSA z 26 czerwca 2006 r., I OSK 1364/05 – i odmienne zdanie NSA w wyroku z 12 czerwca 2019 r., 2000/17. Ogólnie w tej kwestii – H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Ustawa o stopniach naukowych...*, s. 100–101.

¹²⁶ Prawomocny wyrok z 8 listopada 2017 r., II SA/Wa 162/17.

Prezentując kwestie związane z obowiązkiem stosowania przepisów k.p.a. w zakresie nieuregulowanym w ustawie i w statucie, należy dodać, że szczególne cechy postępowania w sprawach należących do zakresu działania Centralnej Komisji spowodowały również, mimo innych oczekiwań skarżących decyzje Komisji, zgodne z jej oczekiwaniami samoograniczenie zakresu kontroli sądowoadministracyjnej zasadniczo do materii proceduralnej. Podsumowaniem podejścia sądów może być następujące sformułowanie uzasadnienia wyroku NSA z 23 marca 2007 r.¹²⁷: „W sprawach o nadanie stopni naukowych, w których ocena rozprawy doktorskiej czy habilitacyjnej oraz dorobku naukowego kandydata pod kątem spełnienia stawianych przez ustawę wymagań wymaga specjalistycznej wiedzy, sąd administracyjny sprawuje swą kontrolę jedynie w zakresie badania legalności decyzji Centralnej Komisji kończącej postępowanie w sprawie o nadanie stopnia naukowego, tzn. czy decyzja ta została wydana zgodnie z przepisami ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz przepisów wykonawczych do tej ustawy regulujących tryb i zasady postępowania w tego rodzaju sprawach, a także postanowieniami Statutu Centralnej Komisji. Nie jest natomiast rolą sądu administracyjnego – bo w tym przypadku być nie może – wkraczanie w merytoryczną ocenę dorobku naukowego i rozprawy (doktorskiej czy habilitacyjnej) osoby ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego dokonaną w toku postępowania o nadanie stopnia naukowego w recenzjach naukowych, jak i stanowisku sekcji Centralnej Komisji zawierającym propozycję dla Prezydium CK rozstrzygnięcia sprawy”.

W tym samym uzasadnieniu NSA stwierdził jednak zarazem, że w danej sprawie (której przedmiotem były wyniki badań wykraczających poza formalny podział dyscyplin), recenzenci powinni reprezentować daną dyscyplinę naukową, a wobec tego – wbrew opinii Centralnej Komisji – dokonać merytorycznej oceny kwalifikacji recenzentów, twierdząc, że jest to badanie zgodności działania Centralnej Komisji z prawem materialnym.

¹²⁷ Z kolei jednak w uzasadnieniu wyroku z 24 stycznia 2017 r. (przyp. 18) NSA zgodził się z Centralną Komisją, która nie kwestionowała kompetencji danego recenzenta w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, i uznał, że „literalne rozumienie art. 20 ust. 6 na gruncie rozpoznawanej sprawy jest niewystarczające, bo prowadziłoby do absurdalnych wniosków”, bowiem „jest rzeczą oczywistą, że osoba, która uzyskała stopień naukowy lub tytuł naukowy np. w obszarze nauk przyrodniczych, może w wyniku zmiany swych zainteresowań naukowych stać się wyróżniającym specjalistą w obszarze innych nauk, np. medycznych nauk o zdrowiu oraz nauk o kulturze fizycznej”.

3. Kwestie związane ze wznowieniem decyzji w sprawach należących do zakresu działania Centralnej Komisji

Zastosowanie instytucji wznowienia postępowania do decyzji zarówno Centralnej Komisji, jak i, przede wszystkim, rad wydziałów i rad naukowych okazało się materia, w której jedynie częściowo doszło do pełnego konsensu pomiędzy Komisją a sądami administracyjnymi.

Konsens niewątpliwie dotyczył istotnego aspektu normy wynikającej z art. 29 ust. 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, a mianowicie tego, czy do przewidzianej w ustawie nowej, niewymienionej w ustawie z 1990 r., pozakodeksowej przesłanki wznowienia postępowania: ujawnionych okoliczności wskazujących na to, że stopień albo tytuł został nadany na podstawie dorobku powstałego z naruszeniem prawa, w tym praw autorskich, lub dobrych obyczajów nauce, stosuje się przepis art. 146 § 1 k.p.a., wprowadzający ograniczenie do (zasadniczo) pięciu lat czasu, w którym można w wyniku wznowienia postępowania uchylić decyzję o nadaniu stopnia lub prowadzącą do nadania tytułu. I Centralna Komisja, i sądy administracyjne uznały bowiem, że jest to samoistna przesłanka pozakodeksowa, wobec czego nie ma w tym zakresie kodeksowego przedawnienia.

W uzasadnieniu jednego z niedawnych wyroków¹²⁸ NSA stwierdził, że „za przyjęciem tego rozumowania przemawia nie tylko wyraźny brak podstawy prawnej do przedawnienia, lecz również charakter deliktu mający szczególnie negatywne konsekwencje dla rzetelności prac badawczych. Nie zasługuje na aprobatę pogląd, zgodnie z którym wskazane działania, na podstawie których dorobek naukowy doktora habilitowanego powstał z naruszeniem prawa, w szczególności praw autorskich, a także dobrych obyczajów w nauce, miałyby ulec przedawnieniu. [...] Reguła stosowania prawa względniejszego względem sprawy deliktu, właściwa prawu karnemu oraz deliktom administracyjnoprawnym, nie może znaleźć zastosowania w odniesieniu do naruszenia praw autorskich i dobrych obyczajów w nauce”. Sądy administracyjne okazały się sojusznikami Centralnej Komisji w zwalczaniu zjawiska naukowych plagiatów i autoplagiatów.

¹²⁸ Wyrok NSA z 18 kwietnia 2019 r., I OSK 1460/18.

Co więcej, w orzecznictwie sądowoadministracyjnym wyrażony został pogląd, zgodnie z którym dyspozycja art. 29 ust. 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki różniła się od normy wynikającej z przepisu (znajdującego zastosowanie w odniesieniu do plagiatów przed 2003 r.) art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., wymagającego jednoczesnego wystąpienia trzech okoliczności: wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, okoliczności istnieją w dniu wydania decyzji, są one nieznane organowi, który wydał decyzję. Art. 29 ust. 2 ustawy z 2003 r. bowiem „nie wymaga, aby były to okoliczności «nowe», «istniejące w dniu wydania decyzji» i do tego «nieznane organowi, który wydał decyzję». Mogą to być zatem okoliczności znane organowi, który wydał decyzję, ale niewzięte wówczas przez niego pod uwagę, byleby tylko wskazywały, że stopień lub tytuł naukowy został nadany na podstawie dorobku powstałego z naruszeniem prawa, w tym praw autorskich, lub dobrych obyczajów w nauce. W tym przepisie chodzi bowiem o to, aby naruszenie praw autorskich lub dobrych obyczajów w nauce zawsze stanowiło podstawę do odebrania stopnia lub [sic!] tytułu naukowego, niezależnie od tego, kiedy wiedza na ten temat wyszła na jaw”¹²⁹. Konsens dotyczył także uznania za przesłankę naruszenia dobrych obyczajów w nauce tzw. autoplagiatu, choć również np. wykorzystania bez wskazania źródła prac magisterskich napisanych pod kierunkiem danej osoby.

Natomiast wystąpiła – i pogłębiła się jeszcze po 2005 r. (czyli po zniesieniu zatwierdzania habilitacji przez Centralną Komisję) i tym bardziej po 2011 (czyli po całkowitym przemodelowaniu postępowania habilitacyjnego) – różnica stanowisk Centralnej Komisji i sądów administracyjnych w przedmiocie przepisów, które należało stosować we wznowionym postępowaniu. Zdaniem Centralnej Komisji, powinny to być przepisy z daty podjęcia kwestionowanej decyzji: o nadaniu stopnia lub o pozytywnym załatwieniu na danym etapie sprawy o nadanie tytułu, a nie przepisy obowiązujące w dacie orzekania o wznowieniu, bowiem stosowanie czasem całkowicie odmiennych przepisów nie odpowiada sensowi postępowania mogącego doprowadzić do uchylenia pierwotnej decyzji.

Sądy administracyjne konsekwentnie natomiast opowiadały się za stosowaniem nowych przepisów. W uzasadnieniach niektórych wyroków znaleźć można – bardzo doktrynalną, a mało uwzględniającą trudności praktyczne

¹²⁹ Wyrok NSA z 8 listopada 2016 r., I OSK 617/16.

– rozbudowaną argumentację na rzecz takiego stanowiska. I tak, „Nie można mówić o tożsamości spraw rozpoznawanych w trybie zwyczajnym i w trybie nadzwyczajnym. Początkowo w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego pojęciu «sprawy» nadano znaczenie, łącząc je ze stosunkiem materialnoprawnym nawiązanym na skutek wydania decyzji. [...] Za datę wszczęcia postępowania w sprawie rozpoznawanej w trybie nadzoru (art. 157 k.p.a.) lub w trybie wznowienia postępowania (art. 145 k.p.a.) przyjmuje się datę wszczęcia postępowania w zwykłym trybie (tryb instancyjny), przy czym przez pojęcie «sprawy» należy rozumieć tożsamość stosunku materialnoprawnego, a nie poszczególne fazy postępowania dotyczące tego samego stosunku materialnoprawnego. Ten pogląd przestał być aktualny wobec stanowiska zajętego w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1984 r. (III AZP 8/83 – OSNCP 1985 z. 10 poz. 143): «Decyzja organu administracji państwowej uchylająca albo zmieniająca ostateczną decyzję tego organu lub organu niższego stopnia albo stwierdzająca jej nieważność (art. 154, art. 155, art. 161–163 oraz art. 156 k.p.a.), jak również decyzja wydana w ramach przepisów o wznowieniu przez organ pierwszej instancji (art. 150 § 1 k.p.a.) jest decyzją wydaną w pierwszej instancji». W uzasadnieniu wskazuje się na to, że postępowanie prowadzone w trybie nadzwyczajnym jest odrębne od postępowania zwykłego (instancyjnego), co prowadzi do nader istotnych stwierdzeń, a mianowicie, że «decyzja wydana w trybie przepisów art. 154, art. 155, art. 163, a także art. 162 k.p.a. jest decyzją nową. Jest ona wydana w toku nowego postępowania, dla którego podstawę prawną stanowią wyżej wskazane przepisy. Innymi słowy, jest to decyzja w nowej sprawie». Stanowisko to potwierdził SN w uchwale 7 sędziów z 14 czerwca 1991 r. (III AZP 2/91 – OSN 1992 z. 1, poz. 3) i jest ono niekwestionowane w orzecznictwie sądów administracyjnych¹³⁰.

¹³⁰ Wyrok NSA z 29 stycznia 2013 r., I OSK 2301/12. Wywód został powtórzony np. w wyroku NSA z 8 listopada 2016 r., I OSK 617/16, oraz rozbudowany o powołanie niektórych orzeczeń NSA w wyroku WSA w Warszawie z 27 września 2017 r., II SA/Wa 104/17, utrzymanym w mocy wyrokiem NSA z 24 września 2019 r., I OSK 49/18.

4. Zastosowanie instytucji nieważności postępowania w sprawach awansowych

Wprowadzenie w 2005 r. całkowicie nowej instytucji mającej służyć zwalczaniu plagiatów naukowych – w postaci, nieznanego także k.p.a., stwierdzenia nieważności postępowania, w wyniku którego został nadany stopień albo tytuł, zrodziło dodatkowe trudności, których powodem było pokrywanie się ustawowych przesłanek stwierdzenia nieważności z istotną częścią przesłanek wznowiania postępowania przez Centralną Komisję. Wobec braku wyraźnego wzorca i koniecznej ostrożności w korzystaniu z nowego, niesprawdzonego w praktyce rozwiązania, Centralna Komisja stopniowo dopiero wypracowywała praktyczne reguły stosowania przez nią jednej albo drugiej instytucji – w sytuacji podejmowania prób określenia tych reguł przez niektórych przedstawicieli doktryny oraz w warunkach ustalania się, mogącego cały czas budzić wątpliwości, orzecznictwa sądowoadministracyjnego w ich przedmiocie.

Za podsumowanie takiej ustalonej linii orzecznictwa można uznać następujący wywód z niedawnego wyroku NSA – wydanego w sprawie plagiatowej ciągnącej się od 2009 r., kiedy to odpowiednie reguły nie były jeszcze wypracowane¹³¹ (i mogącej się dalej ciągnąć w rezultacie wydania tego wyroku): „Wbrew stanowisku skarżącego organu [tj. Centralnej Komisji], zakresy zastosowania obu przepisów [art. 29 ust. 2 i art. 29a ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym] nie pokrywają się. Każdy z nich dotyczy innych okoliczności. Tryb wznowienia – gdy stopień został nadany na podstawie dorobku powstałego z naruszeniem prawa, w tym praw autorskich lub dobrych obyczajów w nauce, a tryb nieważnościowy – gdy osoba posiadająca [stopień albo] tytuł przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu cudzego utworu w pracy stanowiącej podstawę nadania [stopnia albo] tytułu. Przyjmując nawet, że pod pojęciem «dorobku», o którym mowa w art. 29 ust. 2, należałoby rozumieć także «pracę stanowiącą podstawę nadania stopnia lub tytułu», [...] należy przyjąć, że ta część «dorobku» stanowiąca ową pracę została wyłączona spod regulacji art. 29 ust. 2. [...] Z zakresu zastosowania trybu wznowieniowego ustawodawca wyłączył jeden rodzaj naruszenia, a mianowicie plagiat popełniony w pracy stanowiącej podstawę nadania stopnia, i przypisał mu skutek nieważności całego postępowania o nadanie stopnia

¹³¹ Wyrok z 18 września 2019 r., I OSK 2945/17.

lub tytułu. Co więcej, w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, wskazane w przepisach art. 29 ust. 2 i 29a ust. 1 nadzwyczajne tryby postępowania [...] i ich charakter zostały w odpowiedni sposób dobrane do rodzaju i charakteru naruszenia. O ile bowiem w przypadku ujawnienia okoliczności wskazujących na naruszenia w dorobku naukowym rodzaj i skala naruszeń nie muszą prowadzić do odmowy nadania [stopnia albo] tytułu (tkwią one bowiem w dorobku i zależą i od jego wielkości, i od skali zapożyczenia), o tyle w przypadku potwierdzenia okoliczności przypisania w pracy stanowiącej podstawę nadania tytułu autorstwa istotnego fragmentu cudzego utworu nie ma takiej możliwości, a rozstrzygnięcie musi sprowadzać się wyłącznie do stwierdzenia nieważności postępowania bądź odmowy stwierdzenia nieważności. Uznanie, że ustawodawca w tym drugim przypadku pozostawił organowi swobodę wyboru trybu, nie jest możliwe”.

Powyższy wywód, w którym próbuje się postracjonalizować sens wprowadzenia przepisu art. 29a, mógłby być przy tym w pełni przekonujący, gdyby nie to, że w miarę wprowadzania zmian w ustawodawstwie oraz ewolucji praktyki (poza rozprawą doktorską) mogło w wielu dyscyplinach naukowych okazać się trudne zidentyfikowanie „pracy stanowiącej podstawę nadania tytułu lub stopnia”; od 2011 r. nie było już instytucji rozprawy habilitacyjnej (w praktyce zastąpionej przez podstawowe „osiągnięcie naukowe”), a (formalnie niewymagana) tzw. książka profesorska pozostała praktycznym wymogiem jedynie w niektórych dyscyplinach, przede wszystkim z zakresu nauk humanistycznych i społecznych.

Skutkiem wskazanego rozumienia stosunku omawianych przepisów jest zarazem teza, zgodnie z którą, gdy we wniosku o wszczęcie postępowania wznowieniowego zawarta zostanie argumentacja podważająca autorstwo samej pracy doktorskiej, habilitacyjnej czy profesorskiej, a nie pozostałego dorobku, powinna nastąpić odmowa wznowienia postępowania, a z kolei gdy nie zostanie wykazana „istotność” w rozumieniu art. 29a ust. 1, powinno dojść do rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności postępowania, a wówczas pozostaje jedynie możliwość pociągnięcia tego, kto popełnił plagiat, do odpowiedzialności dyscyplinarnej (co jest mało prawdopodobne ze względu na krótkie terminy przedawnienia), karnej i cywilnoprawnej w związku z treścią art. 29a ust. 2 ustawy¹³²; można to odczytywać zarazem

¹³² Tak w uzasadnieniu wyroku WSA w Warszawie z 27 września 2017 r., utrzymanym w mocy wyrokiem NSA z 24 września 2019 r. (przyp. 24).

jako brak możliwości zastosowania w takim przypadku ogólniejszej dyspozycji art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce przyniosła wiele zmian w zakresie postępowań awansowych, w odniesieniu do których właściwa będzie Rada Doskonałości Naukowej¹³³, a jednocześnie doprowadza ona – wobec oparcia uprawnień do nadawania stopni naukowych na wynikach ewaluacji – do zniesienia odrębnego postępowania administracyjnego w sprawie tych uprawnień. Tym niemniej część dorobku orzeczniczego Centralnej Komisji będzie mogła mieć znaczenie także w ramach funkcjonowania nowych rozwiązań¹³⁴ – a w jakim zakresie, wyjaśni to orzecznictwo Rady Doskonałości Naukowej, tak samo znajdujące się pod kontrolą sądów administracyjnych.

¹³³ Zmiany te są omówione w: H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce...*, s. 285 i n. Por. też *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, red. J. Woźnicki, Warszawa 2019, s. 466 i n.

¹³⁴ W szczególności, w art. 178 ust. 3 Prawa stwierdza się, że „w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora oraz w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy k.p.a.” (choć w ust. 1 uchwałąm o nadaniu nadaje się wprost walor decyzji administracyjnej), a w art. 228 ust. 9 – iż „w postępowaniach o nadanie tytułu profesora, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy k.p.a.” (przy czym jest decyzją administracyjną wystąpienie Rady Doskonałości Naukowej do Prezydenta RP o nadanie tytułu profesora albo odmówienie takiego wystąpienia). Konieczne jest jednak zauważenie, że nie będzie już przepisów wykonawczych określających szczegóły odpowiednich procedur (w sprawach stopni naukowych szczegółowe unormowania wydają senaty szkół wyższych albo rady naukowe innych uprawnionych podmiotów), a statut Rady Doskonałości Naukowej określa, w omawianym zakresie, jedynie sposób działania Rady oraz szczegółowy tryb wyznaczania recenzentów. Może to prowadzić do pewnych zmian w sposobie praktycznego rozumienia odpowiedniości stosowania przepisów k.p.a. w przedmiotowych postępowaniach.

Przewodniczący Centralnej Komisji

2017–2020 **Kazimierz Furtak**

– profesor nauk technicznych, specjalista z zakresu mechaniki obiektów mostowych, a w szczególności konstrukcji i materiałów, badacz mostów i tuneli z konstrukcjami betonowymi i drewnianymi.

Wieloletni rektor Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki.

Doktor honoris causa Politechniki Świętokrzyskiej. Odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

2014–2017 **Antoni Tajduś**

– profesor nauk technicznych, specjalista w zakresie górnictwa i geologii inżynierskiej, w szczególności specjalizuje się w mechanice szkół i gruntów, budownictwie podziemnym oraz w zastosowaniu metod numerycznych w energetyce.

Wieloletni rektor Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie.

Doktor honoris causa Politechniki Świętokrzyskiej, Politechniki Śląskiej, Politechniki Lubelskiej, Uniwersytetu Przyrodniczego w Krakowie, a także uhonorowany tym zaszczytnym wyróżnieniem przez uczelnie zagraniczne: Uniwersytet w Dniepropietrowsku i Uniwersytet w Miskolcu.

Odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

2007–2013 **Tadeusz Kaczorek**

– inżynier, automatyk i teoretyk sterowania. Profesor nauk technicznych, członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Związany z Politechniką Warszawską, w której przez wiele lat kierował Instytutem Sterowania i Elektroniki Przemysłowej. Był również dyrektorem Stacji Naukowej PAN w Rzymie.

13 uczelni akademickich nadało mu godność doktora honoris causa, a Węgierska Akademia Nauk godność członka honorowego.

Odnznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

1997–2006 Janusz Tazbir

– historyk, profesor nauk humanistycznych, badacz dziejów kultury staropolskiej oraz reformacji i kontrreformacji w Polsce.

Wieloletni dyrektor Instytutu Historii PAN. Był członkiem Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Opolskiego i Rosyjskiej Akademii Nauk.

Odnznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

1994–1996 Jerzy Pelc

– filozof, semiotyk i logik. Profesor Uniwersytetu Warszawskiego i Instytutu Filozofii i Socjologii Polskiej Akademii Nauk.

Zajmował się filozofią języka, logiką języka i semiotyką teoretyczną oraz metodologią semiotyki.

Członek Polskiej Akademii Umiejętności i Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

Odnznaczony Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

1991–1993 Czesław Olech

– matematyk, przedstawiciel krakowskiej szkoły matematycznej, w szczególności specjalista w zakresie równań różniczkowych.

Wieloletni dyrektor Instytutu Matematycznego PAN i Międzynarodowego Centrum Matematycznego im. Stefana Banacha.

Był członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności, a ponadto Papieskiej Akademii Nauk i Rosyjskiej Akademii Nauk. Doktor honoris causa Uniwersytetu Wileńskiego, Uniwersytetu Jagiellońskiego i Akademii Górniczo-Hutniczej.

Wyróżniony Nagrodą Państwową I stopnia, Odnznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

1987–1990 Benon Miśkiewicz

– historyk, profesor nauk historycznych – specjalizował się w zakresie historii wojskowości. Wieloletni rektor Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1982–1987 był ministrem nauki i szkolnictwa wyższego.

Odznaczony Orderem Sztandaru Pracy II klasy i Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

1984–1987 Stefan Ślopek

– bakteriolog, profesor mikrobiologii lekarskiej. Związany z Uniwersytetem Jagiellońskim, Akademiami Medycznymi w Katowicach i Wrocławiu. Wieloletni dyrektor Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN. Był członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk.

Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski.

1979–1984 Witold Czachórski

– prawnik, profesor Uniwersytetu Warszawskiego. Zajmował się głównie prawem cywilnym, lecz zasłynął również jako specjalista od prawa porównawczego. Był członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk i Międzynarodowej Akademii Prawa Porównawczego w Hadze.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Marii-Curie Skłodowskiej w Lublinie i Uniwersytetu w Gandawie. Odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

1973–1979 Maciej Wiewiórowski

– chemik, założyciel i wieloletni dyrektor Instytutu Chemii Bioorganicznej PAN w Poznaniu. Profesor Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, członek rzeczywisty PAN. Pionier rozwoju nowoczesnej chemii organicznej i bioorganicznej opartej na technikach spektroskopowych i chromatograficznych.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Zastępcy Przewodniczącego Centralnej Komisji

2017–2020 Marian Gorynia

– profesor nauk ekonomicznych, związany z Uniwersytetem Ekonomicznym w Poznaniu, gdzie w latach 2008–2016 pełnił funkcję Rektora. Aktywny organizator życia akademickiego w naszym Kraju. Kierował m.in. pracami Konferencji Rektorów Szkół Ekonomicznych oraz Rady Naukowej Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego. Zaangażowany w pracach wielu towarzystw naukowych i zawodowych.

Doktor honoris causa Uniwersytetu w Białymstoku.

Odnaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi.

2017–2020 Teresa Starzyńska

– profesor nauk medycznych, specjalistka z zakresu gastroenterologii, związana z Pomorskim Uniwersytetem Medycznym w Szczecinie – kierownik Katedry i Kliniki Gastroenterologii, członek Senatu i Rady Uczelni.

Przez wiele lat zaangażowana w prace Zarządu Polskiego Towarzystwa Gastroenterologii i European Board of Gastroenterology.

2013–2016 Tomasz Borecki

– profesor nauk leśnych, związany ze Szkołą Główną Gospodarstwa Wiejskiego, której był rektorem w latach 2002–2008. Był przewodniczącym Konferencji Rektorów Szkół Rolniczych, wiceprzewodniczącym Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich i przewodniczącym Konferencji Rektorów Uczelni Warszawskich.

Odnaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Agrarnego w Dublanach.

2013–2016 Jerzy Szaflik

– profesor nauk medycznych, specjalista z zakresu chorób oczu. Związany z Warszawskim Uniwersytetem Medycznym, w przeszłości ze Śląską Akademią Medyczną.

Wieloletni przewodniczący Polskiego Towarzystwa Okulistycznego.

Odnaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

2011–2014 Grzegorz Węgrzyn

– profesor nauk biologicznych, związany z Uniwersytetem Gdańskim. Zajmuje się biologią molekularną, chorobami genetycznymi, biochipami DNA oraz bakteriami.

Członek Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Przewodniczący Rady Doskonałości Naukowej.

2003–2014 Wojciech Noszczyk

– profesor nauk medycznych, specjalista z zakresu chirurgii. Związany z Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego i Warszawskim Uniwersytetem Medycznym. Redaktor fundamentalnej pracy *Zarys dziejów chirurgii polskiej*.

Honorowy obywatel miasta stołecznego Warszawy. Odnaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski i Orderem św. Sylwestra, nadanym przez papieża Franciszka.

2007–2010 Tadeusz Szulc

– profesor nauk rolniczych, specjalista z zakresu zootechniki. Związany z Uniwersytetem Przyrodniczym we Wrocławiu, którego był m.in. Rektorem. Był również wiceprzewodniczącym Konferencji Rektorów Uczelni Rolniczych.

Odnaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Doktor honoris causa Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie i Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu.

1997–1999 Janusz Jeliaszewicz

– profesor nauk medycznych, specjalista z zakresu mikrobiologii. Związany z Państwowym Zakładem Higieny, w którym przez wiele lat pełnił funkcję dyrektora.

Był członkiem Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności.

1997–1999 Andrzej Grzywacz

– profesor nauk leśnych, specjalista w zakresie fitopatologii i mykologii leśnej oraz ochrony lasu. Związany ze Szkołą Główną Gospodarstwa Wiejskiego.

Członek Polskiej Akademii Nauk.

Doktor honoris causa Akademii Rolniczych w Poznaniu i w Krakowie.

Odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

1994–1996 Franciszek Kaczmarek

– profesor nauk fizycznych związany z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, którego był również rektorem. Pionier badań nad laserem.

Odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

1994–1996 Witold Rudowski

– profesor nauk medycznych, chirurg i transfuzjolog.

Był dyrektorem Instytutu Hematologii w Warszawie oraz profesorem Akademii Medycznej w Warszawie. Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk oraz Prezes Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski.

Był doktorem honoris causa Akademii Medycznych: w Poznaniu, Warszawie, Wrocławiu, Krakowie, Białymstoku i Lublinie oraz Uniwersytetu w Edynburgu.

1991–1993 **Wacław Sitkowski**

– profesor nauk medycznych – jeden z pionierów polskiej kardiologii.

Związany z Akademią Medyczną w Warszawie. Odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, jako jeden z pierwszych Warszawskim Krzyżem Powstańczym.

1984–1993 **Marian Truszczyński**

– profesor nauk weterynaryjnych. Wieloletni dyrektor Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach. Prezydent Komisji Standardów OIE w Paryżu.

Członek Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności.

Odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Doktor honoris causa Uniwersytetów Przyrodniczych w Lublinie i we Wrocławiu oraz Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego.

Laureat nagrody I stopnia Prezesa Rady Ministrów.

1988–1990 **Władysław Pełczewski**

– profesor nauk technicznych, specjalność: teoria stosowania. Związany z Politechniką Łódzką.

Przez wiele kadencji przewodniczył komisji nagród przyznawanych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Doktor honoris causa Politechniki Łódzkiej i Uniwersytetu w Tuluzie.

1984–1987 **Antoni Czubiński**

– historyk, profesor nauk humanistycznych. Związany z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Ponadto był dyrektorem Instytutu Zachodniego w Poznaniu i współprzewodniczącym Wspólnej Komisji Polska – Republika Federalna Niemiec do spraw Podręczników Szkolnych z Historii i Geografii UNESCO. Odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, a pośmiertnie Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

1984–1987 Andrzej Kajetan Wróblewski

– fizyk doświadczalny, profesor nauk fizycznych. Specjalista z zakresu fizyki cząstek elementarnych (fizyki wysokich energii). Związany z Uniwersytetem Warszawskim, którego był rektorem.

Członek Polskiej Akademii Nauk, Polskiej Akademii Umiejętności i Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Autor pojęcia „lista filadelfijska”.

Odnaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski i Krzyżem Oficerskim Orderu Narodowego Zasługi Republiki Francuskiej.

Doktor honoris causa Uniwersytetu w Siegen, Chapman, Glasgow i Jana Kochanowskiego w Kielcach oraz Politechniki Warszawskiej. Jest również laureatem Nagrody Prezesa Rady Ministrów za wybitny dorobek naukowy.

1979–1983 Zbigniew Jedliński

– profesor nauk chemicznych, specjalista z zakresu inżynierii materiałowej. Związany z Politechniką Gdańską i Politechniką Śląską. Był wieloletnim dyrektorem Centrum Chemii Polimerów PAN w Zabrzu.

Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Odnaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Walecznych i Krzyżem Armii Krajowej.

Doktor honoris causa Politechniki Gdańskiej i Politechniki Śląskiej.

1979–1983 Bohdan Ciszewski

– metaloznawca, profesor nauk technicznych. Związany z Politechniką Warszawską i Wojskową Akademią Techniczną.

Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk i członek zwyczajny Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Odnaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Doktor honoris causa Wojskowej Akademii Technicznej i Politechniki Częstochowskiej.

1979–1983 Jan Nielubowicz

– chirurg, profesor nauk medycznych. Współtwórca transplantologii w Polsce.

Związany z Akademią Medyczną w Warszawie, której przez dwie kadencje był rektorem. Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski i Komandorskim z Gwiazdą Orderu Świętego Sylwestra.

Od sześciu polskich uczelni medycznych otrzymał tytuł doktora honoris causa.

Sekretarze Centralnej Komisji

2018–2020 **Bronisław Sitek**

– profesor nauk prawnych, specjalista w zakresie prawa rzymskiego, cywilnego i publicznego.

Związany z Uniwersytetem Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie i Uniwersytetem SWPS w Warszawie.

W latach 2013–2015 Prezes Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.

Trzykrotnie wybrany na członka Komitetu Nauk Prawnych PAN, przez jedną kadencję był członkiem komisji dyscyplinarnej dla nauczycieli akademickich przy radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

W latach 2017–2020 członek i sekretarz Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułu Naukowego.

Od 2019 roku członek i sekretarz Rady Doskonałości Naukowej. W swoim dorobku posiada ponad 250 publikacji naukowych i popularnonaukowych. Wielokrotny stypendysta CNR, Ministerstwa Spraw Zagranicznych Włoch, DAAD w Niemczech. Badania naukowe prowadził na wielu uniwersytetach, m.in. na Uniwersytecie Unisa w Pretorii (RPA), w Monachium, Rzymie, Paryżu, Walencji i Castellon.

2014–2017 **Hubert Izdebski**

– profesor nauk prawnych, historyk idei i prawa, teoretyk administracji. Związany z Uniwersytetem Warszawskim i Uniwersytetem SWPS w Warszawie.

Aktywnie działał w Polskim Towarzystwie Historycznym, gdzie m.in. pełnił funkcje sekretarza i wiceprezesa.

Członek Polskiej Akademii Nauk i Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

Odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski i Odznaką Honorową za Zasługi dla Samorządu Terytorialnego.

1991–2013 Osman Achmatowicz

– profesor chemii organicznej – specjalizujący się w chemii cukrów, stereochemii oraz nomenklaturze chemicznej. Opracował tzw. reakcję Achmatowicza.

Związany z Instytutem Chemii Organicznej PAN, Polskim Instytutem Farmacji, Szkołą Główną Gospodarstwa Wiejskiego i Uniwersytetem Warszawskim.

Przez kilka lat związany był z wieloma instytucjami naukowymi USA i Kanady, m.in. z Uniwersytetem Kalifornijskim i Uniwersytetem Wisconsin-Madison.

Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego, którego w latach osiemdziesiątych był wiceprezesem.

Od dwóch kadencji aktywnie działa w Komisji do spraw Etyki w Nauce Polskiej Akademii Nauk

1973–1990 Gustaw Rakowski

– profesor nauk technicznych związany z Politechniką Warszawską, której był absolwentem i długoletnim pracownikiem. Zajmował się szeroko rozumianym budownictwem, a w szczególności problematyką dynamiki i statyki układów prętowych oraz metodami komputerowymi mechaniki konstrukcji.

Odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski oraz złotą odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”.

Dyrektorzy Biura Centralnej Komisji

od 2019

Jerzy Deneka

– doktor nauk humanistycznych, absolwent Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie; pracował w Ministerstwie Edukacji Narodowej jako wicedyrektor departamentu; w Ośrodku Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą w Warszawie jako zastępca dyrektora; był dyrektorem Zespołów Szkół przy Ambasadach Rzeczypospolitej Polskiej w Kolonii, Moskwie i Londynie.

Odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

2008–2018

Piotr Korczala

– mgr inż. elektryk – absolwent Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.

Pracował w Ministerstwie Nauki, Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, w Sekretariacie Naukowym Polskiej Akademii Nauk jako dyrektor Biura Współpracy Naukowej z Zagranicą oraz w Stacji Naukowej PAN w Paryżu jako jej wicedyrektor.

Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

1981–2007

Henryk Halemba

– mgr inż., geodeta – absolwent Politechniki Warszawskiej.

Pracował w Komitecie Badań Naukowych oraz Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, gdzie pełnił funkcję wicedyrektora departamentu kadr naukowych.

Posiadał uprawnienia rzeczoznawcy majątkowego.

Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

1973–1981 Czesław Dąbrowski

– mgr inż., mechanik – absolwent Politechniki Warszawskiej. Pracował w Komitecie Badań Naukowych i Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Po zakończeniu pracy w Centralnej Komisji przez wiele lat był Dyrektorem Zespołu Nauki i Postępu Technicznego w Najwyższej Izbie Kontroli.

Odznaczony medalem za zasługi dla obronności kraju.

Członkowie Centralnej Komisji IX Kadencji (2017–2020)

PRZEWODNICZĄCY

- ♦ **prof. Kazimierz Furtak**

ZASTĘPCY PRZEWODNICZĄCEGO

- ♦ **prof. Marian Gorynia**
- ♦ **prof. Teresa Starzyńska**

SEKRETARZ

- ♦ **prof. Bronisław Sitek**

PRZEWODNICZĄCY SEKCJI

- ♦ **prof. Krzysztof Mikulski / prof. Marek Szczepański** – od 8.10.2019 (Sekcja I)
- ♦ **prof. Marek Ratajczak** (Sekcja II)
- ♦ **prof. Grzegorz Węgrzyn** (Sekcja III)
- ♦ **prof. Tomasz Trojanowski** (Sekcja IV)
- ♦ **prof. Zbigniew Floriańczyk** (Sekcja V)
- ♦ **prof. Roman Barlik** (Sekcja VI)
- ♦ **prof. Andrzej Banachowicz** (Sekcja VII)

SEKCJA I

NAUKI HUMANISTYCZNE I SPOŁECZNE

1.	Włodzimierz Krzysztof Anioł	Nauki społeczne – Nauki o polityce publicznej
		Uniwersytet Warszawski
2.	Andrzej Antoszewski	Nauki społeczne – Nauki o polityce
		Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie
3.	Urszula Anna Augustyniak	Nauki humanistyczne – Historia
		Uniwersytet Warszawski
4.	Jerzy Marian Brzeziński	Nauki społeczne – Psychologia
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
5.	Michał Janusz Buchowski	Nauki humanistyczne – Etnologia
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
6.	Andrzej Buko	Nauki humanistyczne – Archeologia
		Uniwersytet Warszawski
7.	Wojciech Michał Chlebda	Nauki humanistyczne – Językoznawstwo
		Uniwersytet Opolski
8.	Krystyna Anna Chojnicka	Nauki prawne – Prawo
		Uniwersytet Jagielloński
9.	Tadeusz Antoni Dola	Nauki teologiczne
		Uniwersytet Opolski

10.	Bogdan Dolnicki	Nauki prawne – Nauki o administracji
		Uniwersytet Śląski w Katowicach
11.	Zofia Małgorzata Duniewska	Nauki prawne – Prawo
		Uniwersytet Łódzki
12.	Beata Anna Glinka	Nauki humanistyczne – Nauki o zarządzaniu
		Uniwersytet Warszawski
13.	ks. Krzysztof Gózdź	Nauki teologiczne
		Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
14.	Mirosława Stanisława Hanusiewicz-Lavallee	Nauki humanistyczne – Literaturoznawstwo
		Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
15.	Roman Marek Hauser	Nauki prawne – Nauki o administracji
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
16.	Marek Jabłonowski	Nauki społeczne – Nauki o mediach
		Uniwersytet Warszawski
17.	ks. Zbigniew Andrzej Janczewski	Nauki prawne – Prawo kanoniczne
		Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie
18.	Tomasz Kazimierz Jasiński	Nauki humanistyczne – Historia
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
19.	Waldemar Aleksander Kaczmarek	Nauki społeczne – Nauki o obronności
		Wojskowa Akademia Techniczna im. Jarosława Dąbrowskiego

20.	Agnieszka Maria Kijewska	Nauki humanistyczne – Filozofia
		Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
21.	Krzysztof Kłosiński	Nauki humanistyczne – Literaturoznawstwo
		Uniwersytet Śląski w Katowicach
22.	Leszek Kolankiewicz	Nauki humanistyczne – Kulturoznawstwo Uniwersytet Warszawski
23.	Anna Legeżyńska	Nauki humanistyczne – Literaturoznawstwo
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
24.	Hanna Elżbieta Litwińczuk	Nauki prawne – Prawo
		Uniwersytet Warszawski
25.	Irena Machaj	Nauki społeczne – Socjologia
		Uniwersytet Szczeciński
26.	Elżbieta Mańczak-Wohlfeld	Nauki humanistyczne – Językoznawstwo
		Uniwersytet Jagielloński
27.	Mirosława Renata Marody	Nauki społeczne – Socjologia
		Uniwersytet Warszawski
28.	Zbyszko Melosik / Jerzy Nikitorowicz (od 11.10.2019)	Nauki społeczne – Pedagogika
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
29.	Krzysztof Jan Mikulski	Nauki humanistyczne – Historia
	Przewodniczący Sekcji (do 7.10.2019)	Uniwersytet Mikołaja Kopernika

30.	Andrzej Misiuk	Nauki społeczne – Nauki o bezpieczeństwie
		Uniwersytet Warszawski
31.	Zbigniew Pasek	Nauki humanistyczne – Religioznawstwo
		Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie
32.	Jacek Pańniczek	Nauki społeczne – Nauki o poznaniu i komunikacji społecznej
		Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie
33.	ks. Jan Franciszek Perszon	Nauki teologiczne
		Uniwersytet Mikołaja Kopernika
34.	Wojciech Popiołek	Nauki prawne – Prawo
		Uniwersytet Śląski w Katowicach
35.	Remigiusz Józef Pośpiech	Nauki humanistyczne – Nauki o sztuce
		Uniwersytet Wrocławski
36.	Grażyna Praweńska-Skrzypek	Nauki humanistyczne – Nauki o zarządzaniu
		Uniwersytet Jagielloński
37.	Tomasz Schramm	Nauki humanistyczne – Historia
	Zastępca Przewodniczącego (od 8.10.2019)	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
38.	Bronisław Włodzimierz Sitek	Nauki prawne – Prawo
	Sekretarz Centralnej Komisji	SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny z siedzibą w Warszawie

39.	Marian Stala	Nauki humanistyczne – Literaturoznawstwo
		Uniwersytet Jagielloński
40.	Jerzy Stanisław Supernat	Nauki prawne – Nauki o administracji
		Uniwersytet Wrocławski
41.	Marek Stanisław Szczepański	Nauki społeczne – Socjologia
	Zastępca Przewodniczącego, Przewodniczący (od 8.10.2019)	Uniwersytet Opolski
42.	Tadeusz Stefan Szubka	Nauki humanistyczne – Filozofia
		Uniwersytet Szczeciński
43.	Władysława Szulakiewicz	Nauki społeczne – Pedagogika
		Uniwersytet Mikołaja Kopernika
44.	Bogusław Marian Śliwerski	Nauki społeczne – Pedagogika
		Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej
45.	Wojciech Krzysztof Świątkiewicz	Nauki humanistyczne – Nauki o rodzinie
		Uniwersytet Śląski w Katowicach
46.	Bogdan Wojciszke	Nauki społeczne – Psychologia
		SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny z siedzibą w Warszawie
47.	Maria Wojtak	Nauki humanistyczne – Językoznawstwo
		Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

48.	Konstanty Adam Wojtaszczyk	Nauki społeczne – Nauki o polityce
		Uniwersytet Warszawski
49.	Małgorzata Woźna-Stankiewicz	Nauki humanistyczne – Nauki o sztuce
		Uniwersytet Jagielloński
50.	Bogdan Włodzimierz Zawadzki	Nauki społeczne – Psychologia
		Uniwersytet Warszawski
51.	Elżbieta Barbara Zybert	Nauki humanistyczne – Bibliologia i informatologia
		Uniwersytet Warszawski – Wydział Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii
52.	Tadeusz Józef Żuchowski	Nauki humanistyczne – Historia sztuki
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

SEKCJA II

NAUKI EKONOMICZNE

1.	Mariusz Bratnicki / Leszek Kiełtyka (od 1.10.2020)	Nauki ekonomiczne – Nauki o zarządzaniu
		Wyższa Szkoła Biznesu w Dąbrowie Górniczej
2.	Adam Budnikowski	Nauki ekonomiczne – Ekonomia
		Szkoła Główna Handlowa w Warszawie
3.	Szymon Jan Cyfert	Nauki ekonomiczne – Nauki o zarządzaniu
		Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

4.	Andrzej Jan Czyżewski	Nauki ekonomiczne – Ekonomia
		Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu
5.	Jerzy Gierusz	Nauki ekonomiczne – Finanse
		Uniwersytet Gdański
6.	Marian Gorynia	Nauki ekonomiczne – Ekonomia
	Zastępca Przewodniczącego Centralnej Komisji	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu
7.	Krzysztof Jajuga	Nauki ekonomiczne – Finanse
		Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu
8.	Witold Józef Jurek	Nauki ekonomiczne – Ekonomia
		Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu
9.	Wiesława Maria Przybylska- -Kapuścińska	Nauki ekonomiczne – Finanse
		Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu
10.	Marek Kazimierz Ratajczak	Nauki ekonomiczne – Ekonomia
	Przewodniczący Sekcji	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu
11.	Maria Hanna Romanowska	Nauki ekonomiczne – Nauki o zarządzaniu
	Zastępca Przewodniczącego	Szkoła Główna Handlowa w Warszawie
12.	Bogdan Sojkin	Nauki ekonomiczne – Towaroznawstwo
		Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

13.	Tadeusz Stryjakiewicz	Nauki o Ziemi – Geografia
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
14.	Jerzy Piotr Węclawski	Nauki ekonomiczne – Finanse
		Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie
15.	Jan Władysław Wiktor	Nauki ekonomiczne – Nauki o zarządzaniu
		Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
16.	Andrzej Wojtyna	Nauki ekonomiczne – Ekonomia
		Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

SEKCJA III

NAUKI BIOLOGICZNE, ROLNICZE, LEŚNE I WETERYNARYJNE

1.	Ewa Maria Bartnik	Nauki biologiczne – Biologia
		Uniwersytet Warszawski
2.	Grzegorz Bartosz	Nauki biologiczne – Biofizyka
		Uniwersytet Łódzki
3.	Barbara Bilińska	Nauki biologiczne – Biologia
		Uniwersytet Jagielloński
4.	Tomasz Jan Borecki	Nauki leśne – Leśnictwo
	Zastępca Przewodniczącego	Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

5.	Stanisław Cebula	Nauki rolnicze – Ogrodnictwo
		Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie
6.	Krystyna Barbara Demska-Zakęś	Nauki rolnicze – Rybactwo
		Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
7.	Jerzy Aleksy Długoński	Nauki biologiczne – Mikrobiologia
		Uniwersytet Łódzki
8.	Krzysztof Formicki	Nauki rolnicze – Rybactwo
		Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie
9.	Teresa Fortuna	Nauki rolnicze – Technologia żywności i żywienia
		Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie
10.	Tomasz Maria Gruszecki	Nauki rolnicze – Zootechnika
		Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie
11.	Jan Jankowski	Nauki rolnicze – Zootechnika
		Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
12.	Tomasz Edward Janowski	Nauki weterynaryjne
		Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
13.	Wiesława Jarmuszkiewicz	Nauki biologiczne – Biochemia
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
14.	Jerzy Zbigniew Jeznach	Nauki rolnicze – Ochrona i kształtowanie środowiska
		Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

15.	Andrzej Koncicki	Nauki weterynaryjne
		Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
16.	Andrzej Kotecki	Nauki rolnicze – Agronomia
		Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu
17.	Paweł Franciszek Koteja	Nauki biologiczne – Ekologia
		Uniwersytet Jagielloński
18.	Tadeusz Kowalski	Nauki leśne – Leśnictwo
		Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie
19.	Monika Kozłowska	Nauki rolnicze – Ogrodnictwo
		Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu
20.	Maciej Tadeusz Kuboń	Nauki rolnicze – Inżynieria rolnicza
		Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie
21.	Ewa Łojkowska	Nauki biologiczne – Biotechnologia
		Uniwersytet Gdański
22.	Piotr Masojć	Nauki rolnicze – Agronomia
		Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny
23.	Andrzej Edmund Mocek	Nauki rolnicze – Agronomia
		Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu
24.	Jan Jakub Pawełek	Nauki rolnicze – Ochrona i kształtowanie środowiska
		Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie

25.	Zygmunt Kazimierz Pejsak	Nauki weterynaryjne
		Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy
26.	Jacek Waldemar Siciński	Nauki biologiczne – Ochrona środowiska
		Uniwersytet Łódzki
27.	Ryszard Słomski	Nauki rolnicze – Biotechnologia
		Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu
28.	Józef Szymeja	Nauki biologiczne – Ekologia
		Uniwersytet Gdański
29.	Zofia Katarzyna Szwejkowska-Kulińska	Nauki biologiczne – Biotechnologia
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
30.	Zdzisław Jan Targoński	Nauki rolnicze – Technologia żywności i żywienia
		Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie
31.	Jan Mieczysław Udała	Nauki rolnicze – Zootechnika
		Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie
32.	Grzegorz Władysław Węgrzyn	Nauki biologiczne – Biologia
	Przewodniczący	Uniwersytet Gdański
33.	Janusz Bogdan Zawadzki	Nauki leśne – Drzewnictwo
		Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

SEKCJA IV

NAUKI MEDYCZNE

1.	Piotr Maciej Andziak	Nauki medyczne – Medycyna
		Centralny Szpital Kliniczny MSWiA w Warszawie
		Warszawski Uniwersytet Medyczny
2.	Jędrzej Antosiewicz	Nauki o kulturze fizycznej
		Akademia Wychowania Fizycznego i Sportu im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku
3.	Andrzej Bręborowicz	Nauki medyczne – Biologia medyczna
	Zastępca Przewodniczącego	Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu
4.	Tomasz Michał Brzozowski	Nauki medyczne – Biologia medyczna
		Uniwersytet Jagielloński
5.	Adam Janusz Dzik	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny w Łodzi Katedra Chirurgii
6.	Zbigniew Antoni Gaciong / Zbigniew Zdrojewski (od 1.09.2020)	Nauki medyczne – Medycyna
		Warszawski Uniwersytet Medyczny
7.	Paweł Piotr Jagodziński	Nauki medyczne – Biologia medyczna
		Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu
8.	Andrzej Januszewicz	Nauki medyczne – Medycyna
		Instytut Kardiologii im. Prymasa Tysiąclecia Stefana Kardynała Wyszyńskiego

9.	Barbara Jarząb	Nauki medyczne – Biologia medyczna
		Centrum Onkologii – Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie Oddział w Gliwicach
10.	Wiesław Wiktor Jędrzejczak	Nauki medyczne – Medycyna
		Warszawski Uniwersytet Medyczny
11.	Marian Klinger	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu
12.	Tomasz Piotr Konopka	Nauki medyczne – Stomatologia
		Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu
13.	Elżbieta Krajewska-Kułak	Nauki o zdrowiu
		Uniwersytet Medyczny w Białymstoku
14.	Maciej Jerzy Krzakowski	Nauki medyczne – Medycyna
		Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego
		Centrum Onkologii – Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie
15.	Józef Ignacy Langfort	Nauki o kulturze fizycznej
		Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej im. Mirosława Mossakowskiego Polskiej Akademii Nauk
		Akademia Wychowania Fizycznego im. Jerzego Kukuczki w Katowicach
16.	Piotr Stanisław Lass	Nauki o zdrowiu
		Uniwersytet Gdański

17.	Andrzej Krzysztof Lewiński	Nauki o zdrowiu
		Uniwersytet Medyczny w Łodzi, Katedra Endokrynologii i Chorób Metabolicznych
		Instytut Centrum Zdrowia Matki Polki
18.	Andrzej Mackiewicz	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu
19.	Jolanta Małyszko	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny w Białymstoku
20.	Elżbieta Wiesława Mikiciuk-Olasik	Nauki farmaceutyczne
		Uniwersytet Medyczny w Łodzi Katedra Chemii Farmaceutycznej
21.	Janusz Moryś	Nauki medyczne – Biologia medyczna
		Gdański Uniwersytet Medyczny
22.	Grzegorz Opolski	Nauki medyczne – Medycyna
		Warszawski Uniwersytet Medyczny
23.	Wiesław Jan Osiński	Nauki o kulturze fizycznej
		Akademia Wychowania Fizycznego im. Eugeniusza Piaseckiego w Poznaniu
24.	Mansur Rahnama-Hezavah	Nauki medyczne – Stomatologia
		Uniwersytet Medyczny w Lublinie
25.	Marek Marian Ruchała	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu

26.	Wiesław Stanisław Sawicki	Nauki farmaceutyczne
		Gdański Uniwersytet Medyczny
27.	Henryk Skarżyński	Nauki medyczne – Medycyna
		Instytut Fizjologii i Patologii Słuchu
		Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina
28.	Teresa Starzyńska	Nauki medyczne – Medycyna
	Zastępca przewodniczącego Centralnej Komisji	Pomorski Uniwersytet Medyczny w Szczecinie
29.	Krzysztof Aleksander Strojek	Nauki medyczne – Medycyna
		Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach
30.	Michał Tendera	Nauki medyczne – Medycyna
		Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach
31.	Tomasz Trojanowski	Nauki medyczne – Medycyna
	Przewodniczący Sekcji	Uniwersytet Medyczny w Lublinie
32.	Jerzy Michał Walecki	Nauki medyczne – Medycyna
		Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej im. Mirosława Mossakowskiego Polskiej Akademii Nauk
		Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego
33.	Grzegorz Tadeusz Wallner	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny w Lublinie
34.	Anna Katarzyna Wiela-Hojeńska	Nauki farmaceutyczne
		Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu

35.	Andrzej Wojtowicz	Nauki medyczne – Stomatologia
		Warszawski Uniwersytet Medyczny
36.	Dariusz Stanisław Wołowicz	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu
37.	Jacek Wysocki	Nauki medyczne – Medycyna
		Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu

SEKCJA V

NAUKI MATEMATYCZNE, FIZYCZNE, CHEMICZNE I NAUKI O ZIEMI

1.	Leon Andrzejewski	Nauki o Ziemi – Geografia
		Uniwersytet Mikołaja Kopernika
2.	Henryk Stanisław Arodź	Nauki fizyczne – Fizyka
		Uniwersytet Jagielloński
3.	Maciej Bagiński	Nauki chemiczne – Biotechnologia
		Politechnika Gdańska
4.	Piotr Cezary Biler	Nauki matematyczne – Matematyka
		Uniwersytet Wrocławski
5.	Grzegorz Dariusz Bujacz	Nauki techniczne – Biotechnologia
		Politechnika Łódzka
6.	Bogusław Andrzej Buszewski	Nauki chemiczne – Chemia
		Uniwersytet Mikołaja Kopernika

7.	Władysław Dąbrowski	Nauki fizyczne – Biofizyka
		Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie
8.	Zbigniew Jan Florjańczyk	Nauki techniczne – Technologia chemiczna
	Przewodniczący Sekcji	Politechnika Warszawska
9.	Zofia Janina Gdaniec	Nauki chemiczne – Biochemia
		Instytut Chemii Bioorganicznej Polskiej Akademii Nauk
10.	Paweł Maria Idziak	Nauki matematyczne – Informatyka
		Uniwersytet Jagielloński
11.	Paweł Kazimierz Kafarski	Nauki chemiczne – Chemia
		Politechnika Wrocławska
12.	Sławomir Kołodziej	Nauki matematyczne – Matematyka
		Uniwersytet Jagielloński
13.	Jacek Kossut	Nauki fizyczne – Fizyka
	Zastępca Przewodniczącego	Instytut Fizyki Polskiej Akademii Nauk
14.	Kazimierz Krzemień	Nauki o Ziemi – Geografia
		Uniwersytet Jagielloński
15.	Paweł Józef Kulesza	Nauki chemiczne – Chemia
		Uniwersytet Warszawski, Wydział Chemii
16.	Mirosław Kutylowski	Nauki matematyczne – Informatyka
		Politechnika Wrocławska

17.	Bernard Józef Lammek	Nauki chemiczne – Ochrona środowiska
		Uniwersytet Gdański
18.	Adrian Langer	Nauki matematyczne – Matematyka
		Instytut Matematyczny Polskiej Akademii Nauk
		Uniwersytet Warszawski
19.	Cyryl Lechosław Latos-Grażyński	Nauki chemiczne – Chemia
		Uniwersytet Wrocławski Wydział Chemii
20.	Elżbieta Janina Malinowska	Nauki chemiczne – Biotechnologia
		Politechnika Warszawska
21.	Andrzej Muszyński	Nauki o Ziemi – Geologia
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
22.	Jarosław Jan Napiórkowski	Nauki o Ziemi – Geofizyka
		Instytut Geofizyki Polskiej Akademii Nauk
23.	Krzysztof Pachucki	Nauki fizyczne – Fizyka
		Uniwersytet Warszawski
24.	Adam Patkowski	Nauki fizyczne – Biofizyka
		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
25.	Tadeusz Marek Peryt	Nauki o Ziemi – Geologia
		Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy
26.	Jacek Piskozub	Nauki o Ziemi – Oceanologia
		Instytut Oceanologii Polskiej Akademii Nauk

27.	Adam Proń	Nauki chemiczne – Chemia
		Politechnika Warszawska
28.	Michał Różycka	Nauki fizyczne – Astronomia
		Centrum Astronomiczne im. Mikołaja Kopernika Polskiej Akademii Nauk
29.	Stanisław Skompski	Nauki o Ziemi – Geologia
		Uniwersytet Warszawski
30.	Andrzej Sobkowiak	Nauki chemiczne – Technologia chemiczna
		Politechnika Rzeszowska im. Ignacego Łukasiewicza
31.	Grzegorz Świątek	Nauki matematyczne – Matematyka
		Politechnika Warszawska
32.	Grażyna Stochel	Nauki chemiczne – Chemia
		Uniwersytet Jagielloński
33.	Janusz Andrzej Sylwester	Nauki fizyczne – Geofizyka
		Centrum Badań Kosmicznych Polskiej Akademii Nauk
34.	Kazimiera Anna Wilk	Nauki chemiczne – Technologia chemiczna
		Politechnika Wrocławska
35.	Ireneusz Andrzej Winnicki	Nauki techniczne – Geodezja i kartografia
		Wojskowa Akademia Techniczna im. Jarosława Dąbrowskiego
36.	Barbara Krystyna Wosiek	Nauki fizyczne – Fizyka
		Instytut Fizyki Jądrowej im. Henryka Niewodniczańskiego Polskiej Akademii Nauk

37.	Karol Izidor Wysokiński	Nauki fizyczne – Fizyka
		Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie
38.	Ryszard Kazimierz Źróbek	Nauki techniczne – Geodezja i kartografia
		Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
		Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina

SEKCJA VI

NAUKI TECHNICZNE

1.	Andrzej Ambroziak	Nauki techniczne – Inżynieria produkcji
		Politechnika Wrocławska
2.	Jan Awrejcewicz	Nauki techniczne – Mechanika
		Politechnika Łódzka
3.	Jerzy Robert Bałdyga / Stanisław Ledakowicz (od 28.11.2019)	Nauki techniczne – Inżynieria chemiczna
		Politechnika Warszawska
4.	Roman Bolesław Barlik	Nauki techniczne – Elektrotechnika
	Przewodniczący Sekcji	Politechnika Warszawska
5.	Stefan Kazimierz Berczyński	Nauki techniczne – Budowa i eksploatacja maszyn
		Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie
6.	Leszek Blacha	Nauki techniczne – Metalurgia
		Politechnika Śląska

7.	Wojciech Stanisław Bonenberg	Nauki techniczne – Architektura i urbanistyka
		Politechnika Poznańska
8.	Andrzej Demenko	Nauki techniczne – Elektrotechnika
		Politechnika Poznańska
9.	Kazimierz Jan Furtak	Nauki techniczne – Budownictwo
		Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki
10.	Józef Gawlik	Nauki techniczne – Budowa i eksploatacja maszyn
		Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki
11.	Marian Giżejowski	Nauki techniczne – Budownictwo
		Politechnika Warszawska
12.	Edward Guzik	Nauki techniczne – Metalurgia
		Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie
13.	Adam Piotr Hamrol	Nauki techniczne – Budowa i eksploatacja maszyn
		Politechnika Poznańska
14.	Andrzej Bolesław Jarzębski	Nauki techniczne – Inżynieria chemiczna
		Instytut Inżynierii Chemicznej Polskiej Akademii Nauk
		Politechnika Śląska

15.	Janusz Aleksander Kacprzyk	Nauki techniczne – Informatyka
		Instytut Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk
		Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów PIAP
		Wyższa Szkoła Informatyki Stosowanej i Zarządzania, Wydział Informatyki
16.	Józef Korbicz	Nauki techniczne – Automatyka i robotyka
		Uniwersytet Zielonogórski
17.	Ryszard Jerzy Korycki	Nauki techniczne – Włókiennictwo
		Politechnika Łódzka
18.	Janusz Krzysztof Kowal	Nauki techniczne – Mechanika
		Akademia Górniczo-Hutnicza im. S. Staszica w Krakowie
19.	Krzysztof Roman Kozłowski	Nauki techniczne – Automatyka i robotyka
		Politechnika Poznańska
20.	Marian Kwietniewski	Nauki techniczne – Inżynieria środowiska
		Politechnika Warszawska
21.	Janusz Henryk Lewandowski	Nauki techniczne – Energetyka
		Politechnika Warszawska
22.	Jerzy Stanisław Manerowski	Nauki techniczne – Transport
		Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych
		Politechnika Warszawska
23.	Andrzej Materka	Nauki techniczne – Elektronika
		Politechnika Łódzka

24.	Janusz Mroczka	Nauki techniczne – Elektronika
		Politechnika Wrocławska
25.	Wiesław Mieczysław Ostachowicz	Nauki techniczne – Mechanika
		Instytut Maszyn Przepływowych im. Roberta Szewalskiego Polskiej Akademii Nauk
		Politechnika Warszawska
26.	Wojciech Aleksander Przetakiewicz	Nauki techniczne – Inżynieria materiałowa
	Zastępca Przewodniczącego (do 7.12.2019)	Akademia Morska w Szczecinie
27.	Leszek Rutkowski	Nauki techniczne – Informatyka
		Politechnika Częstochowska
28.	Grażyna Olga Schneider-Skalska	Nauki techniczne – Architektura i urbanistyka
		Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki
29.	Jan Michał Sieniawski	Nauki techniczne – Inżynieria materiałowa
		Politechnika Rzeszowska im. Ignacego Łukasiewicza
30.	Antoni Szydło	Nauki techniczne – Budownictwo
		Politechnika Wrocławska
31.	Andrzej Świerniak	Nauki techniczne – Biocybernetyka i inżynieria biomedyczna
		Politechnika Śląska

32.	Antoni Józef Tajduś	Nauki techniczne – Górnictwo i geologia inżynierska
		Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie
33.	Jan Marian Taler	Nauki techniczne – Energetyka
		Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki
34.	Piotr Tatjewski	Nauki techniczne – Automatyka i robotyka
		Politechnika Warszawska
35.	Jan Wachowicz	Nauki techniczne – Górnictwo i geologia inżynierska
		Główny Instytut Górnictwa
36.	Józef Włodzimierz Woźniak	Nauki techniczne – Telekomunikacja
		Politechnika Gdańska

SEKCJA VII

SZTUKI

1.	Marek Stanisław Adamczewski	Sztuki plastyczne – Sztuki projektowe
		Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
2.	Wojciech Adamczyk	Sztuki teatralne
		Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie Wydział Reżyserii
3.	Andrzej Adam Banachowicz	Sztuki plastyczne – Sztuki piękne
	Przewodniczący Sekcji	Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

4.	Maciej Wacław Buszewicz	Sztuki plastyczne – Sztuki piękne
		Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie
5.	Jolanta Anna Dylewska	Sztuki filmowe
		Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera w Łodzi, Wydział Operatorski i Realizacji Telewizyjnej
6.	Andrzej Fidyk / Witold Jacyków (od 20.10.2017)	Sztuki filmowe
		Uniwersytet Śląski w Katowicach
7.	Jolanta Katarzyna Góralczyk	Sztuki teatralne
		Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. L. Solskiego w Krakowie, Wydział Łalkarski we Wrocławiu
8.	Krzysztof Jan Heyke	Sztuki filmowe
		Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera w Łodzi, Wydział Reżyserii Filmowej i Telewizyjnej
9.	Krzysztof Jakub Knittel	Sztuki muzyczne – Reżyseria dźwięku
		Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina
10.	Wojciech Adam Kobrzyński	Sztuki teatralne
		Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, Wydział Sztuki Łalkarskiej
11.	Małgorzata Dorota Kupsik	Sztuki muzyczne – Rytmika i taniec
		Akademia Muzyczna im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu

12.	Piotr Kusiewicz	Sztuki muzyczne – Wokalistyka
	Zastępca Przewodniczącego	Akademia Muzyczna im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku
13.	Grażyna Pstrokońska-Nawratil	Sztuki muzyczne – Kompozycja i teoria muzyki
		Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu
14.	Bogumiła Jadwiga Rouba	Sztuki plastyczne – Konserwacja i restauracja dzieł sztuki
		Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu
15.	Anna Krystyna Wesołowska-Firlej	Sztuki muzyczne – Instrumentalistyka
		Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi
16.	Ryszard Zimak	Sztuki muzyczne – Dyrygentura
		Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina

Skład osobowy Prezydiów Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych w latach 1973–2016

Kierownictwo i prezydium CK oraz byłej CKK

Pod pojęciem Kierownictwa rozumiano zawsze stale urzędujących członków Komisji, tj. przewodniczącego, jej zastępców i sekretarza. Skład Prezydium CKK i CK ulegał zmianie (odpowiednio do postanowień Statutu).

Liczba członków CKK i CK w poszczególnych kadencjach była zmienna i wynosiła od 184 do 228.

Członkowie CKK i CK w sposób ciągły pracowali w sześciu sekcjach, a od maja 2003 roku wyodrębniono siedem sekcji:

- ♦ I Nauk Humanistycznych i Społecznych
- ♦ II Nauk Ekonomicznych
- ♦ III Nauk Biologicznych, Rolniczych, Leśnych i Weterynaryjnych
- ♦ IV Nauk Medycznych
- ♦ V Nauk Matematycznych, Fizycznych, Chemicznych i Nauk o Ziemi
- ♦ VI Nauk Technicznych
- ♦ VII Sztuki

Organizacją prac CKK i CK zajmowało się Biuro CK, liczące początkowo 14 pracowników etatowych, obecnie liczba etatów wynosi 20. Siedziba CKK i CK od momentu powołania mieści się w Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie; pomieszczenia Biura (obecnie Biura Rady Doskonałości Naukowej) i sala konferencyjna, w której odbywają się obrady organów CK, znajdują się na 24 piętrze PKiN przy pl. Defilad 1 w Warszawie.

VIII kadencja CK (2013–2016)

Wybory członków VIII kadencji po raz pierwszy w historii CK odbyły się elektronicznie – przy wykorzystaniu narzędzia informatycznego.

Z dwóch kandydatów zaproponowanych na Przewodniczącego Komisji, prof. Antoniego Tajdusia i prof. Jerzego Brzezińskiego, na stanowisko Przewodniczącego CK Premier powołał prof. Antoniego Tajdusia. W skład Prezydium weszli:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Tomasz Borecki
- ♦ prof. Jerzy Szaflik

Sekretarz – prof. Hubert Izdebski

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Bogusław Śliwerski (Sekcja I)
- ♦ prof. Bogdan Nogalski (Sekcja II)
- ♦ prof. Wojciech Budzyński (Sekcja III)
- ♦ prof. Michał Tendera (Sekcja IV)
- ♦ prof. Zbigniew Jan Florjańczyk (Sekcja V)
- ♦ prof. Roman Bolesław Barlik (Sekcja VI)
- ♦ prof. Stanisław Krawczyński (Sekcja VII)

VII kadencja CK (1.01.2011 – 31.12.2013)

Z dwóch przedstawionych kandydatów, prof. Tadeusza Kaczorka i prof. Jerzego Brzezińskiego, na stanowisko Przewodniczącego CK, Premier powołał prof. Tadeusza Kaczorka. W skład Prezydium weszli:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Wojciech Noszczyk
- ♦ prof. Grzegorz Węgrzyn

Sekretarz – prof. Hubert Izdebski

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Stanisław Gajda (Seksja I)
- ♦ prof. Krzysztof Jajuga (Seksja II)
- ♦ prof. Wojciech Budzyński (Seksja III)
- ♦ prof. Michał Tendera (Seksja IV)
- ♦ prof. Bogdan Marciniak (Seksja V)
- ♦ prof. Jakub Siemek (Seksja VI)
- ♦ prof. Zygmunt Rafał Strent (Seksja VII)

VI kadencja CK (1.01.2007 – 31.12.2010)

Z dwóch przedstawionych kandydatów, prof. Tadeusza Kaczorka i prof. Jerzego Brzezińskiego, na stanowisko Przewodniczącego CK, Premier powołał prof. Tadeusza Kaczorka. W skład Prezydium weszli:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Wojciech Noszczyk
- ♦ prof. Tadeusz Szulc

Sekretarz – prof. Osman Achmatowicz

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Stanisław Gajda (Seksja I)
- ♦ prof. Krzysztof Jajuga (Seksja II)
- ♦ prof. Andrzej Dubas (Seksja III)
- ♦ prof. Stanisław Czekalski (Seksja IV)
- ♦ prof. Jan Stankowski (Seksja V)
- ♦ prof. Jakub Siemek (Seksja VI)
- ♦ prof. Zygmunt Rafał Strent (Seksja VII)

V kadencja CK (1.01.2003 – 31.12.2006)

Z dwóch przedstawionych kandydatów, prof. Janusza Tazbira i prof. Tadeusza Glinki, na stanowisko Przewodniczącego CK Premier powołał prof. Janusza Tazbira. W skład Prezydium weszli:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Tadeusz Kaczorek
- ♦ prof. Józef Smak

Sekretarz – prof. Osman Achmatowicz

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Jerzy Brzeziński (Sekcja I)
- ♦ prof. Aleksander Zeliaś (Sekcja II)
- ♦ prof. Andrzej Dubas (Sekcja III)
- ♦ prof. Franciszek Kokot (Sekcja IV)
- ♦ prof. Marian Mikołajczyk (Sekcja V)
- ♦ prof. Henryk Hawrylak (Sekcja VI)
- ♦ prof. Marek Nowicki (Sekcja VII – od 01.05.2003)

IV kadencja CK (1.01.2000 – 31.12.2002)

Z dwóch przedstawionych kandydatów, prof. Janusza Tazbira i prof. Andrzeja Grzywacza, na stanowisko Przewodniczącego CK Premier powołał prof. Janusza Tazbira. W skład Prezydium weszli:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Franciszek Kaczmarek
- ♦ prof. Andrzej Grzywacz

Sekretarz – prof. Osman Achmatowicz

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Jerzy Brzeziński (Sekcja I)
- ♦ prof. Aleksander Zeliaś (Sekcja II)

- ♦ prof. Wiesław Barej /prof. Andrzej Dubas (Sekcja III)
- ♦ prof. Franciszek Kokot (Sekcja IV)
- ♦ prof. Marian Mikołajczyk (Sekcja V)
- ♦ prof. Henryk Hawrylak (Sekcja VI)

III kadencja CK (1.01.1997 – 31.12.1999)

Spośród dwóch przedstawionych kandydatów, prof. Janusza Tazbira i prof. Janusza Jeljaszewicza, na stanowisko Przewodniczącego CK Premier powołał prof. Janusza Tazbira. W skład Prezydium weszli:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Janusz Jeljaszewicz
- ♦ prof. Andrzej Grzywacz

Sekretarz – prof. Osman Achmatowicz

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Jerzy Brzeziński (Sekcja I)
- ♦ prof. Bronisław Rudowicz (Sekcja II)
- ♦ prof. Wiesław Barej (Sekcja III)
- ♦ prof. Franciszek Kokot (Sekcja IV)
- ♦ prof. Józef Smak (Sekcja V)
- ♦ prof. Bogdan Ciszewski (Sekcja VI)

II kadencja CK (1.01.1994 – 31.12.1996)

Z dwóch kandydatów, prof. Jerzego Pelca i prof. Franciszka Kaczmarka, Premier na stanowisko Przewodniczącego CK powołał prof. Jerzego Pelca. Uchwalona przez zebranie plenarne zmiana statutu CK ograniczyła liczbę członków Prezydium do 10 osób i poza prof. Jerzym Pelcem w skład Prezydium weszli:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Franciszek Kaczmarek
- ♦ prof. Witold Rudowski

Sekretarz – prof. Osman Achmatowicz

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Janusz Tazbir (Sekcja I)
- ♦ prof. Józef Kaleta (Sekcja II)
- ♦ prof. Wiesław Barej (Sekcja III)
- ♦ prof. Franciszek Kokot (Sekcja IV)
- ♦ prof. Józef Smak (Sekcja V)
- ♦ prof. Bogdan Ciszewski (Sekcja VI)

I kadencja CK (1.01.1991 – 31.12.1993)

1 stycznia 1991 roku rozpoczęła się I kadencja CK, która trwała do 31 grudnia 1993 roku. Spośród dwóch kandydatów, prof. Czesława Olecha i prof. Jerzego Pelca, wybranych przez zebranie plenarne, Premier na stanowisko Przewodniczącego CK powołał prof. Jerzego Pelca z Uniwersytetu Warszawskiego. Członkami Prezydium zostali:

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Wacław Sitkowski
- ♦ prof. Marian Truszczyński

Sekretarz – prof. Osman Achmatowicz

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Władysław Stróżewski (Sekcja I)
- ♦ prof. Józef Kaleta (Sekcja II)
- ♦ prof. Wiesław Barej (Sekcja III)
- ♦ prof. Mariusz Żydowo (Sekcja IV)
- ♦ prof. Włodzimierz Kołos (Sekcja V)
- ♦ prof. Wojciech Szczepiński (Sekcja VI)

Członkowie CK

- ♦ prof. Janusz Tazbir (Sekcja I)
- ♦ prof. Zofia Mikołajczyk (Sekcja II)
- ♦ prof. Stanisław Nawrocki (Sekcja III)
- ♦ prof. Andrzej Trzebski (Sekcja IV)
- ♦ prof. Michał Szulczewski (Sekcja V)
- ♦ prof. Stanisław Kocańda (Sekcja VI)

V kadencja CKK (1.01.1988 – 31.12.1990)

Na Przewodniczącego ostatniej kadencji CKK Premier powołał prof. Benona Miśkiewicza, a cały skład Prezydium to

Przewodniczący CKK

- ♦ prof. Benon Miśkiewicz

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Czesław Olech
- ♦ prof. Władysław Pełczewski
- ♦ prof. Marian Truszczyński

Sekretarz Komisji – prof. Gustaw Rakowski

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Jan Baszkiewicz (Sekcja I)
- ♦ prof. Igor Timofiejuk (Sekcja II)
- ♦ prof. Stanisław Nawrocki (Sekcja III)
- ♦ prof. Franciszek Kokot (Sekcja IV)
- ♦ prof. Marian Mikołajczyk (Sekcja V)
- ♦ prof. Stefan Węgrzyn (Sekcja VI)

Członkowie CKK

- ♦ prof. Antoni Czubiński (Sekcja I)
- ♦ prof. Augustyn Woś (Sekcja II)
- ♦ prof. Tadeusz Wojtaszek (Sekcja III)
- ♦ prof. Mirosław Mossakowski (Sekcja IV)

- ♦ prof. Andrzej Kajetan Wróblewski (Sekcja V)
- ♦ prof. Wojciech Szczepiński (Sekcja VI)

W czasie kadencji nastąpiła zmiana na stanowisku przewodniczącego i w miejsce prof. Benona Miśkiewicza powołany został prof. Czesław Olech.

IV kadencja CKK (1.01.1984 – 31.12.1987)

Ta kadencja została przedłużona o rok. Prezydium działało w niezmiennym składzie:

Przewodniczący – prof. Stefan Ślopek

Zastępcy Przewodniczącego

- ♦ prof. Antoni Czubiński
- ♦ prof. Marian Truszczyński
- ♦ prof. Andrzej Kajetan Wróblewski

Sekretarz – prof. Gustaw Rakowski

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Jan Baszkiewicz (Sekcja I)
- ♦ prof. Igor Timofiejuk (Sekcja II)
- ♦ prof. Stanisław Nawrocki (Sekcja III)
- ♦ prof. Kornel Gibiński (Sekcja IV)
- ♦ prof. Marian Mikołajczyk (Sekcja V)
- ♦ prof. Zbigniew Grabowski (Sekcja VI)

Członkowie CKK

- ♦ prof. Adolf Dobieszewski (Sekcja I)
- ♦ prof. Augustyn Woś (Sekcja II)
- ♦ prof. Tadeusz Wojtaszek (Sekcja III)
- ♦ prof. Mirosław Mossakowski (Sekcja IV)
- ♦ prof. Wojciech Szczepiński (Sekcja VI)
- ♦ prof. Jan Malinowski (Sekcja V)

III kadencja CKK (1.06.1979 – 31.12.1983)

Trzecia kadencja CKK została decyzją Premiera przedłużona i trwała cztery i pół roku. Na Przewodniczącego w tej kadencji powołano prof. Witolda Czachórskiego. Ponadto w skład Prezydium CK weszli:

Zastępca Przewodniczącego

- ♦ prof. Bogdan Ciszewski
- ♦ prof. Zbigniew Jedliński
- ♦ prof. Jan Nielubowicz

Sekretarz – prof. Gustaw Rakowski

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Witold Hensel (Sekcja I)
- ♦ prof. Wiesław Sadowski (Sekcja II)
- ♦ prof. Tadeusz Krzymowski (Sekcja III)
- ♦ prof. Stefan Ślopek (Sekcja IV)
- ♦ prof. Zbigniew Ciesielski (Sekcja V)
- ♦ prof. Tadeusz Śliwiński (Sekcja VI)

Członkowie CKK

- ♦ prof. Andrzej Bartnicki (Sekcja I)
- ♦ prof. Stanisław Nawrocki (Sekcja III)
- ♦ prof. Mirosław Mossakowski (Sekcja IV)
- ♦ prof. Maciej Wiewiórowski (Sekcja V)
- ♦ prof. Roman Teisseyre (Sekcja V)

W trakcie kadencji po rezygnacji z pełnienia funkcji przez prof. Bogdana Ciszewskiego, na zastępcę przewodniczącego powołano prof. Andrzeja Kałetana Wróblewskiego z Uniwersytetu Warszawskiego.

II kadencja CKK (1.06.1976 – 30.05.1979)

Skład Kierownictwa CKK w pierwszym etapie pracy II kadencji nie uległ zmianie w stosunku do I kadencji, jedynie w miejsce prof. B. Dubickiego na

zastępcę powołano członka PAN prof. Zdzisława Kaczmarka z Politechniki Warszawskiej.

W trakcie kadencji prof. Kaczmarek zrezygnował z pełnienia tej funkcji. Na zwolnione miejsce przewodniczącego nikogo nie powołano. Z przewodniczenia CKK zrezygnował także w trakcie kadencji prof. Maciej Wiewiórowski. Powołano na to stanowisko prof. Witolda Czachórskiego. Rozszerzono jednak Prezydium CKK, w jego skład obok przewodniczących Sekcji CKK weszło sześciu wybranych przez zebranie plenarne członków CK.

Skład Prezydium w II kadencji ukształtował się początkowo następująco:

Przewodniczący CKK – prof. Maciej Wiewiórowski

Zastępca Przewodniczącego CKK

- ♦ prof. Witold Czachórski
- ♦ prof. Zdzisław Kaczmarek

Sekretarz – prof. Gustaw Rakowski

Przewodniczący Sekcji

- ♦ prof. Witold Hensel (Sekcja I)
- ♦ prof. Zbigniew Pawłowski (Sekcja II)
- ♦ prof. Stanisław Nawrocki (Sekcja III)
- ♦ prof. Stefan Ślopek (Sekcja IV)
- ♦ prof. Andrzej Trautman (Sekcja V) (zrezygnował w trakcie kadencji – w to miejsce wybrano prof. Zbigniewa Ciesielskiego)
- ♦ prof. Tadeusz Śliwiński (Sekcja VI)

Członkowie CKK

- ♦ prof. Zdzisław Cackowski (Sekcja I)
- ♦ prof. Władysław Findeisen (Sekcja VI)
- ♦ prof. Jan Golonka (Sekcja VI)
- ♦ prof. Jan Rychlewski (Sekcja V)
- ♦ prof. Zbigniew Salwa (Sekcja I)
- ♦ prof. Władysław Węgorek (Sekcja III)

I kadencja CKK (1.06.1973 – 30.05.1976)

Skład Prezydium CKK w I kadencji:

Pierwszym Przewodniczącym CKK został mianowany członek PAN prof. Maciej Wiewiórowski (UAM w Poznaniu).

Zastępcami Przewodniczącego byli

- ♦ Członek PAN prof. Witold Czachórski z Uniwersytetu Warszawskiego
- ♦ Członek PAN prof. Bolesław Dubicki z Politechniki Warszawskiej
- ♦ Członek PAN prof. Jan Nielubowicz z Akademii Medycznej w Warszawie

Na funkcję sekretarza powołano prof. Gustawa Rakowskiego z Politechniki Warszawskiej.

Członkowie CKK

- ♦ Członek PAN prof. Witold Hensel (przewodniczący Sekcji I)
- ♦ Członek PAN prof. Alojzy Melich (przewodniczący Sekcji II)
- ♦ Członek PAN prof. Władysław Węgorek (przewodniczący Sekcji III)
- ♦ Członek PAN prof. Stefan Ślopek (przewodniczący Sekcji IV)
- ♦ Członek PAN prof. Andrzej Trautman (przewodniczący Sekcji V)
- ♦ Członek PAN prof. Władysław Findeisen (przewodniczący Sekcji VI)

W tym miejscu warto podkreślić, że Prezydium CKK w I kadencji to wybitni przedstawiciele nauki i – oprócz sekretarza Komisji – wszyscy piastowali godność Członka PAN.

Wykaz członków CK (1973–2016)

I.p.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
1.	Achnatowicz Osman						x	x	x	x								5
2.	Adamski Stanisław	x																4
3.	Adamski Zefiryn						x	x										3
4.	Ajdukiewicz Andrzej										x							6
5.	Albriksi Kazimierz	x																6
6.	Albrecht Jan										x	x	x					4
7.	Aleksandrow Dymitr	x	x															4
8.	Ambroziak Cezary		x	x	x	x												6
9.	Andziak Piotr Maciej															x		4
10.	Andrzejewski Leon													x		x		5
11.	Aniel Włodzimierz Krzysztof															x		1
12.	Antoszewski Andrzej													x		x	x	1
13.	Arodź Henryk Stanisław															x	x	5
14.	Augustyn Jan			x														6
15.	Augustynek Zdzisław		x															1
16.	Aulejtner Julian					x												5, 1
17.	Awrejcewicz Jan															x		6
18.	Awer Jerzy										x							1
19.	Babicki Ryszard	x	x	x	x	x												3
20.	Babirski Witold	x																6
21.	Bachanek Teresa													x		x		4
22.	Badian Ludwik		x	x														6
23.	Badura Ryszard				x	x												3
24.	Bajan Konrad				x													2
25.	Bajerowa Irena										x							1
26.	Bajkowski Jerzy																x	6
27.	Balczyk Stanisław		x	x	x											x		5
28.	ks. Balter Lucjan																	1
29.	Badyga Jerzy Robert																x	6
30.	Baluch Henryk		x	x	x	x												6

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
31.	Banachowicz Andrzej																	
32.	Bandowski Jan																x	x
33.	Baran Lubomir Włodzimierz																	
34.	Baranowski Bogdan																	
35.	Baranowski Bohdan	x	x															
36.	Baranowski Jacek																	
37.	Barański Stanisław																	
38.	Barański Zbigniew	x																
39.	Barcikowska-Kotowicz Maria																	
40.	Barczak Andrzej																	
41.	Barej Wiesław																	
42.	Barlik Marcin																	
43.	Barlik Roman Bolesław																	
44.	Bartnicki Andrzej																	
45.	Bartnik Ewa Maria																	
46.	ks. Bartnik Czesław																	
47.	Bartosz Ewa M.																	
48.	Bartosz Grzegorz																	
49.	Bartoszewicz Albert																	
50.	Baszkiewicz Jan	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
51.	Baszyński Tadeusz																	
52.	Bazyłow Ludwik	x	x	x	x													
53.	Bednarczyk Stefan																	
54.	Bednarski Włodzimierz																	
55.	Bem Daniel Józef																	
56.	Benesch Ryszard																	
57.	Bebeć Stanisław		x	x	x	x												
58.	Berent-Kupsik Małgorzata																	
59.	Berger Stanisław		x	x														
60.	Bernadźki Eugeniusz																	

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
61.	Białko Michał							x									6
62.	Białkowitz Bazyli			x													1
63.	Bizziński Jerzy					x											4
64.	Bieła Adam									x							1
65.	Biełarski Władysław	x															3
66.	Bieławski Ludwik									x		x					1
67.	Bielecki Adam	x															5
68.	Bielewicz Eugeniusz						x			x							6
69.	Bienkuriński Stanisław				x												6
70.	Biernacki Tomasz	x															6
71.	Biler Piotr														x		5
72.	Bilikiewicz Adam											x	x		x		4
73.	Bilińska Barbara														x		3
74.	Billewicz-Stankiewicz Jarosław		x														4
75.	Blikie Andrzej						x		x								5
76.	Błaszczak Władysław				x												3
77.	Błazjowski Jerzy Stanisław															x	5
78.	Błas Adam														x	x	1
79.	Bobrowski Dobiesław								x								5
80.	Bochenek Zbigniew		x														4
81.	Bochnacki Zbigniew		x		x		x										5
82.	Boczar Kazimierz				x												2
83.	Borzek Jan								x								3
84.	Bogdanik Tadeusz						x										4
85.	Bogucki Antoni								x								6
86.	Bogucki Jerzy								x								4
87.	Bogusz Jan																1
88.	Bohr Ryszard																3
89.	Bojarski Bogdan	x															5
90.	Bonenberg Wojciech Stanisław														x	x	6

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
91.	Boratyński Adam																X	3
92.	Borecki Tomasz Jan																X	3
93.	Borecki Zbigniew				X													3
94.	Borkowska-Łydka Maria																	5
95.	Borkowski Janusz										X		X					1
96.	Boroti Piotr								X									4
97.	Borowicz Sławomir									X								2
98.	Borowiecki Ryszard															X	X	2
99.	Borowski Edward	X																3
100.	Borowski Jerzy					X												4
101.	Borówka Andrzej										X		X					4
102.	Borysewicz-Lewicka Maria Emilia																X	4
103.	Bożyk Paweł		X	X														2
104.	Brandyk Tomasz													X	X			3
105.	Braszczyński Janusz										X		X					6
106.	Bratnicki Mariusz																X	2
107.	Breborowicz Andrzej																X	4
108.	Bromiński Jerzy		X	X														6
109.	ks. Bronk Andrzej										X	X	X	X	X			1
110.	Browkin Jerzy												X					5
111.	Brunarski Lesław													X	X			5
112.	Brzeziński Bogumił																X	1
113.	Brzeziński Jerzy Marian									X	X	X	X	X	X	X	X	1
114.	Brzycka Wanda									X								5
115.	Bubnicki Zdzisław				X				X	X	X							6
116.	Buchała Kazimierz				X	X	X	X	X									1
117.	Buchowicz Jerzy		X	X	X	X												3
118.	Buchowski Michał Janusz																X	1
119.	Budnikowski Adam															X		2
120.	Budziński Józef		X															3

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI															Sekcja		
		CKK						CK											
		I	II	III	IV	V		I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
121.	Budziński Wojciech Stefan																		
122.	Bugda Marek																		
123.	Bujacz Grzegorz Dariusz																		
124.	Bujak Stanisław	x																	
125.	Buntner Edward		x																
126.	Burczyk Bogdan																		
127.	Burczyński Tadeusz																		
128.	Burghardt Andrzej		x		x	x													
129.	Burzyński Jerzy																		
130.	Buszewicz Maciej Wadaw																		
131.	Buszewski Bogusław Andrzej																		
132.	Butruk Eugeniusz																		
133.	Bystron Henryk	x																	
134.	Cackowski Zdzisław	x	x		x	x													
135.	Capecki Zenon																		
136.	Cąkała Stanisław																		
137.	Cebula Stanisław																		
138.	Cegielski Marian																		
139.	Ceremużyński Leszek																		
140.	Cęckewicz Witold																		
141.	Chadaj Władysław		x																
142.	Chechliński Janusz	x	x		x														
143.	Chelmoński Adam																		
144.	Chlebda Wojciech Michał																		
145.	Chmielewski Jan Maciej																		
146.	Chmielewski Tadeusz																		
147.	Chochorowski Jan																		
148.	Choiąg Henryk	x	x																
149.	Chomyszyn-Gajewska Maria																		
150.	Chorąży Mieczysław	x	x	x	x	x													

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
151.	Ciach Ryszard					x											6
152.	Ciandara Janusz																4
153.	Ciborowski Janusz	x	x	x									x				5, 6
154.	Ciborowski Leopold														x		1
155.	Ciborowski Stanisław		x	x													5
156.	Cichocki Tadeusz											x					4
157.	Ciemniewski Czesław														x		3
158.	Ciesielski Zbigniew	x	x	x													5
159.	Cieglewicz Walerian	x	x														3
160.	Ciolek Zbigniew					x	x	x	x	x		x					6
161.	Ciszewski Bogdan	x	x	x	x	x	x	x	x			x					6
162.	Cwynar Stanisław	x															4
163.	Czachórski Witold	x	x														1
164.	Czaplicki Sylwester			x													4
165.	Czekalski Stanisław									x	x	x					4
166.	Czermiński Alfred							x									2
167.	Czerwiński Janusz											x					4
168.	Czerwiński Zbigniew		x									x	x				2
169.	Czuba Roman						x										3
170.	Czubiński Antoni	x	x	x	x	x											1
171.	Czuczwar Stanisław Jerzy															x	4
172.	Czyżewski Andrzej Jan															x	2
173.	Czyżewski Stefan											x	x	x			7
174.	Dąbysz Andrzej						x										4
175.	Darowski Marek															x	6
176.	Dąszkiewicz Wiesław		x	x													1
177.	Dąbrowa-Bajon Mirosława												x	x			6
178.	Dąbrowski Bolesław		x	x						x							3
179.	Dąbrowski Stanisław		x	x													4
180.	Dąbrowski Stanisław																1

I.p.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sektja	
		CKK					CK												
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII					
181.	Dembicki Eugeniusz																		6
182.	Demel Maciej			x															4
183.	Dera Jerzy																		5
184.	Dietl Jerzy																		2
185.	Długosiński Jerzy Aleksy																		3
186.	Dobek Andrzej																		5
187.	Dobieszewski Adolf		x	x		x													1
188.	Dobroczyński Michał				x														2
189.	Dobrowolski Kazimierz																		3
190.	Dobrzańska Anna																		4
191.	Dobrzański Zbigniew																		3
192.	Doerfer Jerzy																		6
193.	ks. Dola Kazimierz																		1
194.	ks. Dola Tadeusz																		1
195.	Dolnicki Bogdan																		1
196.	Domańska Elżbieta																		2
197.	Domański Czesław Kazimierz																		2
198.	Domański Juliusz																		1
199.	Domański Wiesław																		1
200.	Don Jerzy																		5
201.	Drewn Michał																		4
202.	Droszcz Wiesław																		4
203.	Drozdowski Zbigniew																		4
204.	Druet Czesław																		5
205.	Drężła Bernard																		6
206.	Dubas Andrzej																		3
207.	Dubicki Bolesław	x																	6
208.	Dubiel Jacek																		4
209.	Dubiński Józef																		6
210.	Dubisz Stanisław																		1

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
211.	Duda Ignacy						x	x	x								2
212.	Duniec Henryk		x	x	x	x											3
213.	Dyja Henryk										x	x	x				6
214.	Dziatkowiak Antoni						x										4
215.	Dzięciowski Kazimierz				x												6
216.	Dzierzanowska Danuta										x	x					4
217.	Dziurynski Stanisław	x	x	x													5
218.	Ebert Jan						x	x	x	x	x	x					6
219.	Fabiszewski Jerzy						x	x	x	x	x	x					3
220.	Fajkiewicz Zbigniew								x	x							5
221.	Fąfara Roman	x	x	x													3, 6
222.	Fedorowicz Bogusław	x															2
223.	Fedorowski Jerzy										x	x					5
224.	Fiedor Bogusław										x	x					2
225.	Fidelus Kazimierz		x	x													4
226.	Figiel Tadeusz													x			5
227.	Filek Henryk	x				x	x										6
228.	Filipczyński Leszek				x		x										6
229.	Filipek Jan				x	x		x									3
230.	Filipowicz Zygmunt	x															2
231.	Findeisen Władysław	x	x	x	x												6
232.	Fisiak Jacek		x	x					x		x	x					1
233.	Flaga Kazimierz								x		x	x					6
234.	Floriańczyk Zbigniew Jan									x	x	x	x				5
235.	Fornicki Krzysztof										x	x	x				3
236.	Frąckiewicz Henryk																6
237.	Frąckiewicz Lucyna		x	x	x												2
238.	Fritzhand Marek	x															1
239.	Gabryel Przemysław	x	x	x	x	x	x	x									4
240.	Gabryelewicz Antoni								x	x	x	x					4

I.p.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
241.	Gaciong Zbigniew Antoni																	
242.	Gajewski Wiesław	x															x	4
243.	Gajda Bronisław		x	x	x													3
244.	Gajda Józef				x													2, 6
245.	Gajda Stanisław												x	x		x		2
246.	Galewicz Włodzimierz															x		1
247.	Galus Zbigniew									x								5
248.	Galążka Robert Rafał												x			x		5
249.	Gałkowski Andrzej									x			x	x				6
250.	Gałkowski Tadeusz											x						1
251.	Garbuliński Tadeusz	x	x	x		x												3
252.	Garlicki Aleksander												x					5
253.	Garlicki Andrzej									x								1
254.	Gawęcki Jan														x	x		3
255.	Gawlik Józef																x	6
256.	Gawroński Jacek Kazimierz																x	5
257.	Gazda Grzegorz																	1
258.	Gąsior Eugeniusz	x	x	x	x													6
259.	Gąsior Eugeniusz				x													3
260.	Gąsiorowski Henryk					x												3
261.	Gembicki Maciej												x					4
262.	Gertych Zbigniew		x															3
263.	Gęba Kazimierz																	5
264.	Gibirski Kornel	x	x	x	x													4
265.	Gibowicz Sławomir I.									x								5
266.	Giełdanowski Jerzy																	4
267.	Giergel Józef																	6
268.	Gierek Adam																	6
269.	Gieroba Jan																	3
270.	Gienula Jerzy	x																5

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
271.	Gil Henryk		x	x													6
272.	Gizewski Marian															x	6
273.	Glinka Tadeusz												x				6
274.	Gliniński Bogdan		x	x		x											2
275.	Gliniński Piotr															x	1
276.	Gliniński Tadeusz															x	5
277.	Głobisz Krzysztof															x	7
278.	Gładysz Andrzej																4
279.	Głowacki Roman	x	x														2
280.	Głowiak Bohdan	x	x														6
281.	Głowiński Michał							x									1
282.	Godłowski Kazimierz							x									1
283.	Goleniewska-Furman Mirosława							x	x	x	x						4
284.	Golonka Jan																6
285.	Gołębiewski Alojzy		x														5
286.	Gomulowicz Andrzej	x														x	1
287.	Gondek Elżbieta															x	1
288.	Gorynia Marian															x	2
289.	Gosiński Anatol																6
290.	Góral Roman																4
291.	ks. Góralczyk Paweł																1
292.	ks. Góralski Wojciech																1
293.	Górecki Henryk																6
294.	Górecki Henryk																5
295.	Górecki Jan Henryk																5
296.	Górniewicz Lech																5
297.	Górný Zbigniew																6
298.	Górska-Szajewska Aleksandra																7
299.	Górska Maria Zofia																4
300.	Górska Renata																4

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
301.	Górski Andrzej																	
302.	Górski Jan																x	
303.	Górski Janusz																x	
304.	ks. Goździ Krzysztof																	
305.	Grabda Eugeniusz	x															x	x
306.	Grabowska Teresa																	
307.	Grabowski Zbigniew	x	x															
308.	Grabski Andrzej Feliks																	
309.	Gradziński Ryszard																	
310.	Grochowski Wiesław	x	x	x														
311.	Grochowski Zdzisław	x	x															
312.	Grodziński Stanisław			x	x	x												
313.	Gronowicz Jan																	
314.	Groszkowski Stefan		x	x														
315.	Gruza Franciszek																	
316.	Grudzewski Wiesław																	
317.	Gryglewski Ryszard																	
318.	Grzela Zdzisław																	
319.	Grzesiuk Stanisław																	
320.	Grzeszcuk Stanisław																	
321.	Grzędzielski Stanisław																	
322.	Grzywa Edward	x	x	x														
323.	Grywacz Andrzej																	
324.	Guńa Tadeusz		x	x	x													
325.	Gustkiewicz Jerzy																	
326.	Gutowski Roman																	
327.	Guzik Edmund																	
328.	Gzell Sławomir Ryszard																	
329.	Haber Jerzy		x	x														
330.	Hager-Malecka Bożena																	

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja			
		CKK					CK												
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII					
331.	Hauser Roman Marek																	VIII x	1
332.	Hajduk Henryk		x																2
333.	Haman Krzysztof			x								x	x						5
334.	Haman Janusz			x															6
335.	Hawrylak Henryk					x				x	x	x	x						6
336.	Heim Andrzej																		5,6
337.	Hejke Krzysztof Jan																		7
338.	Hejnowicz Zygmunt																		3
339.	Hellwig Zbysław	x				x	x			x									2
340.	Hensel Witold	x	x	x	x	x													1
341.	Herman Tadeusz												x	x					4
342.	Herman Zbigniew Stanisław												x	x		x			4
343.	Hermann Tadeusz														x				4
344.	Hoffman Maria										x	x	x						4
345.	Holyst Brunon								x										1
346.	Hryniewicz Zygmunt					x	x												3
347.	Hryniewicz Andrzej									x	x		x	x					5
348.	Hulanicki Adam									x			x	x					5
349.	Hycner Ryszard																x		5
350.	Imbs Bogusław	x	x	x															2
351.	Idźiak Paweł Maria																		5
352.	Indulski Janusz					x	x												4
353.	Iskra Wiesław																		2
354.	Iwanowska Wilhelmina	x																	5
355.	Iwaskiewicz Michał							x											3
356.	Izdebski Hubert																		1
357.	Jabłonowski Marek																		1
358.	Jaczewski Marek																		6
359.	Jachimski Józef		x	x	x	x													5
360.	Jacyków Witold Tadeusz																		7

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja			
		CKK					CK												
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII					
361.	Jajuga Krzysztof																		
362.	Jakowicka Maria					x													2
363.	Jakowlew Bolesław			x															1
364.	Jakóbiec Marian		x																6
365.	Jakóbiak Marek																		1
366.	Jakubowski Adam																		4
367.	Jakubowski Augustyn			x															5
368.	Janiszewski Leszek				x														3
369.	Janke Włodzimierz																		6
370.	Jankowska Anna	x	x		x														2
371.	Jankowski Andrzej																		5
372.	Jankowski Edward																		3
373.	Jankowski Jan																		3
374.	Jankowski Jerzy				x	x													5
375.	Jankun-Woźnicka Małgorzata																		3
376.	Janowski Tomasz Edward																		3
377.	Januszewicz Włodzimierz	x	x	x		x	x	x	x										4
378.	Janczuk Zbigniew	x	x	x	x	x													4
379.	Jarząb Barbara																		4
380.	Jasiczak Jan																		2
381.	Jasienko Stefan				x			x	x										5
382.	Jasińska Zofia								x	x									3
383.	Jasiński Tomasz Kazimierz									x									1
384.	Jasiński Władysław	x																	4
385.	Jaworowski Krzysztof																		5
386.	Jazdzewski Krzysztof																		3
387.	Jedliński Zbigniew		x	x															5
388.	Jeljaszewicz Janusz									x									4
389.	Jerzmanowska Zofia	x																	4
390.	Jerzmanowski Andrzej																		3

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
391.	Jerzykiewicz Mikołaj																	5
392.	Jeziorski Leopold																	6
393.	Jezowiecki Janusz Eugeniusz																	6
394.	Józefiak Cezary																	2
395.	Józefik Andrzej																	6
396.	Jóźwiak Janina																	2
397.	Jung Bogumiła																	7
398.	Jura Czesław																	3
399.	Jurczyk Witold	x	x															4
400.	Jurek Witold Józef																	2
401.	ks. Juros Helmut																	1
402.	Juszczak Jerzy		x	x														3
403.	Kacalak Wojciech																	6
404.	Kaprzyk Janusz Aleksander																	6
405.	Kaczmarek Franciszek																	5
406.	Kaczmarek Jan																	6
407.	Kaczmarek Julian	x																1
408.	Kaczmarek Waldemar Aleksander																	1
409.	Kaczmarek Zdzisław		x															6
410.	Kaczorek Tadeusz																	6
411.	Kaczorowski Jerzy																	5
412.	Kafarski Paweł Kazimierz																	5
413.	Kalembka Sławomir																	1
414.	Kaleta Józef																	2
415.	Kalkowski Leszek																	2
416.	Kamiński Edward	x	x															3
417.	Kamiński Marcin																	4
418.	Kamiński Włodzimierz		x	x														2
419.	Karłowicz Mirosław																	4
420.	Karcz Aleksander																	5

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
421.	Karczewski Bohdan	x															5
422.	Karkowski Zdzisław				x	x											6
423.	Karpowicz Zbigniew									x							7
424.	Kasprzyk Krystyna					x											1
425.	Kawecka-Jaszcz Kalina											x					4
426.	Kawiak Jerzy									x							4
427.	Kącki Tadeusz		x														6
428.	Keller Czesław		x														6
429.	Kędzielska Grażyna												x		x		7
430.	Kędziński Lesław	x															6
431.	Kicza Jan					x											3
432.	Kielich Stanisław		x	x	x	x											5
433.	Kijewska Agnieszka Maria															x	1
434.	Kiliński Antoni	x															6
435.	Kindler Janusz												x				6
436.	Kisielewska Danuta													x			5
437.	Klamka Jerzy									x	x	x	x	x	x		6
438.	Kleer Jerzy										x	x	x	x			2
439.	Kleiber Michał										x	x	x				6
440.	Klein Alfred					x				x							1
441.	Kleinrok Zdzisław									x							4
442.	Klekowski Romuald	x	x			x											3
443.	Klimaszewski Sędzimir Maciej		x	x													3
444.	Klimek Adam							x									4
445.	Klimek Kazimierz										x	x					5
446.	Klimek Rudolf								x	x							4
447.	Klimowicz Mieczysław	x	x	x													1
448.	Klinger Marian															x	4
449.	Klucinski Włodzimierz															x	3
450.	Klusek Zygmunt															x	5

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																											
		CKK					CK																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																				
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																													
451.	Kłosiński Krzysztof																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																										

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektora				
		CKK					CK													
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII						
481.	Kosikowski Cezary																			
482.	Kosut Jacek																			
483.	Kostkiewicz Teresa																			
484.	Kotowski Wojciech																			
485.	Kostrowicki Jerzy	x																		
486.	Kostrzewa Stanisław																			
487.	Kostyrko Teresa																			
488.	Kosturkiewicz Andrzej																			
489.	Koszarowski Tadeusz		x																	
490.	Koszczyk Tadeusz																			
491.	Kotahna Adam																			
492.	Kotecki Andrzej																			
493.	Kotelko Krystyna																			
494.	Kotowska Irena Elżbieta																			
495.	Kotowski Włodzimierz		x																	
496.	Kowal Apolinary Leszek																			
497.	Kowal Janusz Krzysztof																			
498.	Kowal Zbigniew																			
499.	Kowalczyk Zygmunt	x	x																	
500.	Kowalczyk Alina																			
501.	Kowalewska Salomea																			
502.	Kowalik Sylwester																			
503.	Kowaliński Stanisław	x																		
504.	Kowalski Kazimierz	x	x																	
505.	Kowalski Tadeusz																			
506.	Kowalski Witold C.	x	x																	
507.	Kozarski Stefan	x	x																	
508.	Kozłoj Marian																			
509.	Koziołek Maria																			
510.	Kozłowski Henryk																			

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
511.	Koźmiński Andrzej					x											2
512.	Krajewska-Kulak Elżbieta															x	4
513.	Krajewska Wanda												x				3
514.	Krakówka Paweł				x												4
515.	Kramer Józefa					x											2
516.	Kramer Teodor	x	x														2
517.	Krauze Michał										x	x	x				1
518.	Krawczyk Marek														x		4
519.	Krawczyk Zbigniew			x							x						1
520.	Krawczyński Marian				x												4
521.	Krawczyński Stanisław															x	7
522.	Krapiec Mieczysław					x											1
523.	Kroh Jerzy		x														5
524.	Kroszczyński Jan		x														6
525.	Królkowski Jan Stefan														x	x	5
526.	Krówczyński Leszek	x	x			x											4
527.	Krucńska Izabella														x	x	6
528.	ks. Krukowski Józef									x							1
529.	Kruszewski Andrzej				x					x							5
530.	Kruszewski Krzysztof					x											1
531.	Krygowski Tadeusz													x	x		5
532.	Kryst Leszek											x					4
533.	Krystek Ryszard											x					6
534.	Kryszewski Marian					x											5
535.	Kryza Ryszard														x	x	5
536.	Krzakowski Maciej														x		4
537.	Krzyszowska Halina		x	x							x						3
538.	Krzeniemi Kazimierz															x	5
539.	Krzeski Tadeusz					x											4
540.	Krzyszowski Tadeusz		x	x													3

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sekcja
		CKK								CK								
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
541.	Krzyżanowski Jerzy		x	x														6
542.	Krzyżanowski Leszek				x													2
543.	Książek-Czerwińska Małgorzata															x		1
544.	Kubica Ryszard				x	x												4
545.	Kubis Aleksander										x							4
546.	Kucala Marian									x								1
547.	Kucz Jan											x						7
548.	Kuczewski Zygmunt					x												6
549.	ks. Kudasiwicz Józef						x											1
550.	Kujawski Adam				x	x	x	x										5
551.	Kulak Teresa															x		1
552.	Kulczycka-Saloni Janina		x															1
553.	Kulig Andrzej								x									4
554.	Kulig Jan												x		x			4
555.	Kulikowski Juliusz Lech		x	x					x									6
556.	Kulpińska Jolanta			x			x											1
557.	Kulakowski Andrzej				x		x	x	x	x								4
558.	Kupisiewicz Czesław	x	x	x	x													1
559.	Kupsik Małgorzata Dorota												x			x		7
560.	Kurdowski Wiesław		x			x												6
561.	Kurpiak Wojciech									x								1
562.	Kuryłowicz Włodzimierz	x																4
563.	Kuryłowicz Marek Edward												x		x	x		1
564.	Kusiewicz Piotr												x		x	x		7
565.	Kuś Jan															x		3
566.	Kuś Jan															x	x	4
567.	Kuś Stanisław		x									x						6
568.	Kutyłowski Mirosław																x	5
569.	Kuźma Erazm											x						1
570.	Kwapień Stanisław											x	x					5

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
571.	Kwaśniewicz Władysław				x	x		x	x								1
572.	Kwiatkowska Henryka																1
573.	Kwiatkowski Józef Stanisław								x	x							5
574.	Kwiatkowski Stefan														x		1
575.	Kwieciński Andrzej											x	x		x		3
576.	Kwieciński Kazimierz Zbigniew									x	x	x	x				1
577.	Lam Andrzej			x													1
578.	Lang Wiesław							x	x								1
579.	Lasocki Zigmunt	x	x	x	x	x											5
580.	Lasota Andrzej			x	x	x											5
581.	Lason Mieczysław				x												5
582.	Latała Rafał															x	5
583.	Latos-Grażyński Gyryl Lechosław												x	x	x		5
584.	Ledakowski Stanisław Józef														x		5
585.	Leciejewski Lech					x											1
586.	Legężyńska Anna												x	x			1
587.	Legowicz Jan		x														1
588.	Leński Zbigniew				x	x			x	x							1
589.	Leskiewicz Wiesław	x	x	x	x												6
590.	ks. Leszczyński Grzegorz														x		1
591.	Leśniok Henryk			x													5
592.	Lewandowski Janusz Henryk														x		6
593.	Lewandowski Jerzy		x														2
594.	Lewandowski Jędrzej	x	x	x				x									2
595.	Lewandowski Marek												x				5
596.	Lewartowski Bohdan				x	x			x	x							4
597.	Lewicki Bohdan	x															6
598.	Lewicki Czesław																3
599.	Lewiński Andrzej Krzysztof														x	x	4
600.	Lewowicki Tadeusz					x			x	x	x	x	x				1

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sekcja
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
601.	Leyko Wanda					x												3
602.	Libik Andrzej											x						3
603.	Libuś Włodzimierz	x	x	x														5
604.	Lichtarski Jan														x	x		2
605.	Lichnerski Benedykt												x	x	x	x		6
606.	Limon Janusz														x	x		4
607.	Linde-Lubaszenko Edward														x			7
608.	Lindner Leszek												x					5
609.	Lipecki Janusz									x	x	x	x	x				3
610.	Lipiński Jan									x	x	x						2
611.	Lipkowski Janusz															x		5
612.	Lis Jerzy														x	x		5
613.	Lis Stanisław						x			x	x							2
614.	Lisowski Andrzej		x															6
615.	Lisowski Andrzej Stanisław															x		2
616.	Lisowski Bohdan	x																6
617.	Lisowski Józef Andrzej									x								6
618.	Liszewski Stanisław										x							5
619.	Liwski Stefan																	3
620.	Litwińczuk Zygmunt Apolinary												x	x	x	x		3
621.	Lorenc Stanisław															x		5
622.	Lorkiewicz Zbigniew		x	x		x				x								3
623.	Lubaś Władysław		x	x														1
624.	Lubeński Tadeusz Karol															x	x	1
625.	Luciak Mieczysław		x	x														4
626.	Łutkowski Karol												x					2
627.	Ładyka Stanisław									x								2
628.	Łanowski Jerzy																	1
629.	Łępkowski Wojciech																	1
630.	Łęgowski Stanisław												x					5

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
631.	Łętowska Ewa																	1
632.	Łobocki Mieczysław										X							1
633.	Łoboda Jan																	2
634.	Łodykowski Tadeusz	X	X															2
635.	Łoginow Włodzimierz					X												3
636.	Łopasiewicz Stanisław	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X					5
637.	Łojkowska Ewa															X		3
638.	Łopaciuk Stanisław													X				4
639.	Łosiak Władysław Jerzy																X	1
640.	Łubiński Mieczysław		X					X										6
641.	Łuczak Czesław				X	X	X	X	X	X	X	X	X					1
642.	Łukasik Seweryn				X													4
643.	Łukaszewicz Aleksander				X													2
644.	Łukaszewicz Jerzy															X		7
645.	Łukaszewicz Józef	X																5
646.	Łukaszuk Andrzej													X				4
647.	Łużny Edward		X									X						1
648.	Łach Tomasz Hubert															X		4
649.	Łachon Zdzisław												X	X				4
650.	Mackiewicz Stefan									X	X	X						4
651.	Maciaszek Maksymilian		X															1
652.	Maciejasz Zdzisław			X	X													6
653.	Maciejny Adolf				X	X	X	X	X	X	X	X						6
654.	Maciejowski Janusz				X	X	X	X	X	X	X	X						6
655.	Maciszewski Jarema	X	X															1
656.	Mackiewicz Andrzej																	4
657.	Mackiewicz Stefan									X	X	X				X	X	4
658.	Madej Janusz																	3
659.	Madej Tadeusz		X	X				X						X				2
660.	Madejski Jan	X	X	X	X													5, 6

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektora	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
661.	Madyski Marian	x															2
662.	Magnuski Konrad										x	x					3
663.	Magoni Walerian									x							1
664.	Maik Wiesław														x		5
665.	Maj Jerzy									x		x	x				4
666.	Majewski Stanisław												x				4
667.	Majewski Władysław		x														6
668.	Makowski Andrzej															x	1
669.	Malajkat Wojciech																7
670.	Małecznyk Jacek															x	4
671.	Małacki Ignacy	x	x														6
672.	Małicki Leszek									x	x	x					3
673.	Małkowski Jan							x									5
674.	Małysz Bolesław		x														5
675.	Małydyk Eugeniusz								x								4
676.	Małydyk Henryka										x						4
677.	Małydyk Paweł Stanisław															x	4
678.	Małkowski Piotr															x	4
679.	Manro Kazimierz									x							6
680.	Manerowski Jerzy Stanisław															x	6
681.	Manitius Andrzej	x	x													x	4
682.	Manteuffel Ryszard	x															2
683.	Mańczak-Wohlfield Elżbieta															x	1
684.	Mańka Karol	x															3
685.	Mańkowski Zygmunt								x								1
686.	Marchelek Krzysztof															x	6
687.	Marciniak Józef													x			6
688.	Marciniak Zdzisław	x	x														6
689.	Marciniec Bogdan															x	5
690.	Marzenko Zygmunt																5

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
691.	Marianowski Longin								x			x					4
692.	ks. Marianski Janusz												x				1
693.	Markiewicz Henryk				x		x										1
694.	Markiewicz Konstanty				x												4
695.	Marks Leszek Eugeniusz														x		5
696.	Marszałek Tadeusz					x											6
697.	Martyniak Zbigniew								x	x							2
698.	Massel Stanisław															x	5
699.	Mastalerz Przemysław					x		x									5
700.	Maśliński Włodzimierz												x				4
701.	Matuszkiewicz Władysław		x	x													3
702.	Matysik Stanisław	x															1
703.	Matyszkiewicz Jacek														x		5
704.	Mazur Teofil											x	x				3
705.	Mazurkiewicz Antoni											x	x	x			5
706.	Mazurkiewicz Michał											x	x				3
707.	Mąkosza Mieczysław								x	x	x	x					5
708.	Melech Alojzy	x															2
709.	Melosik Zbyszek														x	x	1
710.	Mendera Zbigniew																6
711.	Mielkowski Lech		x	x													2
712.	Miśko Józef					x											1
713.	Michalak Wojciech														x		1
714.	Michalik Mieczysław			x	x												1
715.	Michalski Jan			x													5
716.	Michałek Rudolf															x	3
717.	Michalkiewicz Witold		x	x													4
718.	Michniewicz Marian		x	x	x												3
719.	Mierzwiński Stanisław					x											6
720.	Miętlewski Eugeniusz				x	x											4

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sekcja																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																			
		CKK								CK																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																							
	721.	Migon Krzysztof									x	x	x	x																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																							

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
751.	Ks. Nagómy Janusz																	1
752.	Nagucka Ruta					x												1
753.	Nałęcz Maciej				x													6
754.	Namiesnik Jacek													x	x			5
755.	Napiórkowski Jarosław Jan														x			5
756.	Narkiewicz Olgierd											x						4
757.	Narkiewicz Władysław		x	x														5
758.	Nasiłowski Mieczysław		x	x						x								2
759.	Nauman Janusz												x	x				4
760.	Nawrocki Jacek															x		5
761.	Nawrocki Stanisław	x	x	x	x	x	x	x	x									3
762.	Ney Bogdan				x	x	x											5
763.	Niedziński Antoni									x	x							6
764.	Nielubowicz Jan	x	x	x														4
765.	Niemiec Jerzy											x						1
766.	Niewiadomski Witold	x																3
767.	Nogański Bogdan													x	x	x		2
768.	Nosal Czesław									x		x	x	x	x			1
769.	Noszczyk Wojciech									x	x	x	x	x	x			4
770.	Nowacki Marek													x	x			4
771.	Nowacki Wojciech													x				6
772.	Nowaczyk Mirosław																	1
773.	Nowak Wiesław																x	5
774.	Nowicka-Jęzowa Alina																x	1
775.	Nowicki Marek											x	x	x				1, 7
776.	Noworyta Andrzej																x	6
777.	Nycz Ryszard																	1
778.	Oberman Helena									x	x							3
779.	Obkój Józef	x																5
780.	Obuchowski Kazimierz																	1

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sektora
		CKK								CK								
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
781.	Ochocki Kazimierz		x															1
782.	Oczós Kazimierz					x												6
783.	Odlanicki-Pocobutti Michał		x															5
784.	Okoń Wincenty	x																1
785.	Okuniewski Józef					x												2
786.	Olczek Romuald																	3
787.	Olech Czesław					x	x											5
788.	Oleś Andrzej																	5
789.	Oleś Piotr																	1
790.	Oleszewska Maria																	3
791.	Olszewski Henryk																	1
792.	Opala Tomasz																	4
793.	Opalek Kazimierz	x																1
794.	Opolski Antoni			x														5
795.	Opolski Grzegorz																	4
796.	Orłowski Hubert					x	x											1
797.	Orłowski Tadeusz				x													4
798.	Orłowski Tadeusz Marian																	4
799.	Orłowski Witold				x													4
800.	Orzechowski Emil																	1
801.	Orzechowski Kazimierz				x													1
802.	Orzechowski Marian		x															1
803.	Ostewalski Jacek Jakub																	2
804.	Osiński Wiesław Jan																	4
805.	Osiński Zbigniew																	6
806.	Ostachowicz Wiesław Mieczysław																	6
807.	Ostrowski Jan																	1
808.	Ostrowski Włodzimierz	x																4, 3
809.	Oszczak Jan		x		x	x												4
810.	Ościk Jarosław				x	x												5

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																											
		CKK					CK																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																				
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																													
811.	Owsiak Stanisław																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																										

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sektora	
		CKK								CK									
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII					
841.	Pelczewski Władysław	x	x	x	x	x	x											6	
842.	Pelczyński Aleksander																	5	
843.	Perczyński Maciej					x												2	
844.	ks. Perszon Jan Franciszek															x		1	
845.	Piasny Janusz								x									2	
846.	Piątkowski Wiesław									x								2	
847.	Piechnik Stefan					x												6	
848.	Piechowiak Kazimierz	x																3	
849.	Piekarczyk Janusz									x	x	x						4	
850.	Pieniążek Stefan	x																3	
851.	Pietnucha Jerzy		x	x														2	
852.	Pietrzak Michał								x									1	
853.	Pietrzyk Maciej								x									6	
854.	Pietsch Kaja										x	x						5	
855.	Prozyński Zbigniew	x	x															2	
856.	Pisarski Tadeusz				x	x												4	
857.	Piwowski Krzysztof					x												6	
858.	Piliński Marcin						x											3	
859.	Pluta Feliks				x	x												1	
860.	Plusa Tadeusz											x						4	
861.	Pohorecki Ryszard							x										5	
862.	Polanowski Antoni												x					3	
863.	Polariski Kazimierz		x	x		x	x	x	x	x	x							1	
864.	Popiel Józef					x												3	
865.	Popieła Tadeusz					x												4	
866.	Popielek Wojciech													x				1	
867.	Porwit Krzysztof	x	x	x	x	x	x	x										2	
868.	Possem-Zieliński Aleksander								x	x	x	x	x	x				1	
869.	Pozniak-Niedzielska Maria										x							1	
870.	Praweńska-Skrzypek Grażyna												x	x				1	

I.p.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
871.	Prądyński Włodzimierz																	
872.	Prós Jerzy				x													3
873.	Prochal Piotr	x	x	x	x	x												3
874.	Prusiński Antoni					x	x	x	x	x	x							4
875.	Pruszyński Jan	x																4
876.	Pruszyński Stefan																	3
877.	Przedawska Anna																	1
878.	Przełęcki Marian					x												1
879.	Przetalski Stanisław																	3
880.	Przetakiewicz Wojciech Aleksander																	6
881.	Przewłocka Barbara																	4
882.	Przewłocki Stefan																	5
883.	Przybylska Krystyna																	3
884.	Przybylska–Kapuścińska Wiesława Maria																	2
885.	Przybylski Tadeusz																	3
886.	Przybyła Czesław Tadeusz																	3
887.	Przybyłka Antoni																	3
888.	Pstrokońska-Nawratil Grażyna																	7
889.	Puchnowski Włodzimierz																	7
890.	Puzewicz Zbigniew	x																6
891.	Puzynski Stanisław					x												4
892.	Pyrasz Marian		x	x														3
893.	Rabska Teresa																	1
894.	Rachuba Andrzej																	1
895.	Raczek Joachim																	4
896.	Radomski Wojciech																	5
897.	Radwański Stanisław																	7
898.	Radwańska Urszula																	4
899.	Radziejewicz-Winnicki Andrzej																	1
900.	Radzikowski Czesław																	4

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sektoria
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
901.	Rajkiewicz Antoni				x	x	x											2
902.	Rajman Jan				x	x												2
903.	Rakowski Andrzej									x								6
904.	Rakowski Gustaw	x	x	x	x	x												6
905.	Rasiowa Helena		x															5
906.	Raszeja Stefan		x	x	x	x												4
907.	Ratajczak Henryk					x												5
908.	Ratajczak Mariusz Zdzisław															x		4
909.	Rączka Jan		x															6
910.	Rączkowski Stanisław						x											2
911.	Reguła Jan															x		4
912.	Rejman Aleksander	x	x	x														3
913.	Reykowski Janusz	x																1
914.	Richling Andrzej										x	x	x					5
915.	Riedel Adolf								x									3
916.	Rodziński Stanisław												x					7
917.	Rogalski Antoni															x		6
918.	Rokita Jerzy							x						x				2
919.	Romanuk Kazimierz	x	x															2
920.	Romanowska Maria Hanna															x	x	2
921.	Romanowski Władysław					x												5
922.	Rondio Zbysław																	4
923.	Roszkowski Janusz									x			x					6
924.	Roszkowski Kazimierz														x			4
925.	Roszczewski Marcin																	2
926.	Rozynek-Lukanowska Wanda							x										4
927.	Różkowski Andrzej									x								5
928.	Różycki Marian																x	3
929.	Różycka Michał												x			x	x	5
930.	Rubinkiewicz Ryszard																	1

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
931.	Rudnicka Wiesława																
932.	Rudnik Jan	x	x													x	3
933.	Rudobieliska Maria		x	x													4
934.	Rudowicz Bronisław		x	x		x		x									4
935.	Rudowski Witold					x	x	x									2
936.	ks. Rusecki Marian																4
937.	Rut Tadeusz				x											x	1
938.	Rutkowski Antoni	x		x	x												6
939.	Rutkowski Bolesław					x											3
940.	Rutkowski Leszek															x	4
941.	Rużyłło Edward	x														x	6
942.	Rużyłło Witold																4
943.	Rychlewski Jan	x	x													x	4
944.	Rychlik Tadeusz				x												5, 6
945.	Rychling Andrzej																2
946.	Ryjl-Nardzewski Czesław								x								5
947.	Ryncarz Tadeusz									x		x					5
948.	Rypniewski Wojciech Robert				x											x	6
949.	Ryżewski Jan																5
950.	Rzepka Wojciech											x					4
951.	Rżysko Jerzy	x	x	x	x												1
952.	Sadok Lucjan					x	x										6
953.	Sadowski Wiesław					x											6
954.	Sakwa Władaw	x	x	x	x												2
955.	Salamon Maciej																6
956.	Salwa Zbigniew	x	x	x												x	1
957.	Samborski Zbigniew																1
958.	Sarna Tadeusz																3
959.	Sasimowski Ewald	x	x														5
960.	Sawczuk Antoni	x															3
																	6

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja	
		CKK					CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII			
961.	Sawicki Stefan						x										1
962.	Schramm Tomasz															x	1
963.	Seidler G. Leopold	x	x	x													1
964.	Seidler Jerzy	x															6
965.	Semczuk Antoni				x												1
966.	Semczuk Bolesław	x			x	x											4
967.	Senger Alfons				x												4
968.	Seńczuk Witold					x	x										4
969.	Serczyk Władysław								x		x						1
970.	Siatkowski Janusz							x	x	x							1
971.	Siciński Jacek Waldemar														x		3
972.	Siemek Jakub					x		x	x	x	x	x			x		6
973.	Siemion Ignacy Zenon							x	x	x							5
974.	Sieniawski Michał														x		6
975.	Sikora Włodzimierz		x														6
976.	Siłkowski Władaw				x		x										4
977.	Skalmierski Bogdan								x	x							6
978.	Skarżyński Henryk														x		4
979.	Skąpski Józef																1
980.	Skoczek Andrzej		x														6
981.	Skonupska Anna Maria														x		3
982.	Skotnicki Jan										x						7
983.	ks. Skowronek Alfons						x										1
984.	Skubalanka Teresa	x															1
985.	Skwarski Tadeusz						x										6
986.	Ślawiński Andrzej														x		2
987.	Ślawiński Stanisław	x															6
988.	Ślonski Ryszard															x	3
989.	Śmak Józef		x				x	x	x		x						5
990.	Smolik Roman			x													4

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
991.	Sobański Remigiusz																	1
992.	Sobczyk Lucjan	x	x	x														5
993.	Sobczewski Adam																	5
994.	Soldaczuk Józef				x	x												2
995.	Soltyk Tadeusz		x															6
996.	Sosińska-Kalata Barbara															x		1
997.	Sosnowski Leonard	x	x	x														5
998.	Sosnowski Ryszard	x	x	x	x		x											5
999.	Sośniak Mieczysław				x	x												1
1000.	Sośnierz Marian		x															4
1001.	Sozański Henryk																	4
1002.	Spruch Wiesław			x														2
1003.	Szrednicki Roman															x		5
1004.	Stachura Jerzy																	4
1005.	Stachurski Wiesław									x		x	x					6
1006.	Stala Marian																x	1
1007.	Staliński Bohdan	x																5
1008.	Stankowski Jan									x		x	x				x	5
1009.	Staniszewski Bogumił																	6
1010.	Starczewski Marian																	5
1011.	Starkel Leszek																	5
1012.	Starzycki Stanisław																	3
1013.	Starzyńska Teresa																x	4
1014.	Starzyński Juliusz	x																1
1015.	Stawczyk Zdobysław									x								4
1016.	Stec Wojciech																	5
1017.	Steffen Jan									x	x	x	x					4
1018.	Stettner Łukasz																x	5
1019.	Steyer Donald																	1
1020.	Stępień Antoni Bazylej																	1

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sekcja
		CKK								CK								
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
1021.	Straszak Andrzej	x																6
1022.	Strelau Jan			x	x													1
1023.	Strent Zygmunt Rafał										x	x		x				7
1024.	Stróżewski Władysław						x	x	x	x								1
1025.	Strójakiewicz Tadeusz														x			2
1026.	Stuhr Jerzy													x				7
1027.	Stupnicki Jacek								x			x						6
1028.	Strzelczyk Jerzy									x	x	x						1
1029.	Suchodolski Stanisław						x			x								1
1030.	Sudol Stanisław								x	x	x							2
1031.	Sulima Roch											x	x					1
1032.	Sulek Antoni															x		1
1033.	Swatler Lesław				x	x												2
1034.	Sylwester Janusz Andrzej															x		5
1035.	Szacki Jerzy						x	x	x									1
1036.	Szadkowska-Szatczyk Irena Hanna															x		4
1037.	Szaflik Jerzy															x		4
1038.	Szala Józef Jan													x	x	x		6
1039.	Szarawara Józef						x											6
1040.	Szarkowski Jan				x													3
1041.	Szarnach Henryk				x	x												4
1042.	Szczepanik Zenon				x	x												2
1043.	Szczepański Andrzej													x				5
1044.	Szczepiński Wojciech	x	x	x	x	x	x											6
1045.	Szczepański Marek Stanisław															x	x	1
1046.	Szczepiński Olech	x	x															4
1047.	Szczerbowski Jan						x	x	x	x	x					x		3
1048.	Szczucki Lech																	1
1049.	Szefer Gwidon											x	x					6
1050.	Szefer Piotr Maria															x	x	4

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																								
		CKK						CK																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																										
1051.	Szeptycki Andrzej																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																							

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sektora
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
1081.	Szymczak Mieczysław				x													1
1082.	Śliwski Bogusław Marian														x		x	1
1083.	Śliwski Jacek Tadeusz																x	6
1084.	Śliwski Tadeusz		x	x	x	x												6
1085.	Słopek Stefan	x	x	x	x													4
1086.	Śmiech Witold					x												1
1087.	Świątek Żelazna Barbara									x								7
1088.	Świątkiewicz Wojciech Krzysztof															x		1
1089.	Świątek Jerzy								x	x								1
1090.	Świt Alfred	x	x	x	x	x												6
1091.	Świtoniski Eugeniusz													x	x			6
1092.	Sylwester Janusz																	5
1093.	Tadeusiewicz Ryszard											x	x	x	x			6
1094.	Tajduś Antoni Józef															x		6
1095.	Taler Marian Jan															x		6
1096.	Taniewski Marian									x	x							5
1097.	Targonski Zdzisław Jan														x	x		3
1098.	Tarkowski Krzysztof A.		x	x														3
1099.	Tarlecki Andrzej														x			5
1100.	Tazbir Janusz	x	x	x	x	x				x	x		x	x				1
1101.	Teisseyre Roman	x	x	x														5
1102.	Tendera Michał												x		x	x		4
1103.	Terlecki Andrzej														x			5
1104.	Theiss Wiesław Tomasz														x	x		1
1105.	Timofiejuk Igor			x	x	x												2
1106.	Tłokiński Waldemar										x							1
1107.	Tomala Kazimierz																x	3
1108.	Tomaszewski Adam																	1
1109.	Tomaszewski Mieczysław									x	x	x	x	x				1,7
1110.	Tomaszewski Tadeusz		x															1

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja		
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
1111.	Tomczak Andrzej					x												1
1112.	Topolski Jerzy	x	x															1
1113.	Torbisz Władysław								x									6
1114.	Traczyk Władysław Zygmunt		x	x														4
1115.	Trautman Andrzej	x	x	x														5
1116.	Tremapala Edmund					x	x											1
1117.	Trojan Przemysław				x	x												3
1118.	Trojanowicz Zofia								x									1
1119.	Trojanowski Tomasz										x				x			4
1120.	Truszczyński Marian	x	x	x	x	x	x	x										3
1121.	Trutwin Władaw							x										6
1122.	Trzciniecki Jerzy	x	x	x		x												2
1123.	Trzebski Andrzej				x	x	x					x						4
1124.	Tucholska Zbyszko		x															3
1125.	Tunia Henryk								x	x	x							6
1126.	Turkiewicz Marianna											x						5
1127.	Turski Władysław									x								5
1128.	Tuszyński Władaw	x	x	x														6
1129.	Twardowska Anna													x	x			7
1130.	Twardowski Tomasz											x	x	x	x			3
1131.	Tybarski Włodzimierz Bernard														x	x		1
1132.	Tyłkowski Andrzej													x	x	x		6
1133.	Tyłman Donat			x		x	x	x										4
1134.	Tyloch Witold					x												1
1135.	Tyszkła Zbigniew				x	x												1
1136.	Ulatowski Tadeusz					x	x											4
1137.	Urbańczyk Stanisław		x															1
1138.	Urbanik Kazimierz					x												5
1139.	Uziak Zofia		x															3
1140.	Vetulani Jerzy								x	x	x	x						4

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sektja
		CKK					CK											
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
1141.	Wachowicz Jan																VIII	
1142.	Wajand Jan Aleksander	x	x														x	6
1143.	Walczak Aleksander									x								6
1144.	Walczak Bogdan																	6
1145.	Walecki Michał Jerzy																	1
1146.	Walner Grzegorz Józef																	4
1147.	Wapiński Roman			x				x	x								x	4
1148.	Wardziński Wiesław		x	x													x	4
1149.	Wamuziński Krzysztof																	1
1150.	Wasilewski Jerzy																	5
1151.	Wasilewski Witold	x	x				x											6
1152.	Walent Janusz						x											5
1153.	Wąsowicz Erwin																	6
1154.	Welfe Władysław		x	x													x	3
1155.	Werle Józef	x																2
1156.	Wernik Andrzej	x																5
1157.	Wesołowska-Firlej Anna Krystyna																	5
1158.	Wesołowski Krzysztof																	7
1159.	Wesołowski Włodzimierz	x	x															6
1160.	Węgierski Jerzy									x								1
1161.	Węglarz Jan						x	x	x									6
1162.	Węgorzek Władysław	x	x	x														3
1163.	Węgrzyn Grzegorz																	3
1164.	Węgrzyn Jan		x	x														6
1165.	Węgrzyn Stefan	x	x	x	x	x												6
1166.	Wężyk Stanisław									x								3
1167.	Wiater Jerzy						x											1
1168.	Wichacz Zbigniew Stanisław																	7
1169.	Wiczysty Artur																	6
1170.	Wierzbowski Marek																	1

I.p.	NAZWISKO IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja		
		CKK						CK										
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
1171.	Wierchowicki Kazimierz Lech	x	x	x														3
1172.	Wiewiórowski Madij	x	x	x														5
1173.	Więkowski Jerzy				x													2
1174.	Więkowski Józef		x	x														6
1175.	Wilczyński Władaw	x	x															2
1176.	Wilde Piotr	x	x	x	x	x												6
1177.	Wilhelmi Zdzisław						x											5
1178.	Wilkin Jerzy										x	x						2
1179.	Willusz Józef										x	x	x					3
1180.	Winiarski Bolesław				x													2
1181.	Winkowski Józef						x											5
1182.	Winnicki Tomasz					x			x	x	x	x	x					6
1183.	Wiśniewski Feliks		x	x														6
1184.	Wit Andrzej Franciszek													x	x	x		4
1185.	Witczak Franciszek				x													3
1186.	Witek Edward							x										4
1187.	Włochowicz Andrzej						x	x		x	x	x						5,6
1188.	Włodarski Zienowit						x											1
1189.	Wnuik Lipiński Edmund													x	x			1
1190.	Wojciechowicz Bolesław					x			x	x								6
1191.	Wojciechowski Stefan				x	x												6
1192.	Wojciechowski Walter					x												5
1193.	Wojciszke Bogdan										x							1
1194.	Wojewnik Jan				x													2
1195.	Wojnarowski Józef								x									6
1196.	Wojtak Maria														x	x		1
1197.	Wojtaszczyk Konstanty Adam													x	x	x		1
1198.	Wojtaszek Tadeusz	x			x	x												3
1199.	Wojtczak Lech	x	x	x														3
1200.	Wojtczak Jan				x													5

Ip.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sektja																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																													
		CKK					CK																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																						
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																															
1201.	Wojtyna Andrzej																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																												</

Lp.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI														Sekcja			
		CKK					CK												
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII					
1231.	Zabrodzki Jan																		6
1232.	Zagaja Stanisław		x	x	x	x													3
1233.	Zagrobelny Zdzisław																		4
1234.	Zahorski Andrzej																		1
1235.	Zając Kazimierz					x													2
1236.	Zajgner Jerzy				x														4
1237.	Zakrzewski Bogdan	x			x														1
1238.	Zakrzewski Kazimierz										x	x	x	x					6
1239.	Zaleska Małgorzata																	x	2
1240.	Zaleski Zbigniew													x					1
1241.	Zalewski Kacper				x						x	x	x	x					5
1242.	Zabachowski Włodzimierz									x	x	x	x	x					3
1243.	Zaremba Piotr		x																6
1244.	Zarzycki Kazimierz				x	x						x	x	x					3
1245.	Zarzycki Maciej					x				x	x	x	x	x					6
1246.	Zasadziński Józef														x	x			6
1247.	Zastawny Władysław	x				x													2
1248.	Zawadzki Bogdan Włodzimierz																	x	1
1249.	Zawadzki Sylwester				x														1
1250.	Zawitza Janusz				x														3
1251.	Zeidler-Janiszewska Anna Magdalena																	x	1
1252.	Zejc Alfred				x														4
1253.	Zelias Aleksander																		2
1254.	Zieliński Adam											x	x	x					1
1255.	Zieliński Eugeniusz												x	x					1
1256.	Zieliński Henryk								x										5
1257.	Zieliński Jan																		6
1258.	Zieliński Kazimierz																		3
1259.	Zieliński Maciej	x	x	x														x	1
1260.	Ziembriski Zygmunt									x	x	x							1

I.p.	NAZWISKO I IMIĘ	CZŁONKOSTWO W KADENCJI																Sektja
		CKK								CK								
		I	II	III	IV	V	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII				
1261.	Zienkowski Leszek							x										2
1262.	Zientalski Marian					x		x					x					6
1263.	Zimak Ryszard														x			7
1264.	Zin Wiktor		x															6
1265.	Ziołek Edward					x												3
1266.	Ziółko Jerzy					x						x		x				6
1267.	Ziótkowski Józef					x								x				5
1268.	Zoili Andrzej														x	x		1
1269.	Zurzycki Jan	x		x														3
1270.	Zwolńska Krystyna																	1
1271.	Żróbek Ryszard Kazimierz										x						x	5
1272.	Żabiński Witold					x		x										5
1273.	Żak Jan					x												1
1274.	Żernicki Bogusław					x												3
1275.	Żuchowski Adam			x														6
1276.	Żukowski Leszek										x							3
1277.	Żukowski Waldemar														x		x	3
1278.	Żukowski Maciej		x	x														3
1279.	Żurowski Marian																	1
1280.	Żydowo Mariusz																	4
1281.	Żygulska-Mach Helena										x							4

Dane statystyczne z działalności CK i CKK

CENTRALNA KOMISJA DO SPRAW TYTUŁU NAUKOWEGO I STOPNI NAUKOWYCH / CENTRALNA KOMISJA DO SPRAW STOPNI I TYTUŁU Statystyczne ujęcie najważniejszych zadań realizowanych w latach 1991 – 2019													
Rodzaj sprawy	Liczba rozpatrzonych spraw w poszczególnych latach												
	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003
Przedstawienie kandydatów do tytułu profesora	542	615	405	322	400	505	420	555	648	557	592	671	577
Zatwierdzenie uchwał o nadaniu stopnia doktora habilitowanego	673	1087	968	803	682	812	714	759	929	864	788	908	880
Wnioski o przyznanie uprawnień do nadawania stopni	39	45	109	39	52	51	61	63	57	54	53	69	61
Odwołania od uchwał rad jednostek organizacyjnych	23	29	40	25	18	20	14	20	19	19	12	22	16
Wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy	32	76	129	73	63	59	37	36	39	34	43	47	55
Suma	1309	1852	1651	1262	1215	1447	1246	1433	1692	1528	1488	1717	1589

CENTRALNA KOMISJA DO SPRAW TYTUŁU NAUKOWEGO I STOPNI NAUKOWYCH / CENTRALNA KOMISJA DO SPRAW STOPNI I TYTUŁU Statystyczne ujęcie najważniejszych zadań realizowanych w latach 1991–2019													
Rodzaj sprawy	Liczba rozpatrzonych spraw w poszczególnych latach												
	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Przedstawienie kandydatów do tytułu profesora	549	607	1048	507	589	532	554	604	857	689	1039	597	421
Zatwierdzenie uchwał o nadaniu stopnia doktora habilitowanego	989	948	1586	32	7	1	3						
Wnioski o przyznanie uprawnień do nadawania stopni	51	55	161	89	119	92	89	98	97	64	61	96	136
Odwwołania od uchwał rad jednostek organizacyjnych	28	17	58	41	50	54	71	64	90	79	106	89	102
Wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy	69	56	107	41	28	14	17	20	24	13	16	21	30
Wyznaczenie recenzentów lub powołania komisji w habilitacjach			1304	1117	1197	1223	1460	1582	2127	3544	1852	1730	2147
Suma	1686	1606	4264	1827	1990	1916	2194	2368	3195	4389	3074	2533	2836

CENTRALNA KOMISJA DO SPRAW TYTUŁU NAUKOWEGO I STOPNI NAUKOWYCH / CENTRALNA KOMISJA DO SPRAW STOPNI I TYTUŁU Statystyczne ujęcie najważniejszych zadań realizowanych w latach 1991–2019			
Rodzaj sprawy	Liczba rozpatrzonych spraw w poszczególnych latach		
	2017	2018	2019
Przedstawienie kandydatów do tytułu profesora	388	531	769
Wnioski o przyznanie uprawnień do nadawania stopni	55	49	66
Odwwołania od uchwał rad jednostek organizacyjnych	95	110	116
Wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy	25	29	19
Wyznaczenie recenzentów lub powołania komisji w habilitacjach	1825	2493	4156
Suma	2388	3212	5126

Najważniejsze akty prawne dotyczące działalności Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów

**Ustawa z dnia 12 września 1990 r.
o tytule naukowym i stopniach
(Dz. U. z 1990 r. Nr 65 poz. 386, z 1997 r. Nr 43 poz. 272, z 2000 r.
Nr 120 poz. 1268)**

Art. 1.

1. Stopniami naukowymi są stopnie doktora i doktora habilitowanego określonej dziedziny nauki lub dziedziny sztuki w zakresie danej dyscypliny naukowej lub artystycznej.
2. Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, zwana dalej „Centralną Komisją”, określa w formie uchwały dziedziny nauki i dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne. Dyscyplina naukowa (artystyczna) może być tożsama z dziedziną nauki (sztuki).

Art. 2.

Stopnie naukowe są nadawane w jednostkach organizacyjnych szkół wyższych oraz w innych placówkach naukowych, które posiadają uprawnienie do ich nadawania, zwanych dalej „jednostkami organizacyjnymi”.

Art. 3.

1. Uprawnienie do nadawania stopnia naukowego doktora może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej osiem osób posiadających tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego, reprezentujących dziedzinę nauki, w zakresie której jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie.

2. W zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, może otrzymać jednostka organizacyjna zatrudniająca w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej pięć osób posiadających tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego.

3. Uprawnienie do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej dwanaście osób posiadających tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego, w tym co najmniej sześć osób posiadających tytuł naukowy, reprezentujących dziedzinę nauki, w zakresie której jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie.

4. W zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych uprawnienie, o którym mowa w ust. 3, może otrzymać jednostka zatrudniająca w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej siedem osób posiadających tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego, w tym co najmniej pięć osób posiadających tytuł naukowy.

5. Uprawnienie do nadawania stopni naukowych może obejmować tylko te dyscypliny naukowe, które w danej jednostce organizacyjnej są reprezentowane przez co najmniej pięć osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, posiadających tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego, a w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych – przez co najmniej trzy takie osoby.

Art. 4.

Uprawnienie, o którym mowa w art 2 i 3, jest nadawane na wniosek jednostki organizacyjnej przez Centralną Komisję, która bierze pod uwagę poziom działalności naukowej lub artystycznej jednostki. W odniesieniu do jednostek organizacyjnych szkolnictwa wyższego Centralna Komisja nadaje to uprawnienie po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

Art. 5.

1. Przewodniczący Centralnej Komisji ogłasza w Monitorze Polskim wykaz dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, w zakresie których mogą być nadawane stopnie naukowe, jak również wykaz jednostek organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopni naukowych wraz z określeniem nazw nadawanych stopni naukowych.

2. Tryb zgłaszania wniosków o przyznanie uprawnienia do nadawania stopni naukowych określa przewodniczący Centralnej Komisji.

Art. 6.

1. Uprawnienie do nadawania stopni naukowych ulega zawieszeniu z mocy prawa od dnia, w którym liczba pracowników zatrudnionych w jednostce organizacyjnej zmniejszyła się poniżej minimum określonego w art. 3.
2. O sposobie zakończenia przewodów doktorskich i habilitacyjnych wszczętych przed dniem, o którym mowa w ust. 1, decyduje Centralna Komisja.
3. Jednostka organizacyjna zawiadamia niezwłocznie Centralną Komisję o zmianach w stanie zatrudnienia wpływających na uprawnienie do nadawania stopni naukowych.

Art. 7.

1. Centralna Komisja dokonuje okresowej oceny poziomu działalności naukowej lub artystycznej stanowiącej podstawę nadawania stopni naukowych w jednostce organizacyjnej, a także zasadności uchwał w sprawie nadawania stopni naukowych.
2. Jeżeli ocena, o której mowa w ust. 1, jest negatywna, Centralna Komisja może:
 - 1) ograniczyć uprawnienie przez zobowiązanie jednostki organizacyjnej do przedstawiania Komisji do zatwierdzenia każdej uchwały o nadaniu stopnia naukowego doktora,
 - 2) zawiesić uprawnienie na czas określony, nie dłuższy niż trzy lata,
 - 3) pozbawić uprawnienia.
3. W przypadku zawieszenia lub pozbawienia uprawnienia, czynności związane z zakończeniem przewodów doktorskich i habilitacyjnych przeprowadza jednostka wskazana przez Centralną Komisję.
4. Ponowne nadanie uprawnienia po jego pozbawieniu, przywrócenie zawieszonego uprawnienia przed upływem określonego czasu lub uchylenie ograniczenia uprawnienia następuje w trybie i na zasadach obowiązujących przy nadawaniu uprawnienia.
5. Jeżeli ocena, o której mowa w ust. 1, jest szczególnie wysoka, Centralna Komisja może postanowić, że uchwały rady tej jednostki o nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego nie wymagają zatwierdzenia, o którym mowa w art. 17 ust. 1, i stają się prawomocne z chwilą podjęcia. Postanowienie to może być uchylone w razie zmiany oceny, o której mowa w ust. 1.
6. Przewodniczący Centralnej Komisji ogłasza w Monitorze Polskim uchwały Centralnej Komisji w sprawach, o których mowa w ust. 2, 4 i 5.

Art. 8.

W razie braku w kraju jednostki organizacyjnej właściwej dla przeprowadzenia określonego przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego, Centralna Komisja, działając na wniosek jednostki organizacyjnej lub z urzędu, może zarządzić uzupełnienie składu rady wskazanej przez siebie jednostki o osoby nie będące członkami tej rady. Osoby te mają uprawnienia członka danej rady w sprawach tego przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego.

Art. 9.

1. Stopień naukowy jest nadawany w drodze przewodu wszczętego na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia.
2. Przewód habilitacyjny może być również wszczęty, za zgodą zainteresowanego, na wniosek jednostki zatrudniającej.

Art. 10.

1. Stopień doktora nadaje się osobie, która:
 - 1) posiada tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera, lekarza lub inny równorzędny,
 - 2) zdała z wynikiem pomyślnym egzaminy doktorskie w zakresie określonym przez radę jednostki organizacyjnej,
 - 3) przedłożyła i obroniła rozprawę doktorską.
2. Egzaminy doktorskie przeprowadzane są w zakresie:
 - 1) dyscypliny podstawowej odpowiadającej tematowi rozprawy doktorskiej,
 - 2) dyscypliny dodatkowej,
 - 3) języka obcego nowożytnego.
3. Do przewodu doktorskiego można także w drodze wyjątku dopuścić osobę, która ukończyła studia zawodowe w szkole wyższej, jeżeli osoba ta osiągnęła rezultaty świadczące o szczególnych uzdolnieniach do pracy naukowej.

Art. 11.

1. Rozprawa doktorska, pisana pod opieką promotora, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie przez autora zagadnienia naukowego oraz wykazywać jego ogólną wiedzę teoretyczną w danej dyscyplinie naukowej i umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

2. Praca projektowa, konstrukcyjna lub technologiczna może stanowić rozprawę doktorską, jeżeli odpowiada warunkom określonym w ust. 1.
3. Rozprawę doktorską może także stanowić samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej, jeżeli wykazuje ona indywidualny wkład kandydata, odpowiadający warunkom określonym w ust. 1.
4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do wyników twórczości artystycznej.

Art. 12.

1. Przewód doktorski przeprowadza i stopień naukowy doktora nadaje:
 - 1) w szkole wyższej – rada wydziału lub rada naukowa innej jej jednostki,
 - 2) w innej placówce naukowej – rada naukowa.
2. Czynności przewodu doktorskiego kończą się uchwałami rady jednostki organizacyjnej w przedmiocie:
 - 1) wszczęcia przewodu doktorskiego i wyznaczenia promotora,
 - 2) wyznaczenia recenzentów,
 - 3) przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony,
 - 4) nadania stopnia naukowego doktora.
3. Uprawnienie do podejmowania uchwały, o której mowa w ust. 2 pkt 3, rada jednostki organizacyjnej może przekazać powołanej w tym celu komisji.

Art. 13.

1. Uchwała o nadaniu stopnia naukowego doktora staje się prawomocna z chwilą jej podjęcia.
2. Uchwała o nadaniu stopnia naukowego doktora, podjęta przez radę jednostki organizacyjnej, której uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora zostały ograniczone zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 1, staje się prawomocna z chwilą jej zatwierdzenia przez Centralną Komisję. Uchwała jest przedstawiana Centralnej Komisji, wraz z aktami przewodu doktorskiego, w terminie miesiąca od dnia jej podjęcia. O zatwierdzeniu uchwały Centralna Komisja rozstrzyga w terminie czterech miesięcy od dnia otrzymania uchwały.

Art. 14.

Do przewodu habilitacyjnego może być dopuszczona osoba, która, posiadając stopień naukowy doktora, uzyskała znaczny dorobek naukowy lub artystyczny i przedłożyła rozprawę habilitacyjną.

Art. 15.

1. Rozprawa habilitacyjna powinna stanowić znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej.
2. Rozprawę habilitacyjną może stanowić – powstałe po uzyskaniu stopnia naukowego doktora – dzieło, opublikowane w całości lub zasadniczej części, albo jednotematyczny cykl publikacji. Wymaganiu opublikowania czyni za-
dość upowszechnienie rozprawy w społeczności naukowej danej dziedziny nauki, o czym powiadamia się wszystkie jednostki organizacyjne działające w zakresie tej dziedziny.
3. Rozprawę habilitacyjną może stanowić zrealizowane oryginalne osiągnię-
cie projektowe, konstrukcyjne lub technologiczne, jeżeli spełnia wymaganie określone w ust. 1.
4. Rozprawę habilitacyjną może stanowić część pracy zbiorowej, jeżeli opra-
cowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego, odpo-
wiadającym wymaganiu określonemu w ust. 1.
5. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do wyników twórczości arty-
stycznej.
6. Obowiązek publikacji nie dotyczy rozprawy habilitacyjnej, której przed-
miot jest objęty tajemnicą państwową.

Art. 16.

1. Przewód habilitacyjny przeprowadza i stopień naukowy doktora habilito-
wanego nadaje:
 - 1) w szkole wyższej – rada wydziału lub rada naukowa innej jej jednostki,
 - 2) w innej placówce naukowej – rada naukowa.
2. Czynności przewodu habilitacyjnego kończą się uchwałami rady jednostki
organizacyjnej w przedmiocie:
 - 1) wszczęcia przewodu habilitacyjnego,
 - 2) wyznaczenia recenzentów,
 - 3) dopuszczenia do kolokwium habilitacyjnego,
 - 4) przyjęcia kolokwium habilitacyjnego,
 - 5) przyjęcia wykładu habilitacyjnego,
 - 6) nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Art. 17.

1. Uchwała o nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego staje się prawomocna z chwilą jej zatwierdzenia przez Centralną Komisję, z zastrzeżeniem art. 7 ust. 5. Uchwała jest przedstawiana Centralnej Komisji wraz z aktami przewodu habilitacyjnego w terminie miesiąca od dnia podjęcia uchwały. O zatwierdzeniu uchwały Centralna Komisja rozstrzyga w terminie sześciu miesięcy od dnia otrzymania uchwały.

2. W przypadku niezatwierdzenia uchwały o nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego, rada jednostki organizacyjnej lub osoba ubiegająca się o nadanie stopnia naukowego może, w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia jej rozstrzygnięcia, wystąpić do Centralnej Komisji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Centralna Komisja rozpatruje wniosek w terminie czterech miesięcy. Recenzenci w przewodzie habilitacyjnym uczestniczą w postępowaniu przed Centralną Komisją na prawach strony.

Art. 18.

1. Uchwały, o których mowa w art. 12 ust. 2 i art. 16 ust. 2, są podejmowane w głosowaniu tajnym i zapadają bezwzględną większością oddanych głosów przy obecności co najmniej połowy ogólnej liczby osób uprawnionych do głosowania.

2. Do głosowania, o którym mowa w ust. 1, uprawnieni są członkowie rady właściwej jednostki organizacyjnej posiadający tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego, a ponadto osoby zaproszone do uzupełnienia składu rady zgodnie z art. 8 oraz recenzenci rozprawy, a w czynnościach przewodu doktorskiego – także promotor rozprawy doktorskiej.

3. W przewodach doktorskich powołuje się co najmniej dwóch, a w przewodach habilitacyjnych co najmniej trzech recenzentów, w tym nie więcej niż jednego zatrudnionego w tej samej szkole wyższej (innej placówce naukowej), której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie stopnia naukowego, oraz nie więcej niż jednego będącego członkiem rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej przewód.

4. Promotorem w przewodzie doktorskim oraz recenzentem rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej może być osoba posiadająca tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie danej lub pokrewnej dziedziny nauki lub sztuki.

Art. 19.

1. Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia naukowego może wnieść od uchwał, o których mowa w art. 12 ust. 2 i art. 16 ust. 2, jeżeli są one odmowne, odwołanie do Centralnej Komisji za pośrednictwem rady właściwej jednostki organizacyjnej w terminie jednego miesiąca od dnia powiadomienia o treści uchwały. Rada przekazuje odwołanie Centralnej Komisji wraz ze swoją opinią i aktami przewodu w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia odwołania.
2. Po rozpatrzeniu odwołania, w terminie nie dłuższym niż sześć miesięcy, Centralna Komisja albo utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę, albo uchylając ją przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia radzie tej samej lub innej jednostki organizacyjnej.

Art. 20.

1. Osobom, którym wszczęto przewód doktorski lub które przygotowują się do wszczęcia przewodu habilitacyjnego, mogą być przyznawane stypendia.
2. Minister Edukacji Narodowej określa, w drodze rozporządzenia, zasady przyznawania stypendiów, o których mowa w ust. 1, ich wysokość oraz prawa i obowiązki osób pobierających te stypendia.

Art. 21.

Pracownikowi nie będącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym, przygotowującemu rozprawę doktorską lub habilitacyjną, przysługuje, na jego wniosek, płatny urlop w wymiarze dwudziestu ośmiu dni roboczych na przygotowanie obrony rozprawy doktorskiej lub kolokwium habilitacyjnego oraz zwolnienie od pracy na przeprowadzenie obrony rozprawy doktorskiej lub kolokwium habilitacyjnego, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Art. 22.

1. Zasady uznawania stopni naukowych nadanych za granicą za równorzędne ze stopniami naukowymi, o których mowa w ustawie, określają umowy międzynarodowe.
2. W braku postanowień umów międzynarodowych stopnie naukowe uzyskane za granicą mogą być uznane, w drodze nostryfikacji, za równorzędne ze stopniami naukowymi określonymi w ustawie. Prezes Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zasady i tryb nostryfikacji stopni naukowych uzyskanych za granicą.

Rozdział 2

Tytuł naukowy

Art. 23.

1. Tytułem naukowym jest tytuł profesora określonej dziedziny nauki albo określonej dziedziny sztuki.
2. Przepis art. 1 ust. 2 stosuje się odpowiednio do tytułu naukowego.

Art. 24.

1. Tytuł naukowy nadaje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Tytuł naukowy jest dożywotni.

Art. 25.

1. Tytuł naukowy może być nadany osobie, która uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego i od chwili uzyskania tego stopnia wydatnie powiększyła swój dorobek naukowy oraz posiada poważne osiągnięcia dydaktyczne.
2. Za dorobek naukowy uważa się również wybitne zrealizowane osiągnięcia projektowe, konstrukcyjne lub technologiczne.
3. Za osiągnięcia dydaktyczne uważa się również znaczący udział w zorganizowanym kształceniu kadr naukowych oraz kierowanie zespołami badawczymi.
4. W zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych:
 - 1) stopień naukowy nie stanowi warunku nadania tytułu naukowego,
 - 2) przez użyte w ust. 1 i 2 określenia: praca naukowa i dorobek naukowy należy rozumieć odpowiednio również pracę artystyczną i dorobek artystyczny.
5. Centralna Komisja może w drodze wyjątku, na wniosek rady właściwej jednostki organizacyjnej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego, dopuścić do wszczęcia postępowania o nadanie tytułu naukowego osobie, która posiada stopień naukowy doktora i ma wybitne osiągnięcia naukowe.

Art. 26.

1. Postępowanie o nadanie tytułu naukowego wszczyna się, za zgodą zainteresowanego, na wniosek rady jednostki organizacyjnej działającej w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki albo na wniosek osoby ubiegającej się

o nadanie tego tytułu, poparty opiniami trzech osób posiadających tytuł naukowy danej dziedziny nauki lub sztuki.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, składa się radzie wybranej jednostki organizacyjnej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki. Art. 8 stosuje się odpowiednio.

3. Czynności postępowania w sprawach o nadanie tytułu naukowego kończą się uchwałami rady w przedmiocie:

- 1) wszczęcia postępowania o nadanie tytułu naukowego,
- 2) wyznaczenia recenzentów,
- 3) poparcia wniosku o nadanie tytułu naukowego.

4. W postępowaniu o nadanie tytułu naukowego powołuje się co najmniej trzech recenzentów, w tym nie więcej niż jednego zatrudnionego w tej samej szkole wyższej (innej placówce naukowej), której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie tytułu naukowego, oraz nie więcej niż jednego będącego członkiem rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej postępowanie. Recenzentem może być osoba posiadająca tytuł naukowy w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki.

5. W postępowaniu o nadanie tytułu naukowego stosuje się odpowiednio przepisy art. 18 ust. 1 i 2 oraz art. 19.

Art. 27.

1. Rada właściwej jednostki organizacyjnej po podjęciu uchwały popierającej wniosek o nadanie tytułu naukowego przesyła go wraz z aktami postępowania, w terminie jednego miesiąca od podjęcia uchwały, do Centralnej Komisji.

2. Centralna Komisja przeprowadza postępowanie w przedmiocie przedstawienia kandydata do tytułu naukowego. Do tego postępowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 17.

3. Centralna Komisja podejmuje uchwałę o przedstawieniu albo nieprzedstawieniu kandydata do tytułu naukowego.

4. Centralna Komisja, w terminie jednego miesiąca od podjęcia uchwały o przedstawieniu kandydata do tytułu naukowego, składa Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o nadanie tytułu naukowego.

Art. 28.

Centralna Komisja może przekazać, w całości lub w części, swoje uprawnienia wynikające z przepisów tego rozdziału w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych organowi przedstawicielskiemu wyższego szkolnictwa artystycznego, zwanemu dalej „organem przedstawicielskim”.

Rozdział 3

Przepisy wspólne

Art. 29.

1. W postępowaniach dotyczących nadania stopnia naukowego albo tytułu naukowego oraz ograniczenia, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania stopnia naukowego, w zakresie nie uregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.
2. W razie zaistnienia przesłanek do wznowienia postępowania o nadanie stopnia naukowego albo tytułu naukowego, organem wydającym postanowienie o wznowieniu postępowania jest Centralna Komisja.

Art. 30.

1. Przyjęcie funkcji członka komisji egzaminacyjnej w przewodzie doktorskim, recenzenta w przewodzie doktorskim lub habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora, a także sporządzenie opinii na wniosek Centralnej Komisji jest obowiązkiem nauczyciela akademickiego lub innego pracownika naukowego. W uzasadnionych przypadkach może nastąpić zwolnienie od tego obowiązku.
2. Minister Edukacji Narodowej w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej określa, w drodze rozporządzenia, wysokość i zasady wypłacania wynagrodzenia za recenzje i opinie, o których mowa w ust. 1.

Art. 31.

Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb przeprowadzania czynności w przewodach doktorskim i habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego.

Rozdział 4

Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych

Art. 32.

1. Centralna Komisja działa przy Prezesie Rady Ministrów i w zakresie wydawanych przez siebie decyzji pełni funkcje centralnego organu administracji państwowej.
2. Przewodniczącą Centralnej Komisji powołuje Prezes Rady Ministrów spośród dwóch kandydatów przedstawionych przez Centralną Komisję z grona jej członków.
3. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia:
 - 1) sposób obsługi Centralnej Komisji,
 - 2) sposób ustalania wysokości środków finansowych niezbędnych dla funkcjonowania Centralnej Komisji,
 - 3) wysokość wynagrodzenia członków Centralnej Komisji,
 - 4) zakres innych świadczeń przysługujących członkom Centralnej Komisji i powoływany przez nią recenzentom, uwzględniając w szczególności, że:
 - a) obsługę merytoryczną działalności Centralnej Komisji prowadzi Biuro Centralnej Komisji, a w zakresie spraw finansowych i gospodarczych – jednostki organizacyjne Ministerstwa Edukacji Narodowej,
 - b) wysokość środków dla Centralnej Komisji planowana będzie co roku w budżecie Ministerstwa Edukacji Narodowej,
 - c) wysokość wynagrodzenia członków Centralnej Komisji ustali w relacji do maksymalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego określonego w przepisach o wynagrodzeniu nauczycieli akademickich obowiązujących w dniu 31 grudnia roku poprzedniego,
 - d) przyzna członkom Centralnej Komisji prawo do diet i innych należności za czas odbywanych podróży na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

Art. 33.

1. Kadencja Centralnej Komisji trwa trzy lata i rozpoczyna się 1 stycznia.
2. Członkiem Centralnej Komisji może zostać obywatel polski posiadający tytuł naukowy.
3. Członkowie Centralnej Komisji są wybierani przez osoby posiadające tytuł naukowy. Kandydatów na członków Centralnej Komisji mogą przedstawiać rady jednostek organizacyjnych posiadających uprawnienie do nadawania stopnia naukowego doktora.
4. W skład Centralnej Komisji wchodzi co najmniej trzech przedstawicieli każdej dziedziny nauki i sztuki.
5. Liczbę członków Centralnej Komisji oraz zasady i tryb ich wyboru określa, w drodze rozporządzenia, Prezes Rady Ministrów po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji.

Art. 34.

1. Centralna Komisja działa na posiedzeniach plenarnych lub przez swoje organy.
2. Organami Centralnej Komisji są:
 - 1) przewodniczący Centralnej Komisji,
 - 2) prezydium Centralnej Komisji,
 - 3) sekcje Centralnej Komisji.
3. Sekcja Centralnej Komisji podejmuje decyzje po zasięgnięciu opinii co najmniej jednego recenzenta. Jeżeli co najmniej jedna opinia jest negatywna, sekcja powołuje recenzenta spoza składu Centralnej Komisji.
4. Recenzenci, o których mowa w ust. 3, powinni reprezentować daną lub pokrewną dyscyplinę naukową lub artystyczną.
5. Kompetencje organów Centralnej Komisji, sposób wyboru prezydium Centralnej Komisji, jej organizację i tryb działania oraz sposób powoływania recenzentów określa uchwalony przez nią statut.

Art. 35.

Centralna Komisja przesyła jednostkom organizacyjnym roczne sprawozdania ze swojej działalności.

Rozdział 5

Przepisy szczególne

Art. 36.

1. Jednostka organizacyjna uprawniona do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego może prowadzić studia doktoranckie.
2. Zasady organizowania studiów doktoranckich w państwowych jednostkach organizacyjnych, rekrutacji na te studia, prowadzenia i odbywania tych studiów oraz zakres uprawnień, a w szczególności uprawnień pracowniczych osób je odbywających, określa Minister Edukacji Narodowej w drodze rozporządzenia.
3. Minister Edukacji Narodowej może, na wniosek niepaństwowej jednostki organizacyjnej, rozciągnąć na tę jednostkę moc obowiązującą rozporządzenia wydanego na podstawie ust. 2.

Art. 36a.

1. Za wyróżnione rozprawy doktorskie i habilitacyjne oraz za działalność naukową i naukowo-techniczną mogą być przyznawane nagrody Prezesa Rady Ministrów.
2. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, liczbę, wysokość oraz warunki i tryb przyznawania nagród.

Art. 37.

1. W zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych przeprowadza się przewody kwalifikacyjne I i II stopnia, będące podstawą przyznawania uprawnień równoważnego stopniowi naukowemu odpowiednio doktora i doktora habilitowanego lub przewody doktorskie i habilitacyjne na podstawie przepisów ustawy.
2. Do nadawania uprawnień w zakresie przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 2–8. Uprawnienia Centralnej Komisji posiada w tych sprawach organ przedstawicielski.
3. Zasady i tryb zgłaszania wniosków o przyznanie uprawnień do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia określa, w drodze rozporządzenia, Prezes Rady Ministrów po zasięgnięciu opinii organu przedstawicielskiego.

4. W przewodach kwalifikacyjnych I i II stopnia uprawnienia Centralnej Komisji posiada organ przedstawicielski.
5. Do przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia stosuje się odpowiednio przepisy tej ustawy.
6. Minister Edukacji Narodowej w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki określa, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii organu przedstawicielskiego, szczegółowe warunki i tryb przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, przy czym może wyłączyć stosowanie niektórych przepisów ustawy w zakresie wynikającym ze szczególnego charakteru tych przewodów.

Art. 38.

1. W Katolickim Uniwersytecie Lubelskim tytuł naukowy profesora nadaje Senat, po przeprowadzeniu postępowania o nadanie tytułu naukowego oraz postępowania w przedmiocie przedstawienia kandydata do tytułu naukowego, z zachowaniem przepisów ustawy.
2. Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego powiadamia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o nadaniu tytułu naukowego.
3. Tytuł naukowy nadany przez Senat Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego odpowiada tytułowi naukowemu określonymu w ustawie.

Art. 39.

Tryb i zakres uznawania przez państwo kościelnych stopni i tytułów naukowych nadawanych przez wyższe uczelnie papieskie reguluje umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Konferencją Episkopatu Polski.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 40.

1. Jednostki organizacyjne uprawnione do nadawania stopni naukowych na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują to uprawnienie, jeżeli spełniają wymagania określone w niniejszej ustawie.
2. Nie rozpatrzone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wnioski o przyznanie uprawnienia do nadawania stopnia naukowego rozpatruje się na podstawie przepisów tej ustawy.

Art. 41.

1. Stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego, uzyskane na podstawie dotychczasowych przepisów, stają się odpowiednio stopniami naukowymi doktora i doktora habilitowanego, określonymi w niniejszej ustawie.
2. Uprawnienia wynikające z przeprowadzonych przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, uzyskane na podstawie dotychczasowych przepisów, stają się uprawnieniami wynikającymi odpowiednio z przeprowadzonych przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia, określonymi w niniejszej ustawie.
3. Tytuły naukowe profesora zwyczajnego i profesora nadzwyczajnego, nadane na podstawie dotychczasowych przepisów, stają się tytułem naukowym profesora, określonym w niniejszej ustawie, z tym że osoby posiadające tytuł profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego zachowują prawo używania nadal tytułów naukowych w dotychczasowym brzmieniu.

Art. 42.

1. Przewody doktorskie, w których rady jednostek organizacyjnych wyznaczyły recenzentów, oraz przewody habilitacyjne, nie zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, są prowadzone w dalszym ciągu na podstawie przepisów tej ustawy, nawet jeśli rada jednostki organizacyjnej oraz promotorzy i recenzenci nie spełniają wymagań określonych w tych przepisach.
2. Uchwały rad jednostek organizacyjnych o powołaniu komisji i wyznaczeniu recenzentów w sprawie nadania tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego, podjęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz wnioski tychże rad o nadanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego, uchwalone przed tym dniem, stają się odpowiednio uchwałami o wszczęciu postępowania o nadanie tytułu naukowego oraz o poparciu wniosku o nadanie tytułu naukowego w rozumieniu niniejszej ustawy – nawet jeśli rada jednostki organizacyjnej nie spełnia wymagań określonych w tej ustawie. W razie istnienia takich uchwał lub wniosków, dalsze postępowanie prowadzi się na podstawie przepisów niniejszej ustawy. W pozostałych przypadkach postępowanie o nadanie tytułu naukowego umarza się z mocy prawa.
3. Postępowania o nadanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego, w których Centralna Komisja Kwalifikacyjna do Spraw Kadr Naukowych przekazała organom określonym w dotychczasowych przepisach negatywną opinię w sprawie nadania tytułu, umarza się z mocy prawa.

4. Przekazane przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Naukowych organom określonym w dotychczasowych przepisach pozytywne opinie w sprawie wniosku o nadanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego traktuje się jako uchwały Komisji w przedmiocie przedstawienia kandydata do tytułu naukowego profesora. Organy te przekazują Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o nadanie tytułu w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, z tym że zamiast Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk wniosek przekazuje Prezes Akademii.

Art. 43.

1. Kadencja Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych wygasa z dniem 31 grudnia 1990 r., z tym że w okresie od dnia wejścia w życie ustawy Komisja ta zachowuje wyłącznie uprawnienia do zatwierdzania stopni naukowych.

2. Uprawnienia Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych (w zakresie nauk wojskowych, nauki o bezpieczeństwie państwa i porządku publicznego oraz ochrony przeciwpożarowej), przysługujące dotąd odpowiednio Radzie Wyższego Szkolnictwa Wojskowego i Nauki oraz Radzie Wyższego Szkolnictwa Spraw Wewnętrznych i Nauki, wygasają z dniem wejścia w życie ustawy.

3. Wyboru pierwszego składu Centralnej Komisji należy dokonać nie później niż przed dniem 1 stycznia 1991 r. na zasadach określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 33 ust. 5, wydanym bez konieczności zasięgnięcia opinii Centralnej Komisji.

Art. 44.

W ciągu 1 roku od dnia wejścia w życie ustawy właściwe rady naukowe, rady wydziału lub senaty uczelni – na wniosek osób zainteresowanych lub z urzędu – mogą wystąpić do Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych, a po dniu 31 grudnia 1990 r. do Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych o wznowienie postępowania w sprawach, w których Centralna Komisja Kwalifikacyjna do Spraw Kadr Naukowych wydała decyzję odmawiającą zatwierdzenia uchwały rady jednostki naukowej w sprawie nadania stopnia naukowego lub negatywną opinię co do przedstawienia kandydata do tytułu naukowego.

Art. 45.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie, nie dłużej jednak niż do dnia 31 marca 1991 r., pozostają w mocy przepisy dotychczasowych aktów wykonawczych, jeżeli nie są sprzeczne z jej przepisami.

Art. 46.

Traci moc ustawa z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 202, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 oraz z 1989 r. Nr 29, poz. 154 i Nr 34, poz. 183).

Art. 47.

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

**Ustawa z dnia 14 marca 2003 r.
o stopniach naukowych i tytule naukowym
oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki
(Dz. U. z 2003 r. Nr 65 poz. 595)**

**Rozdział 1
Przepisy ogólne**

Art. 1.

1. Stopniami naukowymi są stopnie doktora i doktora habilitowanego określonej dziedziny nauki w zakresie danej dyscypliny naukowej.
2. Stopniami w zakresie sztuki są stopnie doktora i doktora habilitowanego określonej dziedziny sztuki w zakresie danej dyscypliny artystycznej.

Art. 2.

1. Tytułem naukowym jest tytuł profesora określonej dziedziny nauki.
2. Tytułem w zakresie sztuki jest tytuł profesora określonej dziedziny sztuki.

Art. 3.

1. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów, zwana dalej „Centralną Komisją”, określa, w drodze uchwały, dziedziny nauki i dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne. Dyscyplina naukowa (artystyczna) może być tożsama z dziedziną nauki (sztuki).
2. Uchwałą Centralnej Komisji, o której mowa w ust. 1, ogłasza Centralna Komisja w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 4.

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) „stopniach doktora i doktora habilitowanego” bez bliższego określenia – rozumie się przez to stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego oraz stopnie doktora i doktora habilitowanego sztuki;
- 2) „tytule profesora” bez bliższego określenia – rozumie się przez to tytuł naukowy profesora i tytuł profesora sztuki;
- 3) „jednostce organizacyjnej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to wydział, inną jednostkę organizacyjną szkoły wyższej albo inną placówkę naukową;

- 4) „radzie jednostki organizacyjnej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to radę wydziału, radę innej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej albo radę naukową innej placówki naukowej;
- 5) „rozprawie doktorskiej i rozprawie habilitacyjnej” – rozumie się przez to również pracę doktorską i habilitacyjną w zakresie sztuki.

Rozdział 2

Stopnie naukowe i stopnie w zakresie sztuki

Art. 5.

1. Stopnie doktora i doktora habilitowanego są nadawane w jednostkach organizacyjnych, które posiadają uprawnienie do ich nadawania.
2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, nadaje Centralna Komisja na wniosek jednostki organizacyjnej, biorąc pod uwagę poziom działalności naukowej lub artystycznej jednostki oraz liczbę zatrudnionych w niej osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego określoną w art. 6. W odniesieniu do jednostek organizacyjnych szkół wyższych Centralna Komisja nadaje to uprawnienie po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, wyrażonej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania przez Radę wniosku o wyrażenie opinii.
3. Centralna Komisja rozstrzyga o nadaniu uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, w terminie sześciu miesięcy od dnia otrzymania wniosku o przyznanie uprawnienia.

Art. 6.

1. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej osiem osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego, reprezentujących dziedzinę nauki lub dziedzinę sztuki, w zakresie której jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie.
2. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej dwanaście osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego, reprezentujących dziedzinę nauki lub dziedzinę sztuki, w zakresie której jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie, w tym co najmniej sześć osób posiadających tytuł profesora.

3. Uprawnienie do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego może obejmować tylko te dyscypliny naukowe lub artystyczne, które w danej jednostce organizacyjnej są reprezentowane przez co najmniej pięć osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego.

4. Osoby posiadające tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego mogą być wliczane do minimalnej liczby osób zatrudnionych, o której mowa w ust. 1-3, tylko w jednej jednostce organizacyjnej i o ile są zatrudnione w tej jednostce nie krócej niż rok.

Art. 7.

1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, tryb zgłaszania wniosków o przyznanie uprawnienia do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego, uwzględniając w szczególności wzór wniosku o przyznanie tych uprawnień oraz dokumentację, obejmującą w szczególności:

- 1) sprawozdanie jednostki ubiegającej się o przyznanie uprawnień z działalności naukowo-badawczej lub twórczości artystycznej w okresie trzech lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku;
- 2) imienny wykaz osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego zatrudnionych w tej jednostce;
- 3) imienny skład rady tej jednostki;
- 4) charakterystykę osiągnięć w zakresie kształcenia kadr i osiągnięć naukowych osób, o których mowa w pkt 2 i 3;
- 5) charakterystykę bazy badawczej tej jednostki.

2. Wykaz jednostek organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego wraz z określeniem nazw nadawanych stopni ogłasza Centralna Komisja w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 8.

1. Jednostka organizacyjna zawiadamia niezwłocznie Centralną Komisję o zmianach w stanie zatrudnienia wpływających na uprawnienie do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego.

2. Uprawnienie do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego ulega zawieszeniu z mocy prawa od dnia, w którym liczba pracowników

zatrudnionych w jednostce organizacyjnej zmniejszyła się poniżej minimum określonego w art. 6. Centralna Komisja określa termin, nie dłuższy niż dwa lata, w którym jednostka jest obowiązana spełnić warunki do przywrócenia zawieszonych uprawnień.

3. Jeżeli jednostka organizacyjna w wyznaczonym terminie nie spełni warunków, o których mowa w ust. 2, Centralna Komisja cofa uprawnienie.

4. Centralna Komisja określa warunki kontynuowania przewodów doktorskich i habilitacyjnych wszczętych przed dniem, o którym mowa w ust. 2, przez tę jednostkę organizacyjną albo wskazuje inną jednostkę organizacyjną, w której przewody te są kontynuowane.

Art. 9.

1. Centralna Komisja dokonuje okresowej oceny poziomu działalności naukowej lub artystycznej jednostki organizacyjnej, która stanowi podstawę do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego, a także zasadności uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 5 i art. 18 ust. 2 pkt 5, w sprawie nadawania tych stopni.

2. Jeżeli ocena, o której mowa w ust. 1, jest negatywna, Centralna Komisja może:

- 1) ograniczyć uprawnienie przez zobowiązanie jednostki organizacyjnej do przedstawiania Centralnej Komisji do zatwierdzenia każdej uchwały o nadaniu stopnia doktora;
- 2) zawiesić uprawnienie na czas określony, nie dłuższy niż trzy lata;
- 3) cofnąć uprawnienie.

3. W przypadku zawieszenia lub cofnięcia uprawnienia czynności związane z zakończeniem przewodów doktorskich i habilitacyjnych przeprowadza jednostka organizacyjna wskazana przez Centralną Komisję.

4. Ponowne nadanie uprawnienia po jego cofnięciu, przywrócenie zawieszonego uprawnienia przed upływem określonego czasu lub uchylenie ograniczenia uprawnienia następuje w trybie i na zasadach obowiązujących przy nadawaniu uprawnienia.

5. Jeżeli ocena, o której mowa w ust. 1, jest szczególnie wysoka, Centralna Komisja może postanowić, że uchwały rady tej jednostki o nadaniu stopnia doktora habilitowanego nie wymagają zatwierdzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1, i stają się prawomocne z chwilą ich podjęcia. Postanowienie to może być uchylone w razie zmiany oceny, o której mowa w ust. 1.

6. Uchwały Centralnej Komisji w sprawach, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3 oraz w ust. 4 i 5, ogłasza Centralna Komisja w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 10.

W razie braku w kraju jednostki organizacyjnej właściwej dla przeprowadzenia określonego przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego Centralna Komisja, działając na wniosek jednostki organizacyjnej lub z urzędu, może zarządzić uzupełnienie składu rady wskazanej przez siebie jednostki o osoby niebędące członkami tej rady. Osoby te mają uprawnienia członka danej rady w sprawach tego przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego.

Art. 11.

1. Stopień doktora i doktora habilitowanego jest nadawany w drodze przewodu wszczętego na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia.
2. Przewód habilitacyjny może być również wszczęty, za zgodą zainteresowanego, na wniosek jednostki zatrudniającej.

Art. 12.

1. Stopień doktora nadaje się osobie, która:
 - 1) posiada tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera, lekarza lub inny równorzędny;
 - 2) zdała egzaminy doktorskie w zakresie określonym przez radę jednostki organizacyjnej;
 - 3) przedstawiła i obroniła rozprawę doktorską.
2. Egzaminy doktorskie są przeprowadzane w zakresie:
 - 1) dyscypliny podstawowej odpowiadającej tematowi rozprawy doktorskiej;
 - 2) dyscypliny dodatkowej;
 - 3) języka obcego nowożytnego.

Art. 13.

1. Rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub artystycznego oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie

naukowej lub artystycznej, a także umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.

2. Rozprawę doktorską może stanowić praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna lub artystyczna, jeżeli odpowiada warunkom określonym w ust. 1.

3. Rozprawę doktorską może także stanowić samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej, jeżeli wykazuje ona indywidualny wkład kandydata, odpowiadający warunkom określonym w ust. 1.

Art. 14.

1. Przewód doktorski przeprowadza i stopień doktora nadaje:

- 1) w szkole wyższej – rada wydziału lub rada innej jej jednostki organizacyjnej;
- 2) w innej placówce naukowej – rada naukowa.

2. Czynności przewodu doktorskiego kończą się uchwałami rady jednostki organizacyjnej w przedmiocie:

- 1) wszczęcia przewodu doktorskiego i wyznaczenia promotora;
- 2) wyznaczenia recenzentów;
- 3) przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony;
- 4) przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej;
- 5) nadania stopnia doktora.

3. Nieprzyjęta rozprawa doktorska nie może być podstawą do ubiegania się o nadanie stopnia doktora w innych jednostkach organizacyjnych.

4. Jeżeli osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora w wyznaczonym terminie nie przystąpi do egzaminów doktorskich albo nie przedstawi rozprawy doktorskiej, rada jednostki organizacyjnej może podjąć uchwałę o zamknięciu przewodu doktorskiego.

5. Uprawnienie do podejmowania uchwał, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 4, rada jednostki organizacyjnej może przekazać powołanej w tym celu komisji. W przypadku gdy obrona rozprawy doktorskiej odbyła się przed komisją, komisja ta przygotowuje projekt uchwały w sprawie nadania stopnia doktora i przedstawia go radzie jednostki organizacyjnej.

Art. 15.

1. Uchwała o nadaniu stopnia doktora staje się prawomocna z chwilą jej podjęcia.
2. Uchwała o nadaniu stopnia doktora podjęta przez radę jednostki organizacyjnej, której uprawnienia do nadawania stopnia doktora zostały ograniczone zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 1, staje się prawomocna z chwilą jej zatwierdzenia przez Centralną Komisję. Uchwała jest przedstawiana Centralnej Komisji, wraz z aktami przewodu doktorskiego, w terminie jednego miesiąca od dnia jej podjęcia. O zatwierdzeniu uchwały Centralna Komisja rozstrzyga w terminie do sześciu miesięcy od dnia otrzymania uchwały.
3. W przypadku niezatwierdzenia uchwały o nadaniu stopnia doktora rada jednostki organizacyjnej lub osoba ubiegająca się o nadanie tego stopnia może, w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia jej rozstrzygnięcia, wystąpić do Centralnej Komisji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
4. Centralna Komisja rozpatruje wnioski, o którym mowa w ust. 3, w terminie czterech miesięcy od dnia jego doręczenia.
5. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 4, mogą brać udział recenzenci powołani w przewodzie doktorskim.

Art. 16.

Do przewodu habilitacyjnego może być dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora i uzyskała znaczny dorobek naukowy lub artystyczny, a ponadto przedstawiła rozprawę habilitacyjną.

Art. 17.

1. Rozprawa habilitacyjna powinna stanowić znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej.
2. Rozprawę habilitacyjną może stanowić powstałe po uzyskaniu stopnia doktora dzieło, opublikowane w całości lub zasadniczej części, albo jednolity cykl publikacji.
3. Rozprawę habilitacyjną może stanowić zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne, jeżeli spełnia wymagania określone w ust. 1.
4. Rozprawę habilitacyjną może stanowić część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, odpowiadającym wymaganiom określonym w ust. 1.

5. Obowiązek publikacji nie dotyczy rozprawy habilitacyjnej, której przedmiot jest objęty tajemnicą państwową.

Art. 18.

1. Przewód habilitacyjny przeprowadza i stopień doktora habilitowanego nadaje:

- 1) w szkole wyższej – rada wydziału lub rada innej jej jednostki organizacyjnej;
- 2) w innej placówce naukowej – rada naukowa.

2. Czynności przewodu habilitacyjnego kończą się uchwałami rady jednostki organizacyjnej w przedmiocie:

- 1) wszczęcia przewodu habilitacyjnego;
- 2) wyznaczenia recenzentów;
- 3) dopuszczenia do kolokwium habilitacyjnego;
- 4) przyjęcia kolokwium habilitacyjnego;
- 5) nadania stopnia doktora habilitowanego.

3. W przypadku podjęcia przez radę jednostki organizacyjnej uchwały o nie-dopuszczeniu do kolokwium habilitacyjnego rozprawa habilitacyjna nie może stanowić podstawy do wszczęcia przewodu habilitacyjnego w innej jednostce organizacyjnej.

4. Przed podjęciem przez radę jednostki organizacyjnej uchwały o nadaniu stopnia doktora habilitowanego osoba ubiegająca się o nadanie tego stopnia wygłasza na posiedzeniu tej rady wykład habilitacyjny.

Art. 19.

1. Uchwała o nadaniu stopnia doktora habilitowanego staje się prawomocna z chwilą jej zatwierdzenia przez Centralną Komisję, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 5. Uchwała jest przedstawiana Centralnej Komisji wraz z aktami przewodu habilitacyjnego w terminie jednego miesiąca od dnia podjęcia uchwały. O zatwierdzeniu uchwały Centralna Komisja rozstrzyga w terminie do sześciu miesięcy od dnia otrzymania uchwały.

2. W przypadku niezatwierdzenia uchwały o nadaniu stopnia doktora habilitowanego, rada jednostki organizacyjnej lub osoba ubiegająca się o nadanie tego stopnia może, w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia jej rozstrzygnięcia, wystąpić do Centralnej Komisji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Centralna Komisja rozpatruje wniosek, o którym mowa w ust. 2, w terminie sześciu miesięcy od dnia jego doręczenia.

4. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 3, mogą brać udział recenzenci powołani w przewodzie habilitacyjnym.

Art. 20.

1. Uchwały, o których mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18 ust. 2, są podejmowane w głosowaniu tajnym i zapadają bezwzględną większością oddanych głosów przy obecności co najmniej połowy ogólnej liczby osób uprawnionych do głosowania.

2. Do głosowania, o którym mowa w ust. 1, w przewodach o nadanie stopnia naukowego doktora i doktora habilitowanego są uprawnieni członkowie rady właściwej jednostki organizacyjnej posiadający tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego, a w przewodach o nadanie stopnia doktora i doktora habilitowanego sztuki – członkowie rady właściwej jednostki organizacyjnej posiadający tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego sztuki.

3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje ponadto osobom wymienionym w art. 10 oraz recenzentom, a w czynnościach przewodu doktorskiego – także promotorowi rozprawy doktorskiej.

4. W przewodach doktorskich prowadzonych w ramach współpracy międzynarodowej lub w przypadku przygotowywania interdyscyplinarnej rozprawy doktorskiej rada jednostki organizacyjnej może powołać drugiego promotora.

5. W przewodach doktorskich powołuje się co najmniej dwóch, a w przewodach habilitacyjnych co najmniej trzech recenzentów, w tym nie więcej niż jednego zatrudnionego w tej samej szkole wyższej lub w innej placówce naukowej, której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego, albo będącego członkiem rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej przewód.

6. Promotorem w przewodzie doktorskim oraz recenzentem rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej w dziedzinie nauki może być osoba posiadająca tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej, a w dziedzinie sztuki – osoba posiadająca tytuł profesora sztuki lub stopień doktora habilitowanego sztuki w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny artystycznej.

7. Promotorem w przewodzie doktorskim oraz jednym z recenzentów rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej może być również osoba będąca

pracownikiem zagranicznej szkoły wyższej lub instytucji naukowej, nieposiadająca polskiego stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, jeżeli rada jednostki organizacyjnej przeprowadzająca przewód uzna, że osoba ta jest wybitnym znawcą problematyki, której dotyczy rozprawa doktorska lub habilitacyjna.

Art. 21.

1. Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego może wnieść od uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18 ust. 2, jeżeli są one odmowne, odwołanie do Centralnej Komisji za pośrednictwem rady właściwej jednostki organizacyjnej w terminie jednego miesiąca od dnia powiadomienia o treści uchwały. Rada przekazuje odwołanie Centralnej Komisji wraz ze swoją opinią i aktami przewodu w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia odwołania.

2. Po rozpatrzeniu odwołania, w terminie nie dłuższym niż sześć miesięcy, Centralna Komisja albo utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę, albo uchylając ją, przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia radzie tej samej lub innej jednostki organizacyjnej.

Art. 22.

1. Osobom, którym wszczęto przewód doktorski lub które przygotowują się do wszczęcia przewodu habilitacyjnego, mogą być przyznawane stypendia.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, warunki przyznawania stypendiów, o których mowa w ust. 1, a w szczególności:

- 1) tryb i kryteria przyznawania stypendiów, uzależniając możliwość ich otrzymania od stopnia zaawansowania rozprawy;
- 2) tryb i kryteria cofania i zwrotu stypendiów w przypadku niewykazywania dostatecznych postępów w pracy naukowej lub podjęcia dodatkowego zatrudnienia;
- 3) organ uprawniony do podejmowania decyzji w sprawach, o których mowa w pkt 1 i 2;
- 4) maksymalny okres, na jaki stypendia mogą być przyznane;
- 5) wysokość stypendiów doktorskich w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego określonego dla asystenta w przepisach

o wynagradzaniu nauczycieli akademickich, a stypendium habilitacyjnego w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego adiunkta.

Art. 23.

1. Pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym, przygotowującemu rozprawę doktorską lub habilitacyjną, przysługuje, na jego wniosek, w uzgodnionym z pracodawcą terminie, urlop w wymiarze dwudziestu ośmiu dni roboczych, w rozumieniu art. 154 § 2 Kodeksu pracy, na przygotowanie obrony rozprawy doktorskiej lub kolokwium habilitacyjnego oraz zwolnienie od pracy na przeprowadzenie obrony rozprawy doktorskiej lub kolokwium habilitacyjnego.

2. Za okres urlopu oraz za czas zwolnienia od pracy, o których mowa w ust. 1, przysługuje pracownikowi wynagrodzenie ustalane jak za urlop wypoczynkowy.

Art. 24.

1. Zasady uznawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki nadanych za granicą za równorzędne ze stopniami, o których mowa w ustawie, określają umowy międzynarodowe.

2. W przypadku braku umów międzynarodowych stopnie naukowe i stopnie w zakresie sztuki uzyskane za granicą mogą być uznane, w drodze nostryfikacji, za równorzędne ze stopniami określonymi w ustawie, z zastrzeżeniem ust. 4 pkt 5.

3. Osoby ubiegające się o uznanie stopni naukowych lub stopni w zakresie sztuki uzyskanych za granicą za równorzędne ze stopniami określonymi w ustawie w trybie, o którym mowa w ust. 2, wnoszą opłaty związane z przeprowadzeniem postępowania nostryfikacyjnego w wysokości nieprzekraczającej 50% maksymalnego wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego określonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich. Wysokość opłat ustala kierownik jednostki organizacyjnej przeprowadzającej to postępowanie.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) jednostki organizacyjne uprawnione do przeprowadzania postępowania nostryfikacyjnego oraz zakres kompetencji ich organów,

- uwzględniając przepisy określające zasady i tryb przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych;
- 2) tryb nostryfikacji stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki uzyskanych za granicą, uwzględniając w szczególności możliwość i warunki zwalniania z całości lub części postępowania nostryfikacyjnego;
 - 3) rodzaje dokumentów, które powinny być dołączone do podań o nostryfikację stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki;
 - 4) warunki ustalania odpłatności za przeprowadzenie postępowania nostryfikacyjnego, uwzględniając koszty recenzji rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz przeprowadzenia egzaminów doktorskich lub kolokwium habilitacyjnego, możliwość obniżania lub zwalniania z opłat oraz sposób wnoszenia opłat;
 - 5) warunki, w których stopnie naukowe i stopnie w zakresie sztuki nadane za granicą będą uznawane za równorzędne ze stopniami określonymi w ustawie bez konieczności przeprowadzania postępowania nostryfikacyjnego.

Rozdział 3

Tytuł naukowy i tytuł w zakresie sztuki

Art. 25.

Tytuł profesora nadaje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w oparciu o wniosek Centralnej Komisji, o którym mowa w art. 28 ust. 4.

Art. 26.

1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego, ma osiągnięcia naukowe lub artystyczne znacznie przekraczające wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym oraz posiada poważne osiągnięcia dydaktyczne, w tym w kształceniu kadry naukowej lub artystycznej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
2. Centralna Komisja może, w szczególnych przypadkach, na wniosek rady właściwej jednostki organizacyjnej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego, dopuścić do wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora osobie, która uzyskała stopień doktora i posiada wybitne osiągnięcia naukowe lub artystyczne.

3. Za dorobek naukowy uważa się również wybitne zrealizowane osiągnięcia projektowe, konstrukcyjne lub technologiczne, a za dorobek artystyczny – wybitne dzieło artystyczne.

Art. 27.

1. Postępowanie o nadanie tytułu profesora przeprowadzają rady jednostek organizacyjnych posiadających uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki. Art. 10 stosuje się odpowiednio.

2. Rada jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 1, może wszcząć postępowanie o nadanie tytułu profesora z własnej inicjatywy, za zgodą zainteresowanego albo na wniosek:

- 1) rady jednostki organizacyjnej niespełniającej wymagań, o których mowa w ust. 1, zatrudniającej osobę ubiegającą się o nadanie tytułu, za jej zgodą;
- 2) zainteresowanego, poparty opiniami trzech osób posiadających tytuł profesora danej dziedziny nauki lub sztuki.

3. Czynności postępowania w sprawach o nadanie tytułu profesora kończą się uchwałami rady w przedmiocie:

- 1) wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora;
- 2) wyznaczenia recenzentów;
- 3) poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora.

4. W postępowaniu o nadanie tytułu profesora powołuje się co najmniej trzech recenzentów, w tym nie więcej niż jednego zatrudnionego w tej samej szkole wyższej lub w innej placówce naukowej, której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie tytułu profesora, albo będącego członkiem rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej postępowanie. Recenzentem może być osoba posiadająca tytuł profesora w zakresie danej lub pokrewnej dziedziny nauki lub sztuki.

5. W postępowaniu o nadanie tytułu profesora stosuje się odpowiednio przepisy art. 20 ust. 1-3 oraz art. 21.

Art. 28.

1. Rada właściwej jednostki organizacyjnej po podjęciu uchwały popierającej wniosek o nadanie tytułu profesora przesyła go wraz z aktami postępowania, w terminie jednego miesiąca od podjęcia uchwały, do Centralnej Komisji.

2. Centralna Komisja przeprowadza postępowanie w przedmiocie przedstawienia kandydata do tytułu profesora. Do tego postępowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 19.
3. Centralna Komisja podejmuje uchwałę o przedstawieniu albo o odmowie przedstawienia kandydata do tytułu profesora.
4. Centralna Komisja, w terminie jednego miesiąca od podjęcia uchwały o przedstawieniu kandydata do tytułu, składa do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o nadanie tytułu profesora.

Rozdział 4

Przepisy wspólne

Art. 29.

1. W postępowaniach dotyczących nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora oraz ograniczenia, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania tych stopni w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Do zaskarżenia decyzji wydanych w tych postępowaniach stosuje się przepisy o zaskarżaniu decyzji administracyjnych do sądu administracyjnego.
2. Przesłankami do wznowienia postępowania o nadanie stopni doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora mogą być także, oprócz wymienionych w Kodeksie postępowania administracyjnego, ujawnione okoliczności wskazujące na to, że stopień doktora lub doktora habilitowanego albo tytuł profesora został nadany na podstawie dorobku powstałego z naruszeniem prawa, w tym praw autorskich, lub dobrych obyczajów w nauce.
3. W przypadku zaistnienia przesłanek do wznowienia postępowania o nadanie stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora organem wydającym postanowienie o wznowieniu postępowania jest Centralna Komisja.

Art. 30.

1. Przyjęcie funkcji promotora, członka komisji egzaminacyjnej w przewodzie doktorskim, recenzenta w przewodzie doktorskim lub habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, a także sporządzenie opinii na wnioski Centralnej Komisji jest obowiązkiem nauczyciela akademickiego lub innego pracownika naukowego. W uzasadnionych przypadkach może nastąpić zwolnienie od tego obowiązku.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i warunki wypłacania wynagrodzenia promotorowi oraz za recenzje i opinie, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności, że:

- 1) wysokość wynagrodzenia ustala się w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego, określonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich;
- 2) wynagrodzenie wypłaca jednostka powołująca promotora lub zlecająca opracowanie recenzji lub opinii, z tym że jednostka zatrudniająca kandydata do stopnia doktora lub doktora habilitowanego albo tytułu profesora może przejąć ten obowiązek.

Art. 31.

Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb przeprowadzania czynności w przewodach doktorskim i habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, uwzględniając w szczególności:

- 1) dokumenty, jakie powinna przedstawić osoba ubiegająca się o wszczęcie przewodu doktorskiego, habilitacyjnego lub postępowania o nadanie tytułu profesora;
- 2) skład oraz tryb działania komisji i zespołów powoływanych przez rady jednostek organizacyjnych przeprowadzających przewody doktorskie i habilitacyjne lub postępowanie o nadanie tytułu profesora, a także możliwość powoływania do składu komisji i zespołów, w przewodach doktorskim i habilitacyjnym, z wyjątkiem komisji przeprowadzającej egzamin doktorski z języka obcego – osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego, a w przypadku postępowania o nadanie tytułu naukowego – wyłącznie osób z tytułem profesora;
- 3) możliwość i warunki powtórnego zdawania egzaminów doktorskich i kolokwii habilitacyjnych;
- 4) wymagania, jakie powinny spełniać recenzje;
- 5) sposób przedstawiania i oceniania rozpraw doktorskich i habilitacyjnych będących pracami zbiorowymi, a także podejmowania uchwał o nadaniu stopnia doktora lub doktora habilitowanego;
- 6) wzory dyplomów doktorskiego i habilitacyjnego;

- 7) określenie wysokości opłat za wydanie dyplomu doktorskiego i habilitacyjnego oraz ich duplikatów i odpisów w języku obcym, a także organu uprawnionego do podejmowania decyzji w tym zakresie;
- 8) sposób powiadamiania ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego o nadaniu stopni doktora i doktora habilitowanego, wzór odpowiednich zawiadomień oraz sposób ogłaszania nazwisk osób, którym nadano te stopnie.

Art. 32.

1. Za wyróżnione rozprawy doktorskie i habilitacyjne oraz za działalność naukową, naukowo-techniczną lub artystyczną mogą być przyznawane nagrody Prezesa Rady Ministrów, zwane dalej „nagrodami”.

2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, liczbę, wysokość oraz warunki i tryb przyznawania nagród, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności:

- 1) skład i kompetencje zespołu do spraw nagród, zwanego dalej „zespołem”;
- 2) czas trwania kadencji zespołu;
- 3) wysokość wynagrodzenia członków zespołu oraz osób opiniujących wnioski, a także warunki zwrotu kosztów podróży członkom zespołu i opiniodawcom;
- 4) sposób obsługi i finansowania prac zespołu;
- 5) jednostki uprawnione do występowania z wnioskiem o przyznanie nagrody;
- 6) wykaz niezbędnej dokumentacji oraz sposób i termin jej przekazywania;
- 7) datę przyznawania nagród.

Rozdział 5

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów

Art. 33.

1. Centralna Komisja działa przy Prezesie Rady Ministrów i w zakresie wydawanych przez siebie decyzji pełni funkcje centralnego organu administracji rządowej.

2. Centralna Komisja opiniuje projekty aktów normatywnych dotyczących spraw związanych z nadawaniem stopni doktora i doktora habilitowanego

oraz tytułu profesora, a także wyraża opinie w sprawie zatrudnienia w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego osób nieposiadających stopnia doktora habilitowanego.

3. Przewodniczącego Centralnej Komisji powołuje Prezes Rady Ministrów spośród dwóch kandydatów przedstawionych przez Centralną Komisję z grona jej członków.

4. Obsługę Centralnej Komisji sprawują odpowiednie komórki organizacyjne urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego oraz Biuro Centralnej Komisji. Do pracowników Biura Centralnej Komisji stosuje się przepisy dotyczące pracowników urzędów państwowych, a w przypadku urzędników służby cywilnej – przepisy o służbie cywilnej.

5. Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, sposób i zakres obsługi, w tym administracyjnej i finansowej, prac tej Komisji, wysokość wynagrodzenia jej członków oraz warunki zwrotu kosztów podróży jej członkom i wyznaczanym przez nią recenzentom, uwzględniając w szczególności, że wysokość wynagrodzenia członków Centralnej Komisji będzie ustalana w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego określonej w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.

Art. 34.

1. Kadencja Centralnej Komisji trwa cztery lata i rozpoczyna się dnia 1 stycznia.

2. Członkiem Centralnej Komisji może zostać obywatel polski posiadający tytuł profesora.

3. Członkowie Centralnej Komisji są wybierani przez osoby posiadające tytuł profesora. Kandydatów na członków Centralnej Komisji mogą przedstawiać rady jednostek organizacyjnych posiadających uprawnienie do nadawania stopnia doktora.

4. W skład Centralnej Komisji wchodzi co najmniej trzech przedstawicieli każdej dziedziny nauki i sztuki, określonych na podstawie art. 3 ust. 1.

5. Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, liczbę członków Centralnej Komisji oraz warunki i tryb ich wyboru, a w szczególności:

- 1) liczbę członków Centralnej Komisji reprezentujących poszczególne dziedziny nauki i dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne;

- 2) liczbę kandydatów zgłaszanych z każdej dyscypliny naukowej i artystycznej, w której jednostka organizacyjna, określona w ust. 3, posiada uprawnienia;
- 3) możliwość wskazywania przez komisję wyborczą jednostek organizacyjnych, które będą zgłaszały dodatkowych kandydatów, w przypadku gdy liczba przedstawionych kandydatów nie przekracza liczby członków Centralnej Komisji ustalonej dla danej dziedziny nauki lub dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowej lub artystycznej;
- 4) skład i tryb działania komisji wyborczej powołanej przez Prezesa Rady Ministrów;
- 5) sposób podejmowania przez rady jednostek organizacyjnych uchwał w sprawie zgłoszenia kandydatów oraz warunki ważności głosów oddanych w czasie wyborów.

Art. 35.

1. Centralna Komisja działa na posiedzeniach plenarnych lub przez swoje organy.

2. Organami Centralnej Komisji są:

- 1) przewodniczący Centralnej Komisji;
- 2) prezydium Centralnej Komisji;
- 3) sekcje Centralnej Komisji.

3. Centralna Komisja podejmuje uchwały po zasięgnięciu opinii co najmniej jednego recenzenta. Uchwały o odmowie nadania stopnia lub tytułu w sprawach, o których mowa w art. 15 ust. 2, art. 19 ust. 1 oraz art. 28 ust. 3, mogą być podjęte po zasięgnięciu opinii co najmniej dwóch recenzentów, w tym co najmniej jednego spoza składu Centralnej Komisji.

4. Centralna Komisja podejmuje uchwały w sprawach, o których mowa w art. 15 ust. 3 i 4, art. 19 ust. 2 i 3 oraz art. 27 ust. 5, po zasięgnięciu opinii co najmniej jednego recenzenta.

5. Kompetencje organów Centralnej Komisji, sposób wyboru prezydium Centralnej Komisji, jej organizację i tryb działania oraz sposób powoływania recenzentów określa uchwalony przez nią statut.

Art. 36.

Centralna Komisja przesyła jednostkom organizacyjnym roczne sprawozdania ze swojej działalności.

Rozdział 6

Studia doktoranckie

Art. 37.

1. Studia doktoranckie przygotowują do uzyskania stopnia doktora.
2. Studia doktoranckie mogą prowadzić jednostki organizacyjne posiadające uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego.
3. Studia doktoranckie mogą być studiami środowiskowymi prowadzonymi przez jednostki, o których mowa w ust. 2, przy udziale innych jednostek organizacyjnych. Zadania poszczególnych jednostek organizacyjnych oraz sposób finansowania studiów doktoranckich określają umowy zawarte między tymi jednostkami.
4. Studia doktoranckie w szkole wyższej są tworzone przez rektora, a w innej placówce naukowej – przez jej dyrektora.
5. Nadzór merytoryczny nad studiami doktoranckimi sprawuje rada jednostki organizacyjnej prowadzącej te studia.
6. Studia doktoranckie są prowadzone jako studia dzienne lub zaoczne.
7. Studia doktoranckie dzienne są bezpłatne.
8. Wysokość opłat za studia doktoranckie zaoczne, jeżeli są one odpłatne, ustala organ tworzący te studia.

Art. 38.

1. Do podstawowych obowiązków uczestników studiów doktoranckich należy:
 - 1) uczestnictwo w realizacji programu studiów i składanie wyznaczonych egzaminów;
 - 2) prowadzenie badań naukowych lub działalności artystycznej i składanie sprawozdań z ich przebiegu.
2. Uczestnicy dziennych studiów doktoranckich mają także obowiązek prowadzenia zajęć dydaktycznych lub uczestniczenia w ich prowadzeniu. Maksymalny wymiar zajęć dydaktycznych prowadzonych przez uczestnika studiów doktoranckich nie może przekraczać 90 godzin obliczeniowych rocznie.
3. Uczestnicy studiów doktoranckich, którzy nie wywiązują się z obowiązków, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą zostać skreśleni z listy uczestników studiów. Decyzję o skreśleniu podejmuje kierownik studiów. Od tej decyzji

służy odwołanie do organu, który utworzył te studia, w terminie czternastu dni od jej otrzymania.

4. Uczestnicy studiów doktoranckich podlegają odpowiednio odpowiedzialności dyscyplinarnej na zasadach określonych dla studentów w odrębnych przepisach.

Art. 39.

1. Uczestnicy studiów doktoranckich mają prawo do:

- 1) corocznej przerwy w okresie wakacji, w wymiarze ośmiu tygodni;
- 2) ubezpieczenia społecznego i powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

2. Okres odbywania studiów doktoranckich, niezależnie od daty ich zakończenia, nie dłuższy niż cztery lata, zalicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, jeżeli obrona rozprawy doktorskiej nastąpiła w ciągu roku od daty zakończenia tych studiów.

3. Do okresu, od którego zależą uprawnienia pracownicze, zalicza się również okres odbywania dziennych studiów doktoranckich, jeżeli zostały one przerwane z powodu podjęcia zatrudnienia w charakterze nauczyciela akademickiego lub pracownika naukowego i w okresie przewidzianym dla tych studiów został uzyskany stopień doktora. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli regulamin, o którym mowa w art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, z późn. zm.), tak stanowi, z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych mogą korzystać także uczestnicy studiów doktoranckich.

Art. 40.

1. Uczestnik studiów doktoranckich może otrzymać stypendium doktoranckie.

2. Minimalna wysokość stypendium, o którym mowa w ust. 1, nie może być niższa niż 60% minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta ustalonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.

3. Decyzję o przyznaniu stypendium doktoranckiego oraz jego wysokości podejmuje organ tworzący studia doktoranckie.

4. Uczestnicy dziennych studiów doktoranckich mogą podejmować pracę zarobkową, z zastrzeżeniem ust. 5. Wykonywanie tej pracy nie powinno kolidować z zajęciami wynikającymi z programu studiów doktoranckich.

5. Uczestnicy dziennych studiów doktoranckich otrzymujący stypendium mogą podejmować pracę zarobkową wyłącznie w niepełnym wymiarze czasu pracy, po uzyskaniu zgody kierownika tych studiów.
6. W przypadku skreślenia z listy uczestników studiów doktoranckich podmiot, który przyznał stypendium, może wystąpić o jego zwrot.

Art. 41.

Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb organizowania studiów doktoranckich, ich prowadzenia i odbywania oraz przyznawania stypendiów osobom je odbywającym, a także zwrot stypendiów, uwzględniając w szczególności:

- 1) określenie czasu trwania studiów i możliwość przedłużania go, w tym prawo do dodatkowego przedłużenia okresu odbywania studiów doktoranckich o czas trwania urlopu macierzyńskiego określonego w odrębnych przepisach;
- 2) sposób przeprowadzania rekrutacji;
- 3) szczegółowe uprawnienia organu tworzącego studia doktoranckie, rady jednostki organizacyjnej i kierownika studiów doktoranckich;
- 4) szczegółowe zasady powierzania uczestnikom studiów doktoranckich prowadzenia zajęć dydaktycznych;
- 5) wzór legitymacji uczestnika studiów doktoranckich i świadectwa ich ukończenia;
- 6) wysokość opłat za wydanie legitymacji i świadectwa.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 42.

W ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 20, poz. 101, z późn. zm.) w art. 4 w ust. 1 wyrazy „tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego” zastępuje się wyrazami „tytuł naukowy profesora, tytuł profesora sztuki, stopień naukowy doktora habilitowanego lub stopień doktora habilitowanego sztuki”.

Art. 43.

W ustawie z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Występujące w ustawie pojęcia:
 - 1) „nauka” i „badania naukowe” oznaczają także odpowiednio „sztukę” i „twórczość artystyczną”,
 - 2) „stopień naukowy doktora” i „stopień naukowy doktora habilitowanego” oznaczają także odpowiednio „stopień doktora sztuki” i „stopień doktora habilitowanego sztuki”,
 - 3) „tytuł naukowy profesora” oznacza także odpowiednio „tytuł profesora sztuki”;
- 2) w art. 5 skreśla się zdanie drugie.

Art. 44.

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) w art. 21 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pkt 39 wyrazy „wydanych przez właściwego ministra w sprawie studiów doktoranckich i stypendiów naukowych” zastępuje się wyrazami „o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki”;
- 2) w pkt 40 wyrazy „o tytule naukowym i stopniach naukowych” zastępuje się wyrazami „o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki”.

Art. 45.

W ustawie z dnia 26 czerwca 1997 r. o wyższych szkołach zawodowych (Dz. U. Nr 96, poz. 590, z późn. zm.) w art. 2 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Występujące w ustawie pojęcia:

- 1) badania oznaczają także odpowiednio twórczość artystyczną,
- 2) stopień naukowy doktora i stopień naukowy doktora habilitowanego oznaczają także odpowiednio stopień doktora sztuki i stopień doktora habilitowanego sztuki,
- 3) tytuł naukowy profesora oznacza także odpowiednio tytuł profesora sztuki”.

Art. 46.

W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 928, z późn. zm.) w art. 26 w ust. 1 skreśla się wyrazy „nadzoru nad przyznawaniem tytułów naukowych”.

Art. 47.

W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.) w art. 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) studentom oraz uczestnikom studiów doktoranckich, jeżeli nie podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innego tytułu,”

Art. 48.

W ustawie z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. Nr 62, poz. 718, z 2001 r. Nr 46, poz. 499 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 113, poz. 984) w art. 10 w ust. 2 w pkt 4 w lit. j po wyrazie „profesora” dodaje się wyrazy „i tytułu profesora sztuki”.

Art. 49.

1. Jednostki organizacyjne uprawnione do nadawania stopni naukowych na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują to uprawnienie, jeżeli spełniają wymagania określone w niniejszej ustawie.

2. Uprawnienia jednostek organizacyjnych do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, uzyskane na podstawie dotychczasowych przepisów, stają się uprawnieniami do nadawania stopni w zakresie sztuki, jeżeli dana jednostka organizacyjna spełnia wymagania określone w art. 6.

3. Jednostkom organizacyjnym uprawnionym do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, które nie spełniają wymagań co do liczby pracowników, określonych w art. 6, uprawnienia, o których mowa w ust. 2, przysługują w okresie roku od dnia wejścia w życie ustawy. Jeżeli w tym okresie jednostka organizacyjna nie spełni wymagań określonych w ustawie, traci uprawnienia. Przepis art. 8 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

4. Nierozpatrzone do dnia wejścia w życie ustawy wnioski o przyznanie uprawnień do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych rozpatruje się na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 50.

1. Osoby, które uzyskały kwalifikacje I lub II stopnia na podstawie dotychczasowych przepisów, posiadają uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym odpowiednio z nadania stopnia doktora sztuki lub doktora habilitowanego sztuki.

2. Osoby, które uzyskały kwalifikacje II stopnia na podstawie dotychczasowych przepisów, są uwzględniane przy ustalaniu warunków, o których mowa w art. 6, oraz mogą pełnić funkcję promotora i recenzenta w przewodach doktorskich i recenzenta w przewodach habilitacyjnych w zakresie sztuki.

3. Tytuł naukowy profesora danej dziedziny sztuki, nadany na podstawie dotychczasowych przepisów, staje się tytułem profesora sztuki, określonym w niniejszej ustawie, z tym że osoby posiadające tytuł naukowy profesora danej dziedziny sztuki zachowują prawo używania tego tytułu w dotychczasowym brzmieniu.

Art. 51.

1. Przewody doktorskie i habilitacyjne, niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Przewody kwalifikacyjne I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych, jednakże w ich wyniku nadaje się stopnie, odpowiednio doktora i doktora habilitowanego sztuki.

3. Postępowania o nadanie tytułu naukowego danej dziedziny sztuki, niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych, jednakże w ich wyniku nadaje się tytuł profesora sztuki.

Art. 52.

Z dniem wejścia w życie ustawy Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych staje się Centralną Komisją, w rozumieniu przepisów ustawy. Kadencja tej Komisji upływa z dniem 31 grudnia 2006 r.

Art. 53.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy pozostają w mocy przepisy dotychczasowych aktów wykonawczych, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 54.

Traci moc ustawa z dnia 12 września 1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych (Dz. U. Nr 65, poz. 386, z 1997 r. Nr 43, poz. 272 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268).

Art. 55.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 24 ust. 4 pkt 5, który wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 84 poz. 455).

Art. 2.

W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z 2005 r. Nr 164, poz. 1365 oraz z 2010 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 182, poz. 1228) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, zwanej dalej „Centralną Komisją”, dziedziny nauki i sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne, mając na uwadze istniejące stopnie i tytuły, a także rozwój dziedzin i dyscyplin nauki oraz dziedzin sztuki i dyscyplin artystycznych oraz obszary wiedzy, z uwzględnieniem obszarów kształcenia określonych w przepisach o szkolnictwie wyższym.

2. Dyscyplina naukowa (artystyczna) może być tożsama z dziedziną nauki (sztuki).”;

2) w art. 4 pkt 3-5 otrzymują brzmienie:

„3) „jednostce organizacyjnej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to wydział, inną jednostkę organizacyjną szkoły wyższej, instytut naukowy Polskiej Akademii Nauk, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut naukowy utworzony na podstawie odrębnych przepisów, działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

4) „radzie jednostki organizacyjnej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to radę wydziału, radę innej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej, radę naukową instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk, radę naukową instytutu badawczego albo radę naukową międzynarodowego instytutu naukowego utworzonego na podstawie odrębnych przepisów, działającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

5) „rozprawie doktorskiej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to również pracę doktorską w zakresie sztuki.”;

3) w art. 5:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, nadaje Centralna Komisja na wniosek jednostki organizacyjnej, biorąc pod uwagę poziom działalności naukowej lub artystycznej jednostki oraz liczbę zatrudnionych w niej osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego, określoną w art. 6. Centralna Komisja nadaje to uprawnienie po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, wyrażonej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania przez Radę Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego wniosku o wyrażenie opinii.”

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku łączenia jednostek organizacyjnych szkoły wyższej, z których co najmniej jedna posiada uprawnienia do nadawania stopni, jednostka powstała w wyniku połączenia zachowuje uprawnienia do nadawania tych stopni. O połączeniu nowo utworzona jednostka organizacyjna zawiadamia Centralną Komisję w terminie 7 dni od dnia połączenia.”;

4) w art. 6 ust. 1-4 otrzymują brzmienie:

„1. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej osiem osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, dla których ta jednostka jest podstawowym miejscem pracy, w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), reprezentujących dziedzinę nauki lub dziedzinę sztuki, w zakresie której jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie.

2. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej dwanaście osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, dla których ta jednostka jest podstawowym miejscem pracy, w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, reprezentujących dziedziny nauki lub dziedziny sztuki, w których zakresie jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie, w tym co najmniej 3 osoby posiadające tytuł profesora.

3. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora i doktora habilitowanego może obejmować tylko te dyscypliny naukowe lub artystyczne, które w danej jednostce organizacyjnej są reprezentowane przez co najmniej pięć osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a.

4. Osoby posiadające tytuł profesora, stopień doktora habilitowanego lub osoby, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, mogą być wliczane do minimalnej liczby osób zatrudnionych, o której mowa w ust. 1-3, tylko w jednej jednostce organizacyjnej i o ile są zatrudnione w tej jednostce nie krócej niż rok.”;

5) w art. 7 w ust. 1:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) imienny wykaz osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego oraz osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, zatrudnionych w tej jednostce;”;

b) w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) opinię Polskiej Komisji Akredytacyjnej o jakości kształcenia w jednostce, jeżeli prowadzi ona kształcenie.”;

6) w art. 8:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Centralna Komisja określa warunki kontynuowania przewodów doktorskich wszczętych przed dniem zawieszenia uprawnień, o którym mowa w ust. 2, przez tę jednostkę organizacyjną albo wskazuje inną jednostkę organizacyjną, w której te przewody są kontynuowane.”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Postępowania habilitacyjne wszczęte przed dniem zawieszenia uprawnień, o którym mowa w ust. 2, są kontynuowane przez komisję powołaną na podstawie art. 18a ust. 5. Centralna Komisja wskazuje jednostkę organizacyjną, która w trybie art. 18a ust. 11, podejmie uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego.”;

7) w art. 9 ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

„1. Centralna Komisja dokonuje okresowej oceny spełniania warunków do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego, wykonywania uprawnień przez jednostkę organizacyjną uprawnioną do nadawania stopni, a także zasadności uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 5 i art. 18a ust. 11, w sprawie nadawania tych stopni.

2. Jeżeli ocena, o której mowa w ust. 1, jest negatywna, Centralna Komisja może:

1) ograniczyć uprawnienie przez zobowiązanie jednostki organizacyjnej do przedstawiania Centralnej Komisji do zatwierdzenia każdej uchwały o nadaniu stopnia doktora lub doktora habilitowanego;

2) zawiesić uprawnienie na czas określony, nie dłuższy niż trzy lata;

3) cofnąć uprawnienie.

3. W przypadku zawieszenia lub cofnięcia uprawnienia czynności związane z zakończeniem przewodów doktorskich i postępowań habilitacyjnych przeprowadza się zgodnie z przepisami art. 8 ust. 4 i 5.”;

8) art. 10-13 otrzymują brzmienie:

„Art. 10. W razie braku w kraju jednostki organizacyjnej właściwej do przeprowadzenia określonego przewodu doktorskiego lub postępowania habilitacyjnego Centralna Komisja, na wniosek jednostki organizacyjnej lub z urzędu, zarządza uzupełnienie składu rady wskazanej przez siebie jednostki o osoby niebędące członkami tej rady. Osoby te mają uprawnienia członka danej rady w sprawach tego przewodu doktorskiego lub postępowania habilitacyjnego.

Art. 11. 1. Stopień doktora jest nadawany w drodze przewodu doktorskiego, a stopień doktora habilitowanego w drodze postępowania habilitacyjnego, wszczętych na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia.

2. Warunkiem wszczęcia przewodu doktorskiego jest posiadanie wydanej lub przyjętej do druku publikacji naukowej w formie książki lub co najmniej jednej publikacji naukowej w recenzowanym czasopiśmie naukowym o zasięgu co najmniej krajowym, określonym przez ministra właściwego do spraw nauki na podstawie przepisów dotyczących finansowania nauki lub w recenzowanym sprawozdaniu z międzynarodowej konferencji naukowej lub publiczna prezentacja dzieła artystycznego.

Art. 12. 1. Stopień doktora nadaje się osobie, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera, lekarza lub inny równorzędny lub posiada dyplom, o którym mowa w art. 191a ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym;
- 2) zdała egzaminy doktorskie w zakresie określonym przez radę jednostki organizacyjnej;
- 3) przedstawiła i obroniła rozprawę doktorską;
- 4) zdała egzamin z nowożytnego języka obcego lub posiada certyfikat potwierdzający znajomość nowożytnego języka obcego, określony w przepisach wydanych na podstawie art. 31 pkt 5.

2. Egzaminy doktorskie są przeprowadzane w zakresie:

- 1) dyscypliny podstawowej odpowiadającej tematowi rozprawy doktorskiej;
- 2) dyscypliny dodatkowej;
- 3) obcego języka nowożytnego, w przypadku gdy osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora nie posiada certyfikatu potwierdzającego znajomość języka obcego, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.

Art. 13. 1. Rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego, o którym mowa w art. 20 ust. 7, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne dokonanie artystyczne oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.

2. Rozprawa doktorska może mieć formę maszynopisu książki, książki wydanej lub spójnego tematycznie zbioru rozdziałów w książkach wydanych, spójnego tematycznie zbioru artykułów opublikowanych lub przyjętych do druku w czasopismach naukowych, określonych przez ministra właściwego do spraw nauki na podstawie przepisów dotyczących finansowania nauki, jeżeli odpowiada warunkom określonym w ust. 1.

3. Rozprawę doktorską może stanowić praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna lub artystyczna, jeżeli odpowiada warunkom określonym w ust. 1.

4. Rozprawę doktorską może także stanowić samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej, jeżeli wykazuje ona indywidualny wkład kandydata przy opracowywaniu koncepcji, wykonywaniu części eksperymentalnej,

opracowaniu i interpretacji wyników tej pracy, odpowiadający warunkom określonym w ust. 1.

5. Za zgodą rady jednostki przeprowadzającej przewód, rozprawa doktorska może być przedstawiona w języku innym niż polski.

6. Rozprawa doktorska powinna być opatrzona streszczeniem w języku angielskim, a rozprawa doktorska przygotowana w języku obcym również streszczeniem w języku polskim. W przypadkach, gdy rozprawa doktorska nie ma formy pisemnej, powinna być opatrzona opisem w języku polskim i angielskim.

7. Streszczenie rozprawy doktorskiej łącznie z recenzjami zamieszcza się na stronie internetowej szkoły wyższej lub jednostki organizacyjnej przeprowadzającej przewód doktorski. Streszczenie rozprawy doktorskiej zamieszcza się w dniu podjęcia przez radę jednostki uchwały o przyjęciu rozprawy doktorskiej, a recenzje w dniu ich przekazania przez recenzentów. Streszczenie rozprawy i recenzje pozostają na stronie internetowej co najmniej do dnia nadania stopnia doktora. Warunek zamieszczenia streszczenia rozprawy doktorskiej i recenzji nie dotyczy rozprawy doktorskiej, której przedmiot jest objęty ochroną informacji niejawnych.

8. Recenzje podlegające zamieszczeniu na stronie internetowej przekazuje się niezwłocznie po ich złożeniu do Centralnej Komisji w celu ich opublikowania w Biuletynie Informacji Publicznej.”;

9) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. 1. W szczególnych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych, stopień doktora można nadać osobie, która posiada co najmniej tytuł zawodowy licencjata, inżyniera lub równorzędny i uzyskała „Diamentowy Grant” w ramach programu ustanowionego przez ministra właściwego do spraw nauki oraz spełniła warunki określone w art. 12 ust. 1 pkt 2-4 i ust. 2 oraz art. 13.

2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, nie wyklucza możliwości uzyskania tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innego równorzędnego w trakcie realizowania projektu badawczego „Diamentowy Grant”.”;

10) w art. 14:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w innej jednostce organizacyjnej – rada naukowa.”;

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wszczęcia przewodu doktorskiego i wyznaczenia promotora, a także promotora pomocniczego, w przypadku jego udziału w przewodzie;”;

11) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Przewody doktorskie mogą być przeprowadzane wspólnie, na podstawie porozumienia, przez rady jednostek organizacyjnych szkół wyższych lub innych jednostek organizacyjnych, w tym także zagranicznych, jeżeli posiadają one uprawnienia do nadawania stopnia doktora.

2. W przypadku szkoły wyższej stroną porozumienia, o którym mowa w ust. 1, jest szkoła wyższa, której jednostki posiadają uprawnienia do nadawania stopnia doktora.

3. W przypadku gdy przewód doktorski jest prowadzony wspólnie z inną szkołą wyższą lub inną jednostką organizacyjną, w tym zagraniczną, czynności przewodu doktorskiego, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1, 2 i 5, kończą się uchwałami podejmowanymi w trybie określonym w porozumieniu, z zachowaniem przepisu art. 14 ust. 2 pkt 4.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, uprawnienie do podejmowania uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 3 i 4, przysługuje komisji powołanej przez rady jednostek prowadzących przewód doktorski.

5. Jednostki, o których mowa w ust. 1, wydają osobie, której nadano stopień doktora, wspólny dyplom według wzoru określonego w porozumieniu i zawierającego niezbędne elementy określone w przepisach wydanych na podstawie art. 31 pkt 7.”;

12) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. 1. Do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną.

2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1, może stanowić:

1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo jednotematyczny cykl publikacji;

2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;

3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

3. Obowiązek publikacji nie dotyczy osiągnięć, których przedmiot jest objęty ochroną informacji niejawnych.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowo-badawcze w dziedzinach nauki i sztuki lub obszarach wiedzy, współpracę międzynarodową, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz uzyskane nagrody.”;

13) uchyla się art. 17;

14) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. Stopień doktora habilitowanego nadaje:

1) w szkole wyższej – rada wydziału lub rada innej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej;

2) w innej jednostce organizacyjnej – rada naukowa.”;

15) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. 1. Postępowanie habilitacyjne wszczyna się na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, skierowany wraz z autoreferatem do Centralnej Komisji.

2. Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazuje we wniosku jednostkę organizacyjną posiadającą uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego, wybraną do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego. Datą wszczęcia postępowania jest dzień doręczenia wniosku Centralnej Komisji.

3. W przypadku gdy rada jednostki organizacyjnej wskazanej przez wnioskodawcę w trybie ust. 1 i 2 nie wyrazi zgody na przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego, postępowanie prowadzi jednostka organizacyjna posiadająca uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego wyznaczona przez Centralną Komisję.

4. Centralna Komisja w terminie 7 dni dokonuje oceny formalnej wniosku. W przypadku uznania wniosku za niekompletny lub nieodpowiadający wymogom ustawy Centralna Komisja wzywa do jego uzupełnienia, wskazując sposób i wyznaczając termin uzupełnienia wniosku.

5. Centralna Komisja w terminie 6 tygodni od dnia otrzymania wniosku spełniającego wymagania formalne powołuje komisję habilitacyjną w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego. Komisja składa się z:

1) czterech członków o uznanej renomie naukowej, w tym międzynarodowej, w tym przewodniczącego i dwóch recenzentów, wyznaczonych przez Centralną Komisję spoza jednostki, o której mowa w ust. 2 lub 3;

2) trzech członków o uznanej renomie naukowej, w tym międzynarodowej, w tym sekretarza i recenzenta, wyznaczonych przez jednostkę, o której mowa w ust. 2 lub 3.

6. Centralna Komisja w dniu powołania komisji habilitacyjnej przekazuje jej dokumenty, o których mowa w ust. 1.

7. W terminie nie dłuższym niż sześć tygodni od dnia powołania komisji habilitacyjnej recenzenci, o których mowa w ust. 5, oceniają, czy osiągnięcia naukowe wnioskodawcy spełniają kryteria określone w art. 16 i przygotowują recenzje.

8. Po przedstawieniu recenzji i zapoznaniu się z autoreferatem członkowie komisji habilitacyjnej w głosowaniu jawnym podejmują uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego.

9. Głosowanie, o którym mowa w ust. 8, na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, przeprowadza się w trybie tajnym.

10. W szczególnych przypadkach, uzasadnionych wątpliwościami komisji habilitacyjnej dotyczącymi dokumentacji osiągnięć naukowych, komisja może przeprowadzić z wnioskodawcą rozmowę o jego osiągnięciach i planach naukowych.

11. Komisja habilitacyjna w terminie 21 dni od dnia otrzymania recenzji przedkłada radzie jednostki organizacyjnej uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego, o której mowa w ust. 8, wraz z uzasadnieniem i pełną dokumentacją postępowania habilitacyjnego, w tym recenzjami osiągnięć naukowych. Na podstawie tej opinii rada jednostki organizacyjnej, w terminie miesiąca, podejmuje uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego.

12. Rada jednostki organizacyjnej zamieszcza na stronie internetowej wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wraz z autoreferatem, informację o składzie komisji habilitacyjnej, harmonogram przebiegu postępowania oraz uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego, wraz z uzasadnieniem.

13. Rozbieżność pomiędzy opiniami komisji habilitacyjnej a uchwałami rady jednostki organizacyjnej, po przeprowadzeniu przez Centralną Komisję postępowania wyjaśniającego, mogą stanowić przesłankę do działań Centralnej Komisji, o których mowa w art. 9 ust. 1-3.”;

16) art. 19 i 20 otrzymują brzmienie:

„Art. 19. Uchwała o nadaniu stopnia doktora habilitowanego staje się prawomocna z chwilą jej podjęcia.

Art. 20. 1. Uchwały, o których mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18a ust. 11, są podejmowane w głosowaniu tajnym i zapadają bezwzględną większością oddanych głosów przy obecności co najmniej połowy ogólnej liczby osób uprawnionych do głosowania.

2. Do głosowania, o którym mowa w ust. 1, są uprawnieni członkowie właściwej rady jednostki organizacyjnej posiadający tytuł profesora, stopień doktora habilitowanego oraz osoby, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a.

3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje ponadto osobom wymienionym w art. 10, a w czynnościach przewodu doktorskiego – także recenzentom i promotorowi rozprawy doktorskiej.

4. W przewodach doktorskich prowadzonych w ramach współpracy międzynarodowej, o których mowa w art. 14a ust. 1, można powołać kopro-motora.

5. W przewodach doktorskich powołuje się co najmniej dwóch recenzentów spośród osób zatrudnionych w szkole wyższej lub jednostce organizacyjnej innej niż ta, której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora i niebędących członkami rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej przewód.

6. Promotorem w przewodzie doktorskim oraz recenzentem rozprawy doktorskiej lub członkiem komisji habilitacyjnej może być osoba posiadająca tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej lub osoba, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, prowadząca działalność naukową lub dydaktyczną w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej.

7. Promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim, który pełni istotną funkcję pomocniczą w opiece nad doktorantem, w tym w szczególności w procesie planowania badań, ich realizacji i analizy wyników, może być osoba posiadająca stopień doktora w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej i nie posiadająca uprawnień do pełnienia funkcji promotora w przewodzie doktorskim.

8. Promotorem w przewodzie doktorskim oraz recenzentem rozprawy doktorskiej lub członkiem komisji habilitacyjnej może być osoba będąca

pracownikiem zagranicznej szkoły wyższej lub instytucji naukowej, nie spełniająca wymogów określonych w ust. 6, jeżeli rada jednostki organizacyjnej przeprowadzająca przewód doktorski lub, w przypadku postępowania habilitacyjnego, rada jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 18a ust. 2 lub 3 lub Centralna Komisja, uzna, że osoba ta jest wybitnym znawcą problematyki, której dotyczy rozprawa doktorska lub postępowanie habilitacyjne.”;

17) w art. 21:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego może wnieść od uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18a ust. 11, jeżeli są one odmowne, odwołanie do Centralnej Komisji za pośrednictwem właściwej rady w terminie miesiąca od dnia doręczenia uchwały wraz z uzasadnieniem. Rada przekazuje odwołanie Centralnej Komisji wraz ze swoją opinią i aktami sprawy w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia odwołania.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku utrzymania w mocy uchwały osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego może wystąpić z ponownym wnioskiem o wszczęcie postępowania habilitacyjnego po upływie co najmniej trzech lat. Okres ten może zostać skrócony do 12 miesięcy w przypadku znacznego zwiększenia dorobku naukowego lub artystycznego.”;

18) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Osoby, które uzyskały stopień doktora w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą i podczas pracy w innym państwie przez co najmniej pięć lat kierowały samodzielnie zespołami badawczymi oraz posiadają znaczący dorobek i osiągnięcia naukowe, zatrudnione w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub profesora wizytującego, nabywają uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie decyzji rektora. O swojej decyzji rektor zawiadamia Centralną Komisję.

2. Rektor szkoły wyższej przekazuje Centralnej Komisji wraz z zawiadomieniem również decyzję określoną w ust. 1, oraz opis kariery zawodowej i wykaz publikacji osoby, o której mowa w ust. 1.

3. Decyzja rektora wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia zawiadomienia Centralnej Komisji, która w tym okresie może, w drodze decyzji

administracyjnej, wyrazić sprzeciw i uchylić decyzję rektora w sprawie nabycia uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego.

4. Na decyzję Centralnej Komisji przysługuje rektorowi w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania skarga do właściwego sądu administracyjnego.”;

19) art. 22-27 otrzymują brzmienie:

„Art. 22. 1. Osobom, którym wszczęto przewód doktorski, mogą być przyznawane stypendia.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, warunki przyznawania stypendiów, o których mowa w ust. 1, w tym:

1) tryb i kryteria przyznawania stypendiów, uzależniając możliwość ich otrzymania od stopnia zaawansowania rozprawy;

2) tryb i kryteria cofania i zwrotu stypendiów w przypadku niewykazywania dostatecznych postępów w pracy naukowej;

3) organ uprawniony do podejmowania decyzji, o których mowa w pkt 1 i 2;

4) maksymalny okres, na który stypendia mogą być przyznawane;

5) wysokość stypendiów doktorskich w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego określonego dla asystenta w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.

Art. 23. 1. Pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym, przygotowującemu rozprawę doktorską, przysługuje, na jego wniosek, w uzgodnionym z pracodawcą terminie, urlop w wymiarze dwudziestu ośmiu dni, które w rozumieniu odrębnych przepisów są dla tego pracownika dniami pracy, na przygotowanie obrony rozprawy doktorskiej oraz zwolnienie od pracy na przeprowadzenie obrony rozprawy doktorskiej.

2. Pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym, na którego wniosek zostało wszczęte postępowanie o nadanie stopnia doktora habilitowanego, przysługuje na jego wniosek zwolnienie od pracy na przeprowadzenie rozmowy, o której mowa w art. 18a ust. 10.

3. Za okres urlopu oraz zwolnienia od pracy, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługuje pracownikowi wynagrodzenie ustalane jak za urlop wypoczynkowy.

Art. 24. 1. Stopień naukowy lub stopień w zakresie sztuki nadany przez uznaną instytucję posiadającą uprawnienie do jego nadawania działającą

w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, jest równoważny ze stopniem naukowym lub stopniem w zakresie sztuki, o których mowa w ustawie.

2. Listę instytucji, o których mowa w ust. 1, prowadzi minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego lub upoważniona przez niego podległa jednostka.

3. Stopień naukowy i stopień w zakresie sztuki nadany przez instytucję inną niż ta, o której mowa w ust. 1, może być uznany za równoważny z odpowiednim polskim stopniem naukowym lub stopniem w zakresie sztuki na podstawie umowy międzynarodowej, a w przypadku jej braku w drodze nostryfikacji.

4. Stopień doktora przyznany przez Europejski Instytut Uniwersytecki, zgodnie z Konwencją powołującą Europejski Instytut Uniwersytecki, sporządzoną we Florencji dnia 19 kwietnia 1972 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 150, poz. 1236), jest równoważny z odpowiednim polskim stopniem doktora.

5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia:

1) jednostki organizacyjne uprawnione do przeprowadzania postępowania nostryfikacyjnego oraz zakres kompetencji ich organów,

2) tryb i terminy nostryfikacji stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki uzyskanych za granicą, uwzględniając możliwość i warunki zwalniania z całości lub części postępowania nostryfikacyjnego,

3) rodzaje dokumentów, które powinny być dołączone do podań o nostryfikację stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki,

4) warunki ustalania odpłatności za przeprowadzenie postępowania nostryfikacyjnego, w tym możliwość obniżania lub zwalniania z opłat, oraz sposób wnoszenia opłat,

5) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu postępowania nostryfikacyjnego

– uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnego przeprowadzania postępowania oraz przejrzyste zasady ich prowadzenia.

Art. 25. Tytuł profesora nadaje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wniosku Centralnej Komisji, o którym mowa w art. 28 ust. 3.

Art. 26. 1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego lub osobie, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, oraz:

- 1) ma osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym;
- 2) posiada doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi, realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych i zagranicznych;
- 3) posiada osiągnięcia w opiece naukowej – uczestniczyła co najmniej trzy razy w charakterze promotora lub promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim, w tym co najmniej raz w charakterze promotora, oraz co najmniej dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub postępowaniu habilitacyjnym, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3;
- 4) odbyła staże naukowe i prowadziła prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych.

2. Tytuł profesora w zakresie sztuki może być nadany również osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego lub osobie, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, posiadającej:

- 1) osiągnięcia artystyczne znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym;
- 2) osiągnięcia w kształceniu młodej kadry.

3. Centralna Komisja może, w szczególnych przypadkach, na wniosek rady właściwej jednostki organizacyjnej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego dopuścić do wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora osobie, która uzyskała stopień doktora i posiada wybitne osiągnięcia naukowe lub artystyczne.

4. Za dorobek naukowy uważa się również wybitne, zrealizowane osiągnięcia projektowe, konstrukcyjne lub technologiczne, a za dorobek artystyczny – wybitne dzieło artystyczne.

Art. 27. 1. Postępowanie o nadanie tytułu profesora przeprowadzają rady jednostek organizacyjnych posiadających uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki, na wniosek osoby ubiegającej się o uzyskanie tytułu. Przepis art. 10 stosuje się odpowiednio.

2. Czynności postępowania w sprawach o nadanie tytułu profesora kończą się uchwałami rady w przedmiocie:

- 1) wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora;
 - 2) wyznaczenia kandydatów na recenzentów;
 - 3) poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora.
3. Rada jednostki organizacyjnej przekazuje Centralnej Komisji listę co najmniej dziesięciu kandydatów na recenzentów, spośród osób zatrudnionych w szkole wyższej lub jednostce organizacyjnej innej niż ta, której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie tytułu i niebędących członkami rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej postępowanie.
4. W postępowaniu o nadanie tytułu profesora Centralna Komisja powołuje pięciu recenzentów o renomie międzynarodowej spośród osób zaproponowanych przez radę jednostki organizacyjnej lub spośród innych osób.
5. Recenzentem w postępowaniu o nadanie tytułu profesora może być osoba posiadająca tytuł profesora w zakresie danej lub pokrewnej dziedziny nauki lub sztuki lub osoba posiadająca stopień doktora zatrudniona przez co najmniej pięć lat w zagranicznej szkole wyższej lub instytucji naukowej na stanowisku profesora, która przez okres co najmniej pięciu lat kierowała samodzielnie zespołem badawczym, była promotorem co najmniej dwóch osób, które uzyskały stopień doktora oraz posiada znaczny dorobek naukowy.”;
- 20) art. 30 i 31 otrzymują brzmienie:
- „Art. 30. 1. Przyjęcie funkcji promotora, promotora pomocniczego, członka komisji egzaminacyjnej w przewodzie doktorskim, recenzenta w przewodzie doktorskim lub postępowaniu habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora, a także sporządzenie opinii na wniosek Centralnej Komisji jest obowiązkiem nauczyciela akademickiego lub pracownika naukowego.
2. Jednostka organizacyjna przeprowadzająca przewód doktorski, postępowanie habilitacyjne lub o nadanie tytułu zawiera z recenzentem umowę, która określa w szczególności termin sporządzenia recenzji, nie krótszy niż wskazany w art. 18a ust. 7, wysokość wynagrodzenia oraz kary umowne za niedotrzymanie jej warunków.
3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i warunki wypłacania wynagrodzenia promotorowi oraz za recenzje i opinie, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności, że:

1) wysokość wynagrodzenia ustala się w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego, określonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich;

2) wynagrodzenie wypłaca jednostka organizacyjna przeprowadzająca przewód doktorski, postępowanie habilitacyjne lub postępowanie o nadanie tytułu, z tym że jednostka zatrudniająca osobę ubiegającą się o nadanie stopnia lub tytułu lub ta osoba może przejąć ten obowiązek.

Art. 31. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, a w szczególności:

1) dokumenty, jakie powinna przedstawić osoba ubiegająca się o wszczęcie przewodu doktorskiego, postępowania habilitacyjnego lub postępowania o nadanie tytułu profesora;

2) wzór ankiety oceny osiągnięć naukowych lub artystycznych osoby ubiegającej się o nadanie tytułu profesora, uwzględniając różne dziedziny nauki i sztuki;

3) skład oraz tryb działania komisji i zespołów powoływanych przez rady jednostek organizacyjnych przeprowadzających przewody doktorskie lub postępowanie o nadanie tytułu profesora, uwzględniając możliwość powoływania do składu komisji i zespołów osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, a w przypadku postępowania o nadanie tytułu naukowego – wyłącznie osób z tytułem profesora;

4) możliwość i warunki powtórnego zdawania egzaminów doktorskich;

5) wykaz certyfikatów potwierdzających znajomość języka obcego;

6) sposób przedstawiania i oceniania rozpraw doktorskich, w tym także będących pracami zbiorowymi, z uwzględnieniem zróżnicowania ze względu na dziedziny nauk i sztuki, a także podejmowania uchwał o nadaniu stopnia doktora lub doktora habilitowanego;

7) niezbędne elementy dyplomów doktorskiego i habilitacyjnego, uwzględniając zasadę, że dyplom doktorski zawiera godło szkoły wyższej lub innej jednostki organizacyjnej oraz podpisy rektora (dyrektora innej jednostki organizacyjnej), przewodniczącego rady, promotora, a dyplom habilitacyjny – godło szkoły wyższej lub innej jednostki organizacyjnej

oraz podpisy rektora (dyrektora innej jednostki organizacyjnej), przewodniczącego rady i przewodniczącego komisji habilitacyjnej;

8) określenie wysokości opłat za wydanie dyplomu doktorskiego i habilitacyjnego oraz ich duplikatów i odpisów w języku angielskim, nieprzekraczających kosztów sporządzenia dokumentów;

9) wzór zawiadomień ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego oraz Centralnej Komisji o nadaniu stopni doktora i doktora habilitowanego oraz sposób ogłaszania nazwisk osób, którym nadano te stopnie;

10) sposób publikowania przez Centralną Komisję w Biuletynie Informacji Publicznej, recenzji złożonych w przewodach o nadanie stopni doktora, doktora habilitowanego oraz tytułu profesora oraz sposób i zasady przekazywania przez szkołę wyższą lub inną jednostkę organizacyjną przeprowadzającą przewód doktorski recenzji złożonych w tym przewodzie.”;

21) w art. 32:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Za wyróżnione rozprawy doktorskie i wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego oraz za osiągnięcia naukowe, naukowo-techniczne lub artystyczne mogą być przyznawane nagrody Prezesa Rady Ministrów, zwane dalej „nagrodami”.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:

„3. Prezes Rady Ministrów może przyznać nagrodę specjalną za ważne dla kraju osiągnięcia naukowe poza trybem określonym na podstawie ust. 2.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego może przyznawać nagrody za wybitne osiągnięcia naukowe oraz za osiągnięcia w opiece naukowej i dydaktycznej.

5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, liczbę, wysokość oraz warunki i tryb przyznawania nagród, o których mowa w ust. 4, uwzględniając:

1) skład i kompetencje zespołu do spraw nagród;

2) czas trwania kadencji zespołu;

3) wysokość wynagrodzeń członków zespołu oraz osób opiniujących wnioski, a także warunki zwrotu kosztów podróży członkom zespołu;

4) jednostki uprawnione do występowania z wnioskiem o przyznanie nagrody;

- 5) wykaz niezbędnej dokumentacji oraz sposób i termin jej przekazywania;
- 6) datę przyznawania nagród.”;
- 22) w art. 33:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:
„1a. Zadaniem Centralnej Komisji jest zapewnienie harmonijnego rozwoju kadry naukowej zgodnie z najwyższymi standardami jakości badań wymaganych do uzyskania stopni naukowych i tytułu naukowego.
1b. Centralna Komisja w swoich pracach kieruje się zasadą rzetelności, bezstronności i przejrzystości realizowanych działań oraz dążeniem do wyrównywania udziału kobiet i mężczyzn w jej pracach.”
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Centralna Komisja opiniuje projekty aktów normatywnych dotyczących spraw związanych z nadawaniem stopni doktora i doktora habilitowanego oraz tytułu profesora, a także wyraża opinie w sprawie zatrudnienia w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego osób nieposiadających stopnia doktora habilitowanego, z wyłączeniem osób o których mowa w art. 21a. Termin wyrażenia opinii w sprawie zatrudnienia w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego osoby nieposiadającej stopnia doktora habilitowanego wynosi trzy miesiące od dnia przedstawienia wniosku.”
- c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Środki finansowe niezbędne do finansowania działalności Centralnej Komisji są zapewniane w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego.”
- d) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:
„4. Obsługę Centralnej Komisji sprawuje Biuro Centralnej Komisji. Do pracowników Biura Centralnej Komisji stosuje się przepisy dotyczące pracowników urzędów państwowych.
5. Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia członków Centralnej Komisji oraz warunki zwrotu kosztów podróży jej członkom i wyznaczanym przez nią recenzentom, uwzględniając w szczególności, że wysokość wynagrodzenia członków Centralnej Komisji będzie ustalana w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego określonej w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.”

e) po ust. 5 dodaje się ust. 6-8 w brzmieniu:

„6. Biuro Centralnej Komisji jest państwową jednostką budżetową finansowaną ze środków ustalanych w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego.

7. Dyrektora Biura Centralnej Komisji powołuje i odwołuje przewodniczący Centralnej Komisji. Pozostałych pracowników zatrudnia dyrektor.

8. Szczegółowy zakres działalności Biura Centralnej Komisji oraz jego organizację określa regulamin nadany przez przewodniczącego Centralnej Komisji.”;

23) w art. 34:

a) ust. 2-4 otrzymują brzmienie:

„2. Członkiem Centralnej Komisji może zostać obywatel polski posiadający tytuł profesora i aktualny dorobek naukowy, opublikowany w okresie ostatnich pięciu lat. Członkiem Centralnej Komisji może zostać również osoba posiadająca tytuł profesora o wiodącym dorobku w danej dziedzinie.

3. Ta sama osoba może pełnić funkcję członka Centralnej Komisji nie dłużej niż przez dwie następujące po sobie kadencje.

4. Członkostwa w Centralnej Komisji nie można łączyć z członkostwem w Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Polskiej Komisji Akredytacyjnej, Radzie Głównej Instytutów Badawczych, Komitecie Ewaluacji Jednostek Naukowych, Radzie Narodowego Centrum Nauki oraz Radzie Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, a także z funkcją rektora, prorektora, kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej oraz prezesa i wiceprezesa Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności lub jednoosobowego organu jednostki naukowej.”;

b) uchyla się ust. 5,

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Osoba wybrana na członka Centralnej Komisji traci z mocy prawa członkostwo w Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Polskiej Komisji Akredytacyjnej, Radzie Głównej Instytutów Badawczych, Komitecie Ewaluacji Jednostek Naukowych, Radzie Narodowego Centrum Nauki lub Radzie Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, jeżeli była ich członkiem, z dniem rozpoczęcia kadencji Centralnej Komisji, na którą została wybrana.”;

24) po art. 34 dodaje się art. 34a-34c w brzmieniu:

„Art. 34a. 1. Członkowie Centralnej Komisji są wybierani przez osoby posiadające tytuł profesora. Kandydatów na członków Centralnej Komisji mogą przedstawiać rady jednostek organizacyjnych posiadających uprawnienie do nadawania stopnia doktora. Kandydatem nie może być osoba, która ukończyła siedemdziesiąty rok życia.

2. W skład Centralnej Komisji wchodzi co najmniej trzech przedstawicieli każdej dziedziny nauki i dziedziny sztuki, określonych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 3 ust. 1.

3. Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, liczbę członków Centralnej Komisji oraz warunki i tryb ich wyboru, w szczególności:

1) liczbę członków reprezentujących poszczególne dziedziny nauki i dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne;

2) liczbę kandydatów zgłaszanych z każdej dyscypliny naukowej i artystycznej, w której jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 1, posiada uprawnienia;

3) możliwość wskazania przez komisję wyborczą jednostek organizacyjnych, które będą zgłaszały dodatkowych kandydatów, w przypadku gdy liczba przedstawionych kandydatów nie przekracza liczby członków Centralnej Komisji ustalonej dla danej dziedziny nauki lub dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowej lub artystycznej;

4) skład i tryb działania komisji wyborczej powołanej przez Prezesa Rady Ministrów;

5) sposób podejmowania przez rady jednostek organizacyjnych uchwał w sprawie zgłoszenia kandydatów oraz warunki ważności głosów oddanych w czasie wyborów.

Art. 34b. Do członków Centralnej Komisji stosuje się odpowiednio przepis art. 24 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 34c. 1. Przewodniczący Centralnej Komisji stwierdza wygaśnięcie mandatu członka Centralnej Komisji w przypadku:

1) śmierci;

2) złożenia rezygnacji;

3) niespełniania choćby jednego z wymagań określonych w art. 34 ust. 2-4;

4) nieuczestniczenia w pracach Centralnej Komisji przez okres dłuższy niż sześć miesięcy;

5) skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

2. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka Centralnej Komisji w skład jej wchodzi na okres do końca kadencji osoby, które w poszczególnych dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych lub dziedzinach sztuki i dyscyplinach artystycznych uzyskały kolejno największą liczbę ważnych głosów w ostatnich wyborach. Przy równej liczbie głosów o kolejności rozstrzyga głosowanie przeprowadzone przez komisję wyborczą. Niepełnej kadencji nie wlicza się do okresu, o którym mowa w art. 34 ust. 3.”;

25) w art. 35 po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Statut Centralnej Komisji zatwierdza Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia.”;

26) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. 1. Centralna Komisja prowadzi, aktualizuje i zamieszcza na swojej stronie internetowej:

1) informacje o jednostkach organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopni wraz z wykazem tych stopni;

2) informacje o jednostkach organizacyjnych prowadzących studia doktoranckie;

3) wykaz osób posiadających stopień doktora habilitowanego oraz osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, uprawnionych do recenzowania w przewodach doktorskich i postępowaniach habilitacyjnych, w podziale na dziedziny nauki i dziedziny sztuki;

4) wykaz osób posiadających tytuł profesora, uprawnionych do recenzowania w postępowaniach o nadanie tytułu, w podziale na dziedziny nauki i dziedziny sztuki;

5) informacje o prowadzonych postępowaniach habilitacyjnych i w sprawie nadania tytułu profesora;

6) recenzje złożone w przewodach o nadanie stopni doktora, doktora habilitowanego oraz tytułu profesora.

2. Centralna Komisja przesyła jednostkom organizacyjnym uprawnionym do nadawania stopni roczne sprawozdanie ze swojej działalności.”;

27) uchyla się rozdział 6.

Art. 33.

1. Przewody doktorskie i habilitacyjne oraz postępowania o nadanie tytułu profesora, niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. W okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, na wnioski osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego albo tytułu profesora, mogą być prowadzone przewody doktorskie i habilitacyjne oraz postępowania o nadanie tytułu profesora na podstawie przepisów dotychczasowych albo przewody doktorskie, postępowania habilitacyjne oraz postępowania o nadanie tytułu profesora na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 34.

1. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów w dotychczasowym składzie pełni swoje funkcje do dnia 31 grudnia 2012 r.

2. W terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów dostosuje swój statut do wymogów niniejszej ustawy i przedłoży Prezesowi Rady Ministrów do zatwierdzenia.

Art. 35.

1. Biuro Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów działające na podstawie przepisów dotychczasowych staje się z dniem 1 stycznia 2012 r. Biurem Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów określonym w art. 33 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Pracownicy Biura Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów działającego na podstawie przepisów dotychczasowych stają się pracownikami Biura Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów określonym w art. 33 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

**Ustawa z dnia 14 marca 2003 r.
o stopniach naukowych i tytule naukowym
oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki
(Dz. U. z 2017 r. poz. 1789)**

**Rozdział 1
Przepisy ogólne**

Art. 1. [Stopnie naukowe i stopnie w zakresie sztuki]

1. Stopniami naukowymi są stopnie doktora i doktora habilitowanego określonej dziedziny nauki w zakresie danej dyscypliny naukowej.
2. Stopniami w zakresie sztuki są stopnie doktora i doktora habilitowanego określonej dziedziny sztuki w zakresie danej dyscypliny artystycznej.

Art. 2. [Tytuł naukowy i tytuł w zakresie sztuki]

1. Tytułem naukowym jest tytuł profesora określonej dziedziny nauki.
2. Tytułem w zakresie sztuki jest tytuł profesora określonej dziedziny sztuki.

Art. 3. [Delegacja ustawowa – określenie dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych]

1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, zwanej dalej „Centralną Komisją”, dziedziny nauki i sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne, mając na uwadze istniejące stopnie i tytuły, a także rozwój dziedzin i dyscyplin nauki oraz dziedzin sztuki i dyscyplin artystycznych oraz obszary wiedzy, z uwzględnieniem obszarów kształcenia określonych w przepisach o szkolnictwie wyższym.
2. Dyscyplina naukowa (artystyczna) może być tożsama z dziedziną nauki (sztuki).

Art. 4. [Definicje]

Ilekcroć w ustawie jest mowa o:

- 1) „stopniach doktora i doktora habilitowanego” bez bliższego określenia – rozumie się przez to stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego oraz stopnie doktora i doktora habilitowanego sztuki;

- 2) „tytułe profesora” bez bliższego określenia – rozumie się przez to tytuł naukowy profesora i tytuł profesora sztuki;
- 3) „jednostce organizacyjnej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to wydział, inną jednostkę organizacyjną szkoły wyższej, instytut naukowy Polskiej Akademii Nauk, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut naukowy utworzony na podstawie odrębnych przepisów, działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) „radzie jednostki organizacyjnej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to radę wydziału, radę innej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej, radę naukową instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk, radę naukową instytutu badawczego albo radę naukową międzynarodowego instytutu naukowego utworzonego na podstawie odrębnych przepisów, działającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) „rozprawie doktorskiej” bez bliższego określenia – rozumie się przez to również pracę doktorską w zakresie sztuki.

Rozdział 2

Stopnie naukowe i stopnie w zakresie sztuki

Art. 5. [Przyznawanie uprawnień do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego]

1. Stopnie doktora i doktora habilitowanego są nadawane w jednostkach organizacyjnych, które posiadają uprawnienie do ich nadawania.
2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, nadaje Centralna Komisja na wniosek jednostki organizacyjnej, biorąc pod uwagę poziom działalności naukowej lub artystycznej jednostki oraz liczbę zatrudnionych w niej osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego, określoną w art. 6. Centralna Komisja nadaje to uprawnienie po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, wyrażonej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania przez Radę Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego wniosku o wyrażenie opinii.
- 2a. W przypadku zmiany nazwy jednostki organizacyjnej szkoły wyższej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia doktora lub doktora habilitowanego lub włączenia takiej jednostki do innej jednostki organizacyjnej, lub łączenia jednostek organizacyjnych szkoły wyższej, z których co najmniej jedna posiada uprawnienia do nadawania stopnia, uprawnienia do

nadawania stopnia zachowuje jednostka organizacyjna o nowej nazwie, jednostka organizacyjna, do której włączono inną jednostkę, lub nowo utworzona jednostka organizacyjna.

2b. W przypadku podziału jednostki organizacyjnej szkoły wyższej każde posiadane uprawnienie do nadawania stopnia doktora lub doktora habilitowanego może zachować tylko jedna z nowo utworzonych jednostek, jeżeli spełnia ona warunki określone w art. 6.

2c. W przypadku zmiany nazwy szkoły wyższej lub połączenia szkół wyższych, lub włączenia szkoły wyższej do innej szkoły wyższej, uprawnienia do nadawania stopni doktora lub doktora habilitowanego zachowuje szkoła wyższa o nowej nazwie lub nowo powstała szkoła wyższa.

2d. Rektor szkoły wyższej obowiązany jest zawiadomić Centralną Komisję o zmianie, o której mowa w ust. 2a-2c, w terminie 7 dni od dnia jej dokonania.

3. Centralna Komisja rozstrzyga o nadaniu uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, w terminie sześciu miesięcy od dnia otrzymania wniosku o przyznanie uprawnienia.

Art. 6. [Przyznawanie uprawnień do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego – wymogi w zakresie zatrudnienia]

1. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej osiem osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, dla których ta jednostka jest podstawowym miejscem pracy, w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.), reprezentujących dziedzinę nauki lub dziedzinę sztuki, w zakresie której jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie.

2. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego może otrzymać jednostka organizacyjna, która zatrudnia w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej dwanaście osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, dla których ta jednostka jest podstawowym miejscem pracy, w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, reprezentujących dziedziny nauki lub dziedziny sztuki, w których zakresie jednostka organizacyjna ma otrzymać uprawnienie, w tym co najmniej 3 osoby posiadające tytuł profesora.

3. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora i doktora habilitowanego może obejmować tylko te dyscypliny naukowe lub artystyczne, które w danej jednostce organizacyjnej są reprezentowane przez co najmniej pięć osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a.
4. Osoby posiadające tytuł profesora, stopień doktora habilitowanego lub osoby, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, mogą być wliczane do minimalnej liczby osób zatrudnionych, o której mowa w ust. 1-3, tylko w jednej jednostce organizacyjnej i o ile są zatrudnione w tej jednostce nie krócej niż rok.
5. Centralna Komisja w uzasadnionych przypadkach może uznać, że osoby reprezentujące pokrewne dziedziny nauki lub sztuki, w tym pokrewne dyscypliny naukowe i artystyczne, spełniają warunki, o których mowa w ust. 1-3.

Art. 7. [Delegacja ustawowa – tryb zgłaszania wniosków o przyznanie uprawnienia do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego]

1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, tryb zgłaszania wniosków o przyznanie uprawnienia do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego, uwzględniając w szczególności wzór wniosku o przyznanie tych uprawnień oraz dokumentację, obejmującą w szczególności:

- 1) sprawozdanie jednostki ubiegającej się o przyznanie uprawnień z działalności naukowo-badawczej lub twórczości artystycznej w okresie trzech lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku;
 - 2) imienny wykaz osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego oraz osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, zatrudnionych w tej jednostce;
 - 3) imienny skład rady tej jednostki;
 - 4) charakterystykę osiągnięć w zakresie kształcenia kadr i osiągnięć naukowych osób, o których mowa w pkt 2 i 3;
 - 5) charakterystykę bazy badawczej tej jednostki;
 - 6) opinię Polskiej Komisji Akredytacyjnej o jakości kształcenia w jednostce, jeżeli prowadzi ona kształcenie.
2. Wykaz jednostek organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego wraz z określeniem nazw nadawanych

stopni ogłasza Centralna Komisja w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 8. [Obowiązki informacyjne wobec Centralnej Komisji; zawieszenie i cofnięcie uprawnień do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego]

1. Jednostka organizacyjna zawiadamia niezwłocznie Centralną Komisję o zmianach w stanie zatrudnienia wpływających na uprawnienie do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego.
2. Uprawnienie do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego ulega zawieszeniu z mocy prawa od dnia, w którym liczba pracowników zatrudnionych w jednostce organizacyjnej zmniejszyła się poniżej minimum określonego w art. 6. Centralna Komisja określa termin, nie dłuższy niż dwa lata, w którym jednostka jest obowiązana spełnić warunki do przywrócenia zawieszonych uprawnień.
3. Jeżeli jednostka organizacyjna w wyznaczonym terminie nie spełni warunków, o których mowa w ust. 2, Centralna Komisja cofa uprawnienie.
4. Centralna Komisja określa warunki kontynuowania przewodów doktorskich wszczętych przed dniem zawieszenia uprawnień, o którym mowa w ust. 2, przez tę jednostkę organizacyjną albo wskazuje inną jednostkę organizacyjną, w której te przewody są kontynuowane.
5. Postępowania habilitacyjne wszczęte przed dniem zawieszenia uprawnień, o którym mowa w ust. 2, są kontynuowane przez komisję powołaną na podstawie art. 18a ust. 5. Centralna Komisja wskazuje jednostkę organizacyjną, która w trybie art. 18a ust. 11, podejmie uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego.

Art. 9. [Okresowa ocena spełniania warunków do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego]

1. Centralna Komisja dokonuje okresowej oceny spełniania warunków do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego, wykonywania uprawnień przez jednostkę organizacyjną uprawnioną do nadawania stopni, a także zasadności uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 5 i art. 18a ust. 11, w sprawie nadawania tych stopni.
2. Jeżeli ocena, o której mowa w ust. 1, jest negatywna, Centralna Komisja może:

- 1) ograniczyć uprawnienie przez zobowiązanie jednostki organizacyjnej do przedstawiania Centralnej Komisji do zatwierdzenia każdej uchwały o nadaniu stopnia doktora lub doktora habilitowanego;
 - 2) zawiesić uprawnienie na czas określony, nie dłuższy niż trzy lata;
 - 3) cofnąć uprawnienie.
3. W przypadku zawieszenia lub cofnięcia uprawnienia czynności związane z zakończeniem przewodów doktorskich i postępowań habilitacyjnych przeprowadza się zgodnie z przepisami art. 8 ust. 4 i 5.
4. Ponowne nadanie uprawnienia po jego cofnięciu, przywrócenie zawieszono uprawnienia przed upływem określonego czasu lub uchylenie ograniczenia uprawnienia następuje w trybie i na zasadach obowiązujących przy nadawaniu uprawnienia.
5. (uchylony).
6. Uchwały Centralnej Komisji w sprawach, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3 oraz w ust. 4, ogłasza Centralna Komisja w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 10. [Uzupełnienie składu rady jednostki organizacyjnej przez Centralną Komisję]

W razie braku w kraju jednostki organizacyjnej właściwej do przeprowadzenia określonego przewodu doktorskiego lub postępowania habilitacyjnego Centralna Komisja, na wniosek jednostki organizacyjnej lub z urzędu, zarządza uzupełnienie składu rady wskazanej przez siebie jednostki o osoby niebędące członkami tej rady. Osoby te mają uprawnienia członka danej rady w sprawach tego przewodu doktorskiego lub postępowania habilitacyjnego.

Art. 11. [Wszczęcie przewodu doktorskiego]

1. Stopień doktora jest nadawany w drodze przewodu doktorskiego, a stopień doktora habilitowanego w drodze postępowania habilitacyjnego, wszczętych na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia.
2. Warunkiem wszczęcia przewodu doktorskiego jest posiadanie wydanej lub przyjętej do druku publikacji naukowej w formie książki lub co najmniej jednej publikacji naukowej w recenzowanym czasopiśmie naukowym wymienionym w wykazie czasopism naukowych ogłaszanym przez ministra właściwego do spraw nauki zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki

(Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, z późn. zm.) lub w recenzowanych materiałach z międzynarodowej konferencji naukowej lub publiczna prezentacja dzieła artystycznego.

3. W przypadku osoby będącej beneficjentem programu „Diamentowy Grant”, o którym mowa w art. 187a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, która nie spełnia warunku wszczęcia przewodu doktorskiego określonego w ust. 2, warunkiem wszczęcia tego przewodu jest dołączenie do wniosku opinii potwierdzającej wysoką jakość prac badawczych prowadzonych przez tę osobę oraz wysoki stopień zaawansowania tych prac, wydanej przez opiekuna naukowego posiadającego tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub uprawnienie równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego, nabyte na podstawie art. 21a.

Art. 12. [Warunki nadania stopnia doktora; egzaminy doktorskie]

1. Stopień doktora nadaje się osobie, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera, lekarza lub inny równorzędny lub posiada dyplom, o którym mowa w art. 191a ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym;
- 2) zdała egzaminy doktorskie w zakresie określonym przez radę jednostki organizacyjnej;
- 3) przedstawiła i obroniła rozprawę doktorską;
- 4) zdała egzamin z nowożytnego języka obcego lub posiada certyfikat potwierdzający znajomość nowożytnego języka obcego, określony w przepisach wydanych na podstawie art. 31 pkt 5.

2. Egzaminy doktorskie są przeprowadzane w zakresie:

- 1) dyscypliny podstawowej odpowiadającej tematowi rozprawy doktorskiej;
- 2) dyscypliny dodatkowej;
- 3) obcego języka nowożytnego, w przypadku gdy osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora nie posiada certyfikatu potwierdzającego znajomość języka obcego, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.

Art. 13. [Rozprawa doktorska]

1. Rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne rozwiązanie problemu

w oparciu o opracowanie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne, lub oryginalne dokonanie artystyczne, oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.

2. Rozprawa doktorska może mieć formę maszynopisu książki, książki wydanej lub spójnego tematycznie zbioru rozdziałów w książkach wydanych, spójnego tematycznie zbioru artykułów opublikowanych lub przyjętych do druku w czasopismach naukowych, określonych przez ministra właściwego do spraw nauki na podstawie przepisów dotyczących finansowania nauki, jeżeli odpowiada warunkom określonym w ust. 1.

3. Rozprawę doktorską może stanowić praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, jeżeli odpowiada warunkom określonym w ust. 1.

4. Rozprawę doktorską może także stanowić samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej, jeżeli wykazuje ona indywidualny wkład kandydata przy opracowywaniu koncepcji, wykonywaniu części eksperymentalnej, opracowaniu i interpretacji wyników tej pracy, odpowiadający warunkom określonym w ust. 1.

5. Za zgodą rady jednostki przeprowadzającej przewód, rozprawa doktorska może być przedstawiona w języku innym niż polski.

6. Rozprawa doktorska powinna być opatrzona streszczeniem w języku angielskim, a rozprawa doktorska przygotowana w języku obcym również streszczeniem w języku polskim. W przypadkach, gdy rozprawa doktorska nie ma formy pisemnej, powinna być opatrzona opisem w języku polskim i angielskim.

7. Streszczenie rozprawy doktorskiej łącznie z recenzjami zamieszcza się na stronie internetowej szkoły wyższej lub jednostki organizacyjnej przeprowadzającej przewód doktorski. Streszczenie rozprawy doktorskiej zamieszcza się w dniu podjęcia przez radę jednostki uchwały o przyjęciu rozprawy doktorskiej, a recenzje w dniu ich przekazania przez recenzentów. Streszczenie rozprawy i recenzje pozostają na stronie internetowej co najmniej do dnia nadania stopnia doktora. Warunek zamieszczenia streszczenia rozprawy doktorskiej i recenzji nie dotyczy rozprawy doktorskiej, której przedmiot jest objęty ochroną informacji niejawnych.

8. Streszczenia rozpraw doktorskich i recenzje podlegające zamieszczeniu na stronie internetowej przekazuje się niezwłocznie po ich złożeniu do Centralnej Komisji w celu ich opublikowania w Biuletynie Informacji Publicznej.

Art. 13a. [Nadanie stopnia doktora beneficjentowi programu „Diamantowy Grant”]

1. W szczególnych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych, stopień doktora można nadać osobie będącej:

- 1) studentem, który ukończył trzeci rok jednolitych studiów magisterskich albo
- 2) absolwentem studiów pierwszego stopnia, który posiada tytuł zawodowy licencjata, inżyniera lub równorzędnny
– i beneficjentem programu „Diamantowy Grant” ustanowionego przez ministra właściwego do spraw nauki oraz spełniła warunki określone w art. 12 ust. 1 pkt 2-4 i ust. 2 oraz art. 13.

2. Beneficjent programu „Diamantowy Grant” po nadaniu stopnia doktora nabywa uprawnienia równoważne z uprawnieniami wynikającymi z odbycia studiów wyższych kończących się uzyskaniem kwalifikacji drugiego stopnia.

Art. 14. [Przewód doktorski]

1. Przewód doktorski przeprowadza i stopień doktora nadaje:

- 1) w szkole wyższej – rada wydziału lub rada innej jej jednostki organizacyjnej;
- 2) w innej jednostce organizacyjnej – rada naukowa.

2. Czynności przewodu doktorskiego kończą się uchwałami rady jednostki organizacyjnej w przedmiocie:

- 1) wszczęcia przewodu doktorskiego i wyznaczenia promotora, a także promotora pomocniczego, w przypadku jego udziału w przewodzie;
- 2) wyznaczenia recenzentów;
- 3) przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony;
- 4) przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej;
- 5) nadania stopnia doktora.

3. Nieprzyjęta rozprawa doktorska nie może być podstawą do ubiegania się o nadanie stopnia doktora w innych jednostkach organizacyjnych.

4. Jeżeli osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora w wyznaczonym terminie nie przystąpi do egzaminów doktorskich albo nie przedstawi rozprawy doktorskiej, rada jednostki organizacyjnej może podjąć uchwałę o zamknięciu przewodu doktorskiego.

5. Uprawnienie do podejmowania uchwał, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 4, rada jednostki organizacyjnej może przekazać powołanej w tym celu komisji. W przypadku gdy obrona rozprawy doktorskiej odbyła się przed komisją, komisja ta przygotowuje projekt uchwały w sprawie nadania stopnia doktora i przedstawia go radzie jednostki organizacyjnej.

Art. 14a. [Wspólne przewody doktorskie]

1. Przewody doktorskie, w ramach których są przygotowywane:
 - 1) rozprawy doktorskie w zakresie określonej dyscypliny naukowej,
 - 2) interdyscyplinarne rozprawy doktorskie – mogą być przeprowadzane wspólnie w zakresie jednej lub kilku dyscyplin naukowych.
2. Wspólne przewody doktorskie przeprowadzają, na podstawie porozumienia, rady jednostek organizacyjnych, w tym także zagranicznych, jeżeli posiadają uprawnienie do nadawania stopnia doktora w zakresie dyscyplin, w których jest przeprowadzany przewód doktorski.
3. W przypadku szkoły wyższej stroną porozumienia, o którym mowa w ust. 2, jest szkoła wyższa, której jednostki organizacyjne przeprowadzają wspólnie przewód doktorski.
4. W przypadku gdy przewód doktorski jest przeprowadzany wspólnie z inną szkołą wyższą lub inną jednostką organizacyjną, w tym zagraniczną, czynności przewodu doktorskiego, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1, 2 i 5, kończą się uchwałami podejmowanymi w trybie określonym w porozumieniu, z uwzględnieniem przepisu art. 14 ust. 2 pkt 4.
5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, uprawnienie do podejmowania uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 3 i 4, przysługuje wspólnej komisji powołanej przez rady jednostek przeprowadzających przewód doktorski.
6. W przypadku przewodu doktorskiego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wspólna komisja przygotowuje projekt uchwały w sprawie nadania stopnia doktora w zakresie dyscypliny wiodącej, w którą osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora wniosła największy wkład naukowy, i przedstawia go radzie jednostki organizacyjnej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia doktora w zakresie tej dyscypliny.
7. Osobie, której nadano stopień doktora w zakresie określonej dyscypliny naukowej po przeprowadzeniu przewodu doktorskiego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1:

- 1) wspólny dyplom wydają jednostki organizacyjne, które przeprowadziły ten przewód, albo
 - 2) dyplom wydaje jedna z jednostek organizacyjnych, które przeprowadziły ten przewód, wskazana w porozumieniu.
8. Osobie, której nadano stopień doktora w zakresie dyscypliny wiodącej, w którą osoba ta wniosła największy wkład naukowy, po przeprowadzeniu przewodu doktorskiego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2:
- 1) wspólny dyplom wydają jednostki organizacyjne, które przeprowadziły ten przewód, albo
 - 2) dyplom wydaje jedna z jednostek organizacyjnych, które przeprowadziły ten przewód, posiadająca uprawnienie do nadawania stopnia doktora w zakresie tej dyscypliny, wskazana w porozumieniu.
9. Wzory dyplomów, o których mowa w ust. 7 i 8, zawierające niezbędne elementy określone w przepisach wydanych na podstawie art. 31 pkt 7, określa porozumienie, o którym mowa w ust. 2.

Art. 15. [Uchwała o nadaniu stopnia doktora]

1. Uchwała o nadaniu stopnia doktora staje się prawomocna z chwilą jej podjęcia.
2. Uchwała o nadaniu stopnia doktora podjęta przez radę jednostki organizacyjnej, której uprawnienia do nadawania stopnia doktora zostały ograniczone zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 1, staje się prawomocna z chwilą jej zatwierdzenia przez Centralną Komisję. Uchwała jest przedstawiana Centralnej Komisji, wraz z aktami przewodu doktorskiego, w terminie jednego miesiąca od dnia jej podjęcia. O zatwierdzeniu uchwały Centralna Komisja rozstrzyga w terminie do sześciu miesięcy od dnia otrzymania uchwały.
3. W przypadku niezatwierdzenia uchwały o nadaniu stopnia doktora rada jednostki organizacyjnej lub osoba ubiegająca się o nadanie tego stopnia może, w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia jej rozstrzygnięcia, wystąpić do Centralnej Komisji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
4. Centralna Komisja rozpatruje wnioski, o którym mowa w ust. 3, w terminie czterech miesięcy od dnia jego doręczenia.
5. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 4, mogą brać udział recenzenci powołani w przewodzie doktorskim.

Art. 16. [Warunki dopuszczenia do postępowania habilitacyjnego]

1. Do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane

po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną.

2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1, może stanowić:

- 1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie;
- 2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

3. Obowiązek publikacji nie dotyczy osiągnięć, których przedmiot jest objęty ochroną informacji niejawnych.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowo-badawcze w dziedzinach nauki i sztuki lub obszarach wiedzy, współpracę międzynarodową, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz uzyskane nagrody.

Art. 17.

(uchylony).

Art. 18. [Jednostki nadające stopień doktora habilitowanego]

1. Stopień doktora habilitowanego nadaje:

- 1) w szkole wyższej – rada wydziału lub rada innej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej;
- 2) w innej jednostce organizacyjnej – rada naukowa.

Art. 18a. [Postępowanie habilitacyjne]

1. Postępowanie habilitacyjne wszczyna się na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, skierowany wraz z autoreferatem do Centralnej Komisji.

2. Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazuje we wniosku jednostkę organizacyjną posiadającą uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego, wybraną do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego. Datą wszczęcia postępowania jest dzień doręczenia wniosku Centralnej Komisji.

3. W przypadku gdy rada jednostki organizacyjnej wskazanej przez wnioskodawcę w trybie ust. 1 i 2 nie wyrazi zgody na przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego, postępowanie prowadzi jednostka organizacyjna posiadająca uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego wyznaczona przez Centralną Komisję.

4. Centralna Komisja dokonuje oceny formalnej wniosku w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania. W przypadku uznania wniosku za niekompletny lub nieodpowiadający wymogom ustawy Centralna Komisja wzywa do jego uzupełnienia lub poprawienia, wskazując sposób i wyznaczając termin uzupełnienia lub poprawienia wniosku.

5. Centralna Komisja w terminie 6 tygodni od dnia otrzymania wniosku spełniającego wymagania formalne powołuje komisję habilitacyjną w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego. Komisja składa się z:

- 1) czterech członków o uznanej renomie naukowej, w tym międzynarodowej, w tym przewodniczącego i dwóch recenzentów, wyznaczonych przez Centralną Komisję spoza jednostki, o której mowa w ust. 2 lub 3;
- 2) trzech członków o uznanej renomie naukowej, w tym międzynarodowej, w tym sekretarza i recenzenta, wyznaczonych przez jednostkę, o której mowa w ust. 2 lub 3.

6. Centralna Komisja w dniu powołania komisji habilitacyjnej przekazuje jej dokumenty, o których mowa w ust. 1.

7. W terminie nie dłuższym niż sześć tygodni od dnia powołania komisji habilitacyjnej recenzenci, o których mowa w ust. 5, oceniają, czy osiągnięcia naukowe wnioskodawcy spełniają kryteria określone w art. 16 i przygotowują recenzje.

8. Po przedstawieniu recenzji i zapoznaniu się z autoreferatem członkowie komisji habilitacyjnej w głosowaniu jawnym podejmują uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego.

9. Głosowanie, o którym mowa w ust. 8, na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, przeprowadza się w trybie tajnym.

10. W szczególnych przypadkach, uzasadnionych wątpliwościami komisji habilitacyjnej dotyczącymi dokumentacji osiągnięć naukowych, komisja może przeprowadzić z wnioskodawcą rozmowę o jego osiągnięciach i planach naukowych.

11. Komisja habilitacyjna w terminie 21 dni od dnia otrzymania recenzji przedkłada radzie jednostki organizacyjnej uchwałę zawierającą opinię

w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego, o której mowa w ust. 8, wraz z uzasadnieniem i pełną dokumentacją postępowania habilitacyjnego, w tym recenzjami osiągnięć naukowych. Na podstawie tej opinii rada jednostki organizacyjnej, w terminie miesiąca, podejmuje uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego.

12. Rada jednostki organizacyjnej zamieszcza na stronie internetowej wniosków osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wraz z autoreferatem, informację o składzie komisji habilitacyjnej, harmonogram przebiegu postępowania oraz uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego, wraz z uzasadnieniem.

13. Rozbieżność pomiędzy opiniami komisji habilitacyjnej a uchwałami rady jednostki organizacyjnej, po przeprowadzeniu przez Centralną Komisję postępowania wyjaśniającego, mogą stanowić przesłankę do działań Centralnej Komisji, o których mowa w art. 9 ust. 1–3.

Art. 19. [Uchwała o nadaniu stopnia doktora habilitowanego]

Uchwała o nadaniu stopnia doktora habilitowanego staje się prawomocna z chwilą jej podjęcia.

Art. 20. [Tryb podejmowania uchwał; promotorzy; recenzenci]

1. Uchwały, o których mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18a ust. 11, są podejmowane w głosowaniu tajnym i zapadają bezwzględną większością oddanych głosów przy obecności co najmniej połowy ogólnej liczby osób uprawnionych do głosowania.

2. Do głosowania, o którym mowa w ust. 1, są uprawnieni członkowie właściwej rady jednostki organizacyjnej posiadający tytuł profesora, stopień doktora habilitowanego oraz osoby, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a.

3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje ponadto osobom wymienionym w art. 10, a w czynnościach przewodu doktorskiego – także recenzentom i promotorowi rozprawy doktorskiej.

4. W przewodach doktorskich prowadzonych w ramach współpracy międzynarodowej, o których mowa w art. 14a ust. 1, można powołać kopromotora.

4a. W przypadku przygotowywania interdyscyplinarnej rozprawy doktorskiej można powołać drugiego promotora.

4b. Przepisy dotyczące promotora stosuje się odpowiednio do kopromotora i drugiego promotora, z zastrzeżeniem że kopromotorowi nie przysługuje

wynagrodzenie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 30 ust. 3.

5. W przewodach doktorskich powołuje się co najmniej dwóch recenzentów spośród osób zatrudnionych w szkole wyższej lub jednostce organizacyjnej innej niż ta, której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora i niebędących członkami rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej przewód.

6. Promotorem w przewodzie doktorskim oraz recenzentem rozprawy doktorskiej lub członkiem komisji habilitacyjnej może być osoba posiadająca tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej lub osoba, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, prowadząca działalność naukową lub dydaktyczną w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej.

7. Promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim, który pełni istotną funkcję pomocniczą w opiece nad doktorantem, w tym w szczególności w procesie planowania badań, ich realizacji i analizy wyników może być osoba posiadająca stopień doktora w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej i nieposiadająca uprawnień do pełnienia funkcji promotora w przewodzie doktorskim.

8. Promotorem w przewodzie doktorskim oraz recenzentem rozprawy doktorskiej lub członkiem komisji habilitacyjnej może być osoba będąca pracownikiem zagranicznej szkoły wyższej lub instytucji naukowej, niespełniająca wymogów określonych w ust. 6, jeżeli rada jednostki organizacyjnej przeprowadzająca przewód doktorski lub, w przypadku postępowania habilitacyjnego, rada jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 18a ust. 2 lub 3 lub Centralna Komisja, uzna, że osoba ta jest wybitnym znawcą problematyki, której dotyczy rozprawa doktorska lub postępowanie habilitacyjne.

Art. 21. [Odwołanie do Centralnej Komisji od uchwały odmownej]

1. Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego może wnieść od uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18a ust. 11, jeżeli są one odmowne, odwołanie do Centralnej Komisji za pośrednictwem właściwej rady w terminie miesiąca od dnia doręczenia uchwały wraz z uzasadnieniem. Rada przekazuje odwołanie Centralnej Komisji wraz ze swoją opinią i aktami sprawy w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia odwołania.

2. Po rozpatrzeniu odwołania, w terminie nie dłuższym niż sześć miesięcy, Centralna Komisja albo utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę, albo uchylając ją, przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia radzie tej samej lub innej jednostki organizacyjnej.

3. W przypadku utrzymania w mocy uchwały osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego może wystąpić z ponownym wnioskiem o wszczęcie postępowania habilitacyjnego po upływie co najmniej trzech lat. Okres ten może zostać skrócony do 12 miesięcy w przypadku znacznego zwiększenia dorobku naukowego lub artystycznego.

Art. 21a. [Nabycie uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego]

1. Osoba, która uzyskała stopień doktora w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą i podczas pracy w innym państwie przez co najmniej pięć lat kierowała samodzielnie zespołami badawczymi oraz posiada znaczący dorobek i osiągnięcia naukowe, zatrudniona na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub profesora wizytującego, nabywa uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie decyzji:

- 1) rektora – jeżeli jest zatrudniona w szkole wyższej;
- 2) dyrektora instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk – jeżeli jest zatrudniona w instytucie Polskiej Akademii Nauk;
- 3) dyrektora instytutu badawczego – jeżeli jest zatrudniona w instytucie badawczym.

2. Podmioty wskazane w ust. 1 pkt 1-3 przekazują Centralnej Komisji decyzję, o której mowa w ust. 1, wraz z opisem kariery zawodowej i wykazem publikacji osoby, o której mowa w ust. 1.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, wchodzi w życie po upływie czterech miesięcy od dnia jej otrzymania przez Centralną Komisję, jeżeli w tym okresie Centralna Komisja, w drodze decyzji administracyjnej, nie wyraziła sprzeciwu i nie uchyliła tej decyzji.

4. Na decyzję Centralnej Komisji podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, przysługuje, w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania, skarga do właściwego sądu administracyjnego.

Art. 22. [Stypendia dla osób z otwartym przewodem doktorskim]

1. Osobom, którym wszczęto przewód doktorski, mogą być przyznawane stypendia.

2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, warunki przyznawania stypendiów, o których mowa w ust. 1, w tym:

- 1) tryb i kryteria przyznawania stypendiów, uzależniając możliwość ich otrzymania od stopnia zaawansowania rozprawy;
- 2) tryb i kryteria cofania i zwrotu stypendiów w przypadku niewykazywania dostatecznych postępów w pracy naukowej;
- 3) organ uprawniony do podejmowania decyzji, o których mowa w pkt 1 i 2;
- 4) maksymalny okres, na który stypendia mogą być przyznawane;
- 5) wysokość stypendiów doktorskich w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego określonego dla asystenta w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.

Art. 23. [Urlop na przygotowanie obrony rozprawy doktorskiej oraz zwolnienie od pracy na przeprowadzenie obrony rozprawy doktorskiej]

1. Pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym, przygotowującemu rozprawę doktorską, przysługuje, na jego wniosek, w uzgodnionym z pracodawcą terminie, urlop w wymiarze dwudziestu ośmiu dni, które w rozumieniu odrębnych przepisów są dla tego pracownika dniami pracy, na przygotowanie obrony rozprawy doktorskiej oraz zwolnienie od pracy na przeprowadzenie obrony rozprawy doktorskiej.

2. Pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim lub pracownikiem naukowym, na którego wniosek zostało wszczęte postępowanie o nadanie stopnia doktora habilitowanego, przysługuje na jego wniosek zwolnienie od pracy na przeprowadzenie rozmowy, o której mowa w art. 18a ust. 10.

3. Za okres urlopu oraz zwolnienia od pracy, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługuje pracownikowi wynagrodzenie ustalane jak za urlop wypoczynkowy.

Art. 24. [Równoważność stopni naukowych uzyskanych w innym państwie; nostryfikacja]

1. Stopień naukowy lub stopień w zakresie sztuki nadany przez uznaną instytucję posiadającą uprawnienie do jego nadawania działającą w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Organizacji

Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, jest równoważny ze stopniem naukowym lub stopniem w zakresie sztuki, o których mowa w ustawie.

2. (uchylony).

3. Stopień naukowy i stopień w zakresie sztuki nadany przez instytucję inną niż ta, o której mowa w ust. 1, może być uznany za równoważny z odpowiednim polskim stopniem naukowym lub stopniem w zakresie sztuki na podstawie umowy międzynarodowej, a w przypadku jej braku w drodze nostryfikacji.

4. Stopień doktora przyznany przez Europejski Instytut Uniwersytecki, zgodnie z Konwencją powołującą Europejski Instytut Uniwersytecki, sporządzoną we Florencji dnia 19 kwietnia 1972 r. (Dz. U. z 2005 r. poz. 1236), jest równoważny z odpowiednim polskim stopniem doktora.

5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) jednostki organizacyjne uprawnione do przeprowadzania postępowania nostryfikacyjnego oraz zakres kompetencji ich organów,
- 2) tryb i terminy nostryfikacji stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki uzyskanych za granicą, uwzględniając możliwość i warunki zwalniania z całości lub części postępowania nostryfikacyjnego,
- 3) rodzaje dokumentów, które powinny być dołączone do podań o nostryfikację stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki,
- 4) warunki ustalania odpłatności za przeprowadzenie postępowania nostryfikacyjnego, w tym możliwość obniżania lub zwalniania z opłat, oraz sposób wnoszenia opłat,
- 5) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu postępowania nostryfikacyjnego
– uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnego przeprowadzania postępowań oraz przejrzyste zasady ich prowadzenia.

Rozdział 3

Tytuł naukowy i tytuł w zakresie sztuki

Art. 25. [Tryb nadania tytułu profesora]

Tytuł profesora nadaje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wniosku Centralnej Komisji, o którym mowa w art. 28 ust. 3.

Art. 26. [Warunki nadania tytułu profesora]

1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego, lub osobie, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, oraz:

- 1) posiada osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym;
- 2) posiada doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbyła staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadziła prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych;
- 3) posiada osiągnięcia w opiece naukowej – uczestniczyła co najmniej:
 - a) raz w charakterze promotora w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia oraz
 - b) raz w charakterze promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia lub uczestniczy w charakterze promotora w otwartym przewodzie doktorskim, oraz
 - c) dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub w przewodzie habilitacyjnym lub w postępowaniu habilitacyjnym – z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
- 4) (uchylony).

2. Tytuł profesora w zakresie sztuki może być nadany również osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego lub osobie, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, posiadającej:

- 1) osiągnięcia artystyczne znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym;
 - 2) osiągnięcia w kształceniu młodej kadry.
3. Centralna Komisja może, w szczególnych przypadkach, na wniosek rady właściwej jednostki organizacyjnej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego dopuścić do wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora osobie, która uzyskała stopień doktora i posiada wybitne osiągnięcia naukowe lub artystyczne.
4. Za dorobek naukowy uważa się również wybitne, zrealizowane osiągnięcia projektowe, konstrukcyjne lub technologiczne, a za dorobek artystyczny – wybitne dzieło artystyczne.

Art. 27. [Postępowanie o nadanie tytułu profesora]

1. Postępowanie o nadanie tytułu profesora przeprowadzają rady jednostek organizacyjnych posiadających uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego w zakresie danej dziedziny nauki lub sztuki, na wniosek osoby ubiegającej się o uzyskanie tytułu. Przepis art. 10 stosuje się odpowiednio.
2. Czynności postępowania w sprawach o nadanie tytułu profesora kończą się uchwałami rady w przedmiocie:
 - 1) wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora;
 - 2) wyznaczenia kandydatów na recenzentów;
 - 3) poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora.
3. Rada jednostki organizacyjnej przekazuje Centralnej Komisji listę co najmniej dziesięciu kandydatów na recenzentów, spośród osób zatrudnionych w szkole wyższej lub jednostce organizacyjnej innej niż ta, której pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie tytułu i niebędących członkami rady jednostki organizacyjnej przeprowadzającej postępowanie, obejmującą imiona i nazwiska kandydatów oraz nazwy jednostek organizacyjnych zatrudniających te osoby.
4. W postępowaniu o nadanie tytułu profesora Centralna Komisja powołuje pięciu recenzentów o renomie międzynarodowej spośród osób zaproponowanych przez radę jednostki organizacyjnej lub spośród innych osób.
5. Recenzentem w postępowaniu o nadanie tytułu profesora może być osoba posiadająca tytuł profesora w zakresie danej lub pokrewnej dziedziny nauki lub sztuki lub osoba posiadająca stopień doktora zatrudniona przez co najmniej pięć lat w zagranicznej szkole wyższej lub instytucji naukowej na stanowisku profesora, która przez okres co najmniej pięciu lat kierowała samodzielnie zespołem badawczym, była promotorem co najmniej dwóch osób, które uzyskały stopień doktora oraz posiada znaczny dorobek naukowy.
6. W postępowaniu o nadanie tytułu profesora stosuje się odpowiednio art. 20 ust. 1 i 2 oraz art. 21.

Art. 28. [Udział Centralnej Komisji w postępowaniu o nadanie tytułu profesora]

1. Rada właściwej jednostki organizacyjnej po podjęciu uchwały popierającej wniosek o nadanie tytułu profesora przesyła go wraz z aktami postępowania, w terminie 1 miesiąca od podjęcia uchwały, do Centralnej Komisji.

2. Centralna Komisja podejmuje uchwałę o przedstawieniu albo o odmowie przedstawienia kandydata do tytułu profesora w terminie do 6 miesięcy od dnia otrzymania uchwały.
3. Centralna Komisja, w terminie 1 miesiąca od podjęcia uchwały o przedstawieniu kandydata do tytułu, składa do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o nadanie tytułu profesora.
- 3a. W przypadku powzięcia wiadomości o możliwości naruszenia przez kandydata do tytułu profesora praw autorskich Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej może zwrócić się do Centralnej Komisji o dołączenie do wniosku opinii komisji do spraw etyki w nauce przy Polskiej Akademii Nauk.
- 3b. W przypadku wydania przez komisję, o której mowa w ust. 3a, negatywnej opinii Centralna Komisja wznawia postępowanie o nadanie tytułu profesora lub wszczyna postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności postępowania o nadanie tytułu profesora.
4. W przypadku podjęcia uchwały o odmowie przedstawienia kandydata do tytułu profesora, rada jednostki organizacyjnej lub osoba ubiegająca się o nadanie tytułu może, w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia jej rozstrzygnięcia, wystąpić do Centralnej Komisji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
5. Centralna Komisja rozpatruje wniosek, o którym mowa w ust. 4, w terminie 6 miesięcy od dnia jego doręczenia.
6. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 5, mogą brać udział recenzenci powołani w przewodzie o nadanie tytułu profesora.

Rozdział 4

Przepisy wspólne

Art. 29. [Stosowanie przepisów k.p.a.; wznowienie postępowania]

1. W postępowaniach dotyczących nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora oraz nadania, ograniczenia, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania tych stopni w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Do zaskarżania decyzji wydanych w tych postępowaniach stosuje się przepisy o zaskarżaniu decyzji administracyjnych do sądu administracyjnego.
2. Przesłankami do wznowienia postępowania o nadanie stopni doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora mogą być także, oprócz

wymienionych w Kodeksie postępowania administracyjnego, ujawnione okoliczności wskazujące na to, że stopień doktora lub doktora habilitowanego albo tytuł profesora został nadany na podstawie dorobku powstałego z naruszeniem prawa, w tym praw autorskich, lub dobrych obyczajów w nauce.

3. W przypadku zaistnienia przesłanek do wznowienia postępowania o nadanie stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora organem wydającym postanowienie o wznowieniu postępowania jest Centralna Komisja.

Art. 29a. [Stwierdzenie nieważności postępowania]

1. Rada właściwej jednostki organizacyjnej lub odpowiednio Centralna Komisja, w drodze decyzji, stwierdza nieważność postępowania w sprawie nadania tytułu lub stopnia, jeżeli w pracy stanowiącej podstawę nadania tytułu lub stopnia osoba ubiegająca się o tytuł lub stopień przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, nie wyłączają odpowiedzialności dyscyplinarnej, karnej i cywilnoprawnej.

Art. 29b. [Utrata prawa do posługiwania się tytułem profesora]

W przypadku stwierdzenia nieważności postępowania o nadanie tytułu profesora albo uchylenia, w wyniku wznowienia postępowania, uchwały o przedstawieniu kandydata do tytułu profesora, osoba, której nadano tytuł profesora, traci prawo do posługiwania się tym tytułem.

Art. 29c. [Uwierzytelnianie dyplomów doktorskich i habilitacyjnych]

1. Dyplomy doktorskie i habilitacyjne oraz ich duplikaty i odpisy, przeznaczone do obrotu prawnego z zagranicą, są uwierzytelniane na wniosek zainteresowanego przez:

- 1) Dyrektora Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej – w przypadku stopni doktora i doktora habilitowanego nadanych przez uprawnione jednostki organizacyjne uczelni;
- 2) Prezesa Polskiej Akademii Nauk – w przypadku stopni doktora i doktora habilitowanego nadanych przez instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk oraz przez międzynarodowe instytuty naukowe utworzone na podstawie odrębnych przepisów, działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) ministra nadzorującego instytut badawczy – w przypadku stopni doktora i doktora habilitowanego nadanych przez instytuty badawcze.

2. Uwierzytelnienie polega na poświadczeniu autentyczności podpisu i funkcji osoby podpisującej dokument, o którym mowa w ust. 1, lub tożsamości pieczęci urzędowej jednostki organizacyjnej, którą jest opatrzony ten dokument.

2a. Rektorzy uczelni, dyrektorzy instytutów badawczych i dyrektorzy instytutów naukowych Polskiej Akademii Nauk wprowadzają do Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym, zwanego dalej „Systemem POL-on”, wykazy osób upoważnionych do podpisywania dokumentów, o których mowa w ust. 1, obejmujące ich imiona i nazwiska oraz funkcje pełnione w jednostkach organizacyjnych zatrudniających te osoby, wraz z odwzorowaniem cyfrowym wzorów ich podpisów, a także wzorów pieczęci urzędowych wydającego te dokumenty i wzorów tych dokumentów, oraz na bieżąco je aktualizują.

3. Za uwierzytelnienie pobierana jest opłata. Maksymalna wysokość opłaty wynosi 2% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847).

Art. 30. [Obowiązek przyjęcia funkcji promotora, recenzenta, członka komisji egzaminacyjnej; wynagrodzenie]

1. Przyjęcie funkcji promotora, promotora pomocniczego, członka komisji egzaminacyjnej w przewodzie doktorskim, recenzenta w przewodzie doktorskim lub postępowaniu habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora, a także sporządzenie opinii na wniosek Centralnej Komisji jest obowiązkiem nauczyciela akademickiego lub pracownika naukowego.

2. Jednostka organizacyjna przeprowadzająca przewód doktorski, postępowanie habilitacyjne lub o nadanie tytułu zawiera z recenzentem umowę, która określa w szczególności termin sporządzenia recenzji, nie krótszy niż wskazany w art. 18a ust. 7, wysokość wynagrodzenia oraz kary umowne za niedotrzymanie jej warunków.

3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i warunki wypłacania wynagrodzenia promotorowi oraz za recenzje i opinie, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności, że:

- 1) wysokość wynagrodzenia ustala się w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego, określonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich;
- 2) wynagrodzenie wypłaca jednostka organizacyjna przeprowadzająca przewód doktorski, postępowanie habilitacyjne lub postępowanie o nadanie tytułu, z tym że jednostka zatrudniająca osobę ubiegającą się o nadanie stopnia lub tytułu lub ta osoba może przejąć ten obowiązek.

Art. 31. [Delegacja ustawowa – szczegółowy tryb i warunki przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora]

Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, a w szczególności:

- 1) dokumenty, jakie powinna przedstawić osoba ubiegająca się o wszczęcie przewodu doktorskiego, postępowania habilitacyjnego lub postępowania o nadanie tytułu profesora,
- 2) wzór ankiety oceny osiągnięć naukowych lub artystycznych osoby ubiegającej się o nadanie tytułu profesora, uwzględniając różne dziedziny nauki i sztuki,
- 3) skład oraz tryb działania komisji i zespołów powoływanych przez rady jednostek organizacyjnych przeprowadzających przewody doktorskie lub postępowanie o nadanie tytułu profesora, uwzględniając możliwość powoływania do składu komisji i zespołów osób posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego lub osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, a w przypadku postępowania o nadanie tytułu naukowego – wyłącznie osób posiadających tytuł profesora,
- 4) możliwość i warunki powtórnego zdawania egzaminów doktorskich,
- 5) wykaz certyfikatów potwierdzających znajomość języka obcego,
- 6) sposób przedstawiania i oceniania rozpraw doktorskich, w tym będących pracami zbiorowymi, a także podejmowania uchwał o nadaniu stopnia doktora lub doktora habilitowanego,
- 7) niezbędne elementy dyplomów doktorskiego i habilitacyjnego,

- 8) maksymalną wysokość opłat za wydanie dyplomu doktorskiego i habilitacyjnego oraz ich duplikatów i odpisów w języku angielskim albo języku łacińskim, nieprzekraczającą kosztów sporządzenia tych dokumentów,
- 9) sposób uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą oraz wysokość opłaty za ich uwierzytelnienie nieprzekraczającą kosztów dokonania tej czynności,
- 10) (uchylony)
 - mając na uwadze potrzebę zapewnienia rozwoju kadr naukowych oraz sprawnego i przejrzystego przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, postępowania habilitacyjnego oraz postępowania o nadanie tytułu profesora.

Art. 31a. [Ogólnopolski wykaz osób, którym nadano stopień doktora lub doktora habilitowanego]

1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego prowadzi ogólnopolski wykaz osób, którym nadano stopień doktora lub doktora habilitowanego.
2. W wykazie zamieszcza się następujące dane dotyczące osoby, której nadano stopień doktora lub doktora habilitowanego:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz kraj wydania dokumentu tożsamości;
- 3) obywatelstwo;
- 4) kraj pochodzenia – w przypadku osoby niebędącej obywatelem polskim;
- 5) rok urodzenia;
- 6) płeć;
- 7) nadany stopień;
- 8) datę wszczęcia przewodu doktorskiego albo postępowania habilitacyjnego, albo przewodu habilitacyjnego;
- 9) datę i numer uchwały o nadaniu stopnia albo datę zatwierdzenia tej uchwały przez Centralną Komisję;
- 10) obszar wiedzy, dziedzinę nauki lub sztuki, dyscyplinę naukową lub artystyczną, a także specjalność – jeżeli została określona;
- 11) dane jednostki organizacyjnej, która nadała stopień;
- 12) datę wydania i numer decyzji rady właściwej jednostki organizacyjnej w sprawie stwierdzenia nieważności postępowania o nadanie stopnia.

3. Dane, o których mowa w ust. 2, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy uczelni lub dyrektorzy innych jednostek organizacyjnych w terminie 30 dni od dnia nadania stopnia doktora albo doktora habilitowanego.

Art. 31b. [Ogólnopolski wykaz osób, którym nadano tytuł profesora]

1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego prowadzi ogólnopolski wykaz osób, którym nadano tytuł profesora.

2. W wykazie zamieszcza się następujące dane dotyczące osoby, której nadano tytuł profesora:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz kraj wydania dokumentu tożsamości;
- 3) obywatelstwo;
- 4) kraj pochodzenia – w przypadku osoby niebędącej obywatelem polskim;
- 5) rok urodzenia;
- 6) płeć;
- 7) obszar wiedzy i dziedzinę nauki albo sztuki;
- 8) datę wszczęcia postępowania o nadanie tytułu;
- 9) datę nadania tytułu;
- 10) datę wydania i numer decyzji Centralnej Komisji w sprawie stwierdzenia nieważności postępowania o nadanie tytułu.

3. Dane, o których mowa w ust. 2, wprowadza do Systemu POL-on Przewodniczący Centralnej Komisji w terminie 30 dni od dnia nadania tytułu profesora.

Art. 31c. [Dostęp do danych zawartych w wykazach]

1. Dostęp do danych zawartych w wykazach, o których mowa w art. 31a ust. 1 i art. 31b ust. 1, przysługuje:

- 1) właściwym ministrom wskazanym w art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, Przewodniczącemu Centralnej Komisji, Przewodniczącemu Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącemu Polskiej Komisji Akredytacyjnej, Prezesowi Polskiej Akademii Nauk;
- 2) rektorom uczelni i dyrektorom innych jednostek organizacyjnych w zakresie danych dotyczących kierowanych przez nich jednostek.

2. Dostęp do danych zawartych w Systemie POL-on, o których mowa w art. 29c ust. 2a, przysługuje właściwym ministrom nadzorującym instytut badawczy oraz Prezesowi Polskiej Akademii Nauk.

Art. 31d. [Ogólnopolska baza streszczeń i recenzji rozpraw doktorskich oraz autoreferatów i recenzji w postępowaniach habilitacyjnych]

1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego prowadzi ogólnopolską bazę streszczeń i recenzji rozpraw doktorskich oraz autoreferatów i recenzji w postępowaniach habilitacyjnych według obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych.

2. W bazie, o której mowa w ust. 1, zamieszcza się:

- 1) imiona i nazwisko autora rozprawy doktorskiej lub autoreferatu w postępowaniu habilitacyjnym;
- 2) imiona i nazwiska recenzentów rozprawy doktorskiej lub osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego oraz miejsce zatrudnienia recenzentów;
- 3) streszczenie rozprawy doktorskiej lub autoreferat w postępowaniu habilitacyjnym i daty ich opracowania;
- 4) recenzje rozprawy doktorskiej lub osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego i daty ich opracowania.

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, wprowadzają do Systemu POL-on rektorzy uczelni lub dyrektorzy innych jednostek organizacyjnych w terminie 30 dni od dnia nadania stopnia doktora lub stopnia doktora habilitowanego.

4. Dostęp do informacji zawartych w bazie, o której mowa w ust. 1, przysługuje właściwym ministrom wskazanym w art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, rektorom uczelni, dyrektorom innych jednostek organizacyjnych, Przewodniczącemu Centralnej Komisji, Przewodniczącemu Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Przewodniczącemu Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Art. 32. [Nagrody Prezesa Rady Ministrów]

1. Za wyróżnione rozprawy doktorskie i wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego oraz za osiągnięcia naukowe, naukowo-techniczne lub artystyczne mogą być przyznawane nagrody Prezesa Rady Ministrów, zwane dalej „nagrodami”.

2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, liczbę, wysokość oraz warunki i tryb przyznawania nagród, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności:

- 1) skład i kompetencje zespołu do spraw nagród, zwanego dalej „zespołem”;
- 2) czas trwania kadencji zespołu;
- 3) wysokość wynagrodzenia członków zespołu oraz osób opiniujących wnioski, a także warunki zwrotu kosztów podróży członkom zespołu i opiniodawcom;
- 4) sposób obsługi i finansowania prac zespołu;
- 5) jednostki uprawnione do występowania z wnioskiem o przyznanie nagrody;
- 6) wykaz niezbędnej dokumentacji oraz sposób i termin jej przekazywania;
- 7) datę przyznawania nagród.

3. Prezes Rady Ministrów może przyznać nagrodę specjalną za ważne dla kraju osiągnięcia naukowe poza trybem określonym na podstawie ust. 2.

4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego może przyznawać nagrody za wybitne osiągnięcia naukowe oraz za osiągnięcia w opiece naukowej i dydaktycznej.

5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, liczbę, wysokość oraz warunki i tryb przyznawania nagród, o których mowa w ust. 4, uwzględniając:

- 1) skład i kompetencje zespołu do spraw nagród;
- 2) czas trwania kadencji zespołu;
- 3) wysokość wynagrodzeń członków zespołu oraz osób opiniujących wnioski, a także warunki zwrotu kosztów podróży członkom zespołu;
- 4) jednostki uprawnione do występowania z wnioskiem o przyznanie nagrody;
- 5) wykaz niezbędnej dokumentacji oraz sposób i termin jej przekazywania;
- 6) datę przyznawania nagród.

Rozdział 5

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów

Art. 33. [Zadania Centralnej Komisji]

1. Centralna Komisja działa przy Prezesie Rady Ministrów i w zakresie wydawanych przez siebie decyzji pełni funkcje centralnego organu administracji rządowej.

1a. Zadaniem Centralnej Komisji jest zapewnienie harmonijnego rozwoju kadry naukowej zgodnie z najwyższymi standardami jakości badań wymaganych do uzyskania stopni naukowych i tytułu naukowego.

1b. Centralna Komisja w swoich pracach kieruje się zasadą rzetelności, bezstronności i przejrzystości realizowanych działań oraz dążeniem do wyrównywania udziału kobiet i mężczyzn w jej pracach.

2. Centralna Komisja opiniuje projekty aktów normatywnych dotyczących spraw związanych z nadawaniem stopni doktora i doktora habilitowanego oraz tytułu profesora, a także wyraża opinie w sprawie zatrudnienia w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego osób nieposiadających stopnia doktora habilitowanego, z wyłączeniem osób o których mowa w art. 21a. Termin wyrażenia opinii w sprawie zatrudnienia w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego osoby nieposiadającej stopnia doktora habilitowanego wynosi trzy miesiące od dnia przedstawienia wniosku.

3. Prezes Rady Ministrów powołuje przewodniczącego Centralnej Komisji z grona jej członków.

3a. Środki finansowe niezbędne do finansowania działalności Centralnej Komisji są zapewniane w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego.

4. Obsługę Centralnej Komisji sprawuje Biuro Centralnej Komisji. Do pracowników Biura Centralnej Komisji stosuje się przepisy dotyczące pracowników urzędów państwowych.

5. Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia członków Centralnej Komisji oraz warunki zwrotu kosztów podróży jej członkom i wyznaczanym przez nią recenzentom, uwzględniając w szczególności, że wysokość wynagrodzenia członków Centralnej Komisji będzie ustalana w relacji do minimalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego określonej w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.

6. Biuro Centralnej Komisji jest państwową jednostką budżetową finansowaną ze środków ustalanych w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego.
7. Dyrektora Biura Centralnej Komisji powołuje i odwołuje przewodniczący Centralnej Komisji. Pozostałych pracowników zatrudnia dyrektor.
8. Szczegółowy zakres działalności Biura Centralnej Komisji oraz jego organizację określa regulamin nadany przez przewodniczącego Centralnej Komisji.

Art. 34. [Kadencja i członkowie Centralnej Komisji]

1. Kadencja Centralnej Komisji trwa cztery lata i rozpoczyna się dnia 1 stycznia.
2. Członkiem Centralnej Komisji może zostać obywatel polski posiadający tytuł profesora i aktualny dorobek naukowy, opublikowany w okresie ostatnich pięciu lat. Członkiem Centralnej Komisji może zostać również osoba posiadająca tytuł profesora o wiodącym dorobku w danej dziedzinie.
3. Ta sama osoba może pełnić funkcję członka Centralnej Komisji nie dłużej niż przez dwie następujące po sobie kadencje.
4. Członkostwa w Centralnej Komisji nie można łączyć z członkostwem w Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Polskiej Komisji Akredytacyjnej, Radzie Głównej Instytutów Badawczych, Komitecie Ewaluacji Jednostek Naukowych, Radzie Narodowego Centrum Nauki oraz Radzie Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, a także z funkcją rektora, prorektora, kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej oraz prezesa i wiceprezesa Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności lub jednoosobowego organu jednostki naukowej.
5. (uchylony).
6. Osoba wybrana na członka Centralnej Komisji traci z mocy prawa członkostwo w Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Polskiej Komisji Akredytacyjnej, Radzie Głównej Instytutów Badawczych, Komitecie Ewaluacji Jednostek Naukowych, Radzie Narodowego Centrum Nauki lub Radzie Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, jeżeli była ich członkiem, z dniem rozpoczęcia kadencji Centralnej Komisji, na którą została wybrana.

Art. 34a. [Wybór członków Centralnej Komisji]

1. Członkowie Centralnej Komisji są wybierani przez osoby posiadające tytuł profesora. Kandydatów na członków Centralnej Komisji mogą przedstawiać rady jednostek organizacyjnych posiadających uprawnienie do nadawania

stopnia doktora. Kandydatem nie może być osoba, która ukończyła siedemdziesiąty rok życia.

2. W skład Centralnej Komisji wchodzi co najmniej trzech przedstawicieli każdej dziedziny nauki i dziedziny sztuki, określonych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 3 ust. 1.

3. Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji, określi, w drodze rozporządzenia, liczbę członków Centralnej Komisji oraz warunki i tryb ich wyboru, w szczególności:

- 1) liczbę członków reprezentujących poszczególne dziedziny nauki i dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne;
- 2) liczbę kandydatów zgłaszanych z każdej dyscypliny naukowej i artystycznej, w której jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 1, posiada uprawnienia;
- 3) możliwość wskazania przez komisję wyborczą jednostek organizacyjnych, które będą zgłaszały dodatkowych kandydatów, w przypadku gdy liczba przedstawionych kandydatów nie przekracza liczby członków Centralnej Komisji ustalonej dla danej dziedziny nauki lub dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowej lub artystycznej;
- 4) skład i tryb działania komisji wyborczej powołanej przez Prezesa Rady Ministrów;
- 5) sposób podejmowania przez rady jednostek organizacyjnych uchwał w sprawie zgłoszenia kandydatów oraz warunki ważności głosów oddanych w czasie wyborów.

Art. 34b. [Wyłączenie członka Centralnej Komisji z postępowania]

Do członków Centralnej Komisji stosuje się odpowiednio przepis art. 24 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 34c. [Wygaśnięcie mandatu członka Centralnej Komisji]

1. Przewodniczący Centralnej Komisji stwierdza wygaśnięcie mandatu członka Centralnej Komisji w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) złożenia rezygnacji;
- 3) niespełniania choćby jednego z wymagań określonych w art. 34 ust. 2–4;
- 4) nieuczestniczenia w pracach Centralnej Komisji przez okres dłuższy niż sześć miesięcy;

5) skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

2. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka Centralnej Komisji w skład jej wchodzi na okres do końca kadencji osoby, które w poszczególnych dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych lub dziedzinach sztuki i dyscyplinach artystycznych uzyskały kolejno największą liczbę ważnych głosów w ostatnich wyborach. Przy równej liczbie głosów o kolejności rozstrzyga głosowanie przeprowadzone przez komisję wyborczą. Niepełnej kadencji nie wlicza się do okresu, o którym mowa w art. 34 ust. 3.

Art. 35. [Posiedzenia i organy Centralnej Komisji]

1. Centralna Komisja działa na posiedzeniach plenarnych lub przez swoje organy.

2. Organami Centralnej Komisji są:

- 1) przewodniczący Centralnej Komisji;
- 2) prezydium Centralnej Komisji;
- 3) sekcje Centralnej Komisji.

3. Centralna Komisja podejmuje uchwały po zasięgnięciu opinii co najmniej jednego recenzenta. Uchwały o niezatwierdzeniu uchwał o nadanie stopnia lub odmowie przedstawienia kandydata do tytułu profesora w sprawach, o których mowa w art. 15 ust. 2 oraz w art. 28 ust. 4, mogą być podjęte po zasięgnięciu opinii co najmniej dwóch recenzentów, w tym co najmniej jednego spoza składu Centralnej Komisji.

4. Centralna Komisja podejmuje uchwały w sprawach, o których mowa w art. 15 ust. 3, po zasięgnięciu opinii co najmniej jednego recenzenta.

5. Kompetencje organów Centralnej Komisji, sposób wyboru prezydium Centralnej Komisji, jej organizację i tryb działania oraz sposób powoływania recenzentów określa uchwalony przez nią statut.

6. Statut Centralnej Komisji zatwierdza Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia.

Art. 36. [Informacje publikowane przez Centralną Komisję]

1. Centralna Komisja prowadzi, aktualizuje i zamieszcza na swojej stronie internetowej:

- 1) informacje o jednostkach organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopni wraz z wykazem tych stopni;

- 1a) informacje o jednostkach organizacyjnych, którym Centralna Komisja ograniczyła, cofnęła albo zawiesiła uprawnienie do nadawania stopni wraz z terminem, na który zostało ono zawieszone, oraz wskazaniem powodu ograniczenia, cofnięcia albo zawieszenia uprawnienia;
- 2) informacje o jednostkach organizacyjnych prowadzących studia doktoranckie;
- 3) wykaz osób posiadających stopień doktora habilitowanego oraz osób, które nabyły uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a, uprawnionych do recenzowania w przewodach doktorskich i postępowaniach habilitacyjnych, w podziale na dziedziny nauki i dziedziny sztuki, obejmujący imiona, nazwiska oraz nazwy jednostek organizacyjnych zatrudniających te osoby;
- 4) wykaz osób posiadających tytuł profesora uprawnionych do recenzowania w postępowaniach o nadanie tytułu profesora, w podziale na dziedziny nauki i dziedziny sztuki, obejmujący imiona, nazwiska oraz nazwy jednostek organizacyjnych zatrudniających te osoby;
- 5) informacje o prowadzonych postępowaniach:
- a) habilitacyjnych, w tym:
 - wniosek o wszczęcie postępowania habilitacyjnego wraz z autoreferatem habilitanta,
 - skład komisji habilitacyjnej z podaniem imion, nazwisk oraz nazw jednostek organizacyjnych, w których są zatrudnieni członkowie komisji,
 - recenzje,
 - b) o nadanie tytułu profesora, w tym:
 - uchwały o wszczęciu postępowania o nadanie tytułu,
 - listę recenzentów z podaniem imion, nazwisk oraz nazw jednostek organizacyjnych, w których są zatrudnieni,
 - recenzje;
- 6) streszczenia rozpraw doktorskich i recenzje złożone w przewodach o nadanie stopnia doktora.

2. Centralna Komisja przesyła jednostkom organizacyjnym uprawnionym do nadawania stopni roczne sprawozdanie ze swojej działalności.

Rozdział 6

(uchylony)

Art. 37.
(uchylony).

Art. 38.
(uchylony).

Art. 39.
(uchylony).

Art. 40.
(uchylony).

Art. 41.
(uchylony).

Art. 41a.
(uchylony).

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 42.

W ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 20, poz. 101, z późn. zm.) w art. 4 w ust. 1 wyrazy „tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego” zastępuje się wyrazami „tytuł naukowy profesora, tytuł profesora sztuki, stopień naukowy doktora habilitowanego lub stopień doktora habilitowanego sztuki”.

Art. 43.

W ustawie z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: (zmiany pominięte).

Art. 44.

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) w art. 21 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany: (zmiany pominięte).

Art. 45.

W ustawie z dnia 26 czerwca 1997 r. o wyższych szkołach zawodowych (Dz. U. Nr 96, poz. 590, z późn. zm.) w art. 2 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: (zmiany pominięte).

Art. 46.

W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 928, z późn. zm.) w art. 26 w ust. 1 skreśla się wyrazy „nadzoru nad przyznawaniem tytułów naukowych”.

Art. 47.

W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.) w art. 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie: (zmiany pominięte).

Art. 48.

W ustawie z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. Nr 62, poz. 718, z 2001 r. Nr 46, poz. 499 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 113, poz. 984) w art. 10 w ust. 2 w pkt 4 w lit. j po wyrazie „profesora” dodaje się wyrazy „i tytułu profesora sztuki”.

Art. 49. [Zachowanie uprawnień do nadawania stopni naukowych przyznanych przed wejściem w życie ustawy]

1. Jednostki organizacyjne uprawnione do nadawania stopni naukowych na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują to uprawnienie, jeżeli spełniają wymagania określone w niniejszej ustawie.
2. Uprawnienia jednostek organizacyjnych do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, uzyskane na podstawie dotychczasowych przepisów, stają się uprawnieniami do nadawania stopni w zakresie sztuki, jeżeli dana jednostka organizacyjna spełnia wymagania określone w art. 6.

3. Jednostkom organizacyjnym uprawnionym do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, które nie spełniają wymagań co do liczby pracowników, określonych w art. 6, uprawnienia, o których mowa w ust. 2, przysługują w okresie roku od dnia wejścia w życie ustawy. Jeżeli w tym okresie jednostka organizacyjna nie spełni wymagań określonych w ustawie, traci uprawnienia. Przepis art. 8 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

4. Nierozpatrzone do dnia wejścia w życie ustawy wnioski o przyznanie uprawnień do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych rozpatruje się na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 50. [Kwalifikacje I i II stopnia]

1. Osoby, które uzyskały kwalifikacje I lub II stopnia na podstawie dotychczasowych przepisów, posiadają uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym odpowiednio z nadania stopnia doktora sztuki lub doktora habilitowanego sztuki.

2. Osoby, które uzyskały kwalifikacje II stopnia na podstawie dotychczasowych przepisów, są uwzględniane przy ustalaniu warunków, o których mowa w art. 6, oraz mogą pełnić funkcję promotora i recenzenta w przewodach doktorskich i recenzenta w przewodach habilitacyjnych w zakresie sztuki.

3. Tytuł naukowy profesora danej dziedziny sztuki, nadany na podstawie dotychczasowych przepisów, staje się tytułem profesora sztuki, określonym w niniejszej ustawie, z tym że osoby posiadające tytuł naukowy profesora danej dziedziny sztuki zachowują prawo używania tego tytułu w dotychczasowym brzmieniu.

Art. 51. [Przewody doktorskie i habilitacyjne oraz postępowania niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy]

1. Przewody doktorskie i habilitacyjne, niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Przewody kwalifikacyjne I i II stopnia w zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych, niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych, jednakże w ich wyniku nadaje się stopnie, odpowiednio doktora i doktora habilitowanego sztuki.

3. Postępowania o nadanie tytułu naukowego danej dziedziny sztuki, niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są prowadzone na podstawie

przepisów dotychczasowych, jednakże w ich wyniku nadaje się tytuł profesora sztuki.

Art. 52. [Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych]

Z dniem wejścia w życie ustawy Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych staje się Centralną Komisją, w rozumieniu przepisów ustawy. Kadencja tej Komisji upływa z dniem 31 grudnia 2006 r.

Art. 53. [Utrzymanie w mocy przepisów wykonawczych]

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy pozostają w mocy przepisy dotychczasowych aktów wykonawczych, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 54. [Przepis derogacyjny]

Traci moc ustawa z dnia 12 września 1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych (Dz. U. poz. 386, z 1997 r. poz. 272 oraz z 2000 r. poz. 1268).

Art. 55. [Wejście w życie ustawy]

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 24 ust. 4 pkt 5, który wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Opracowanie dotyczące Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów jest w pełni merytorycznym i obiektywnym podsumowaniem działalności tej jakże zasłużonej dla nauki polskiej instytucji centralnej. W rozdziałach poświęconych historii CK [...] ukazany został proces kształtowania się tego organu administracji, stworzonego najpierw dla nadzorowania i kontroli nad procesem awansów naukowych, przekształcanego wraz z upływem czasu i zmianami politycznymi w instytucję czuwającą nad jakością badań naukowych i poszanowaniem dla norm etycznych w nauce, której członkowie wyłaniani są w drodze demokratycznych wyborów środowisk. Analiza kolejnych aktów prawnych i skutków ich wprowadzania w życie, jest jakby podaną w pigułce historią nauki polskiej [...].

Opracowanie to w pełni zasługuje na określenie go jako opracowania naukowego, wykonanego kompetentnie przez wybitnego specjalistę z zakresu prawa cywilnego i historii prawa [prof. dr. hab. Huberta Izdebskiego – red.].

Z recenzji prof. dr. hab. Krzysztofa Mikulskiego